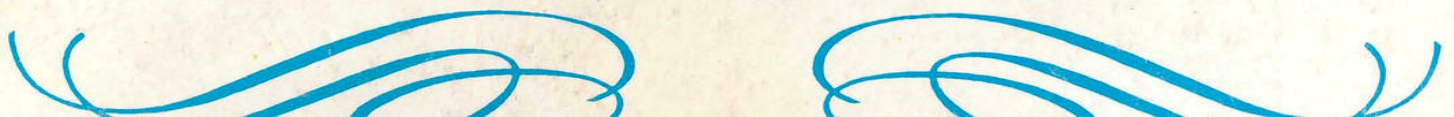




# HARLEQUIN™

## Романс™ 41

### СОЛТА НА ЖИВОТА Бетани КЕМБЪЛ



# **БЕТАНИ КЕМБЪЛ**

# **СОЛТА НА ЖИВОТА**

Превод: Мая Мечкуева

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Тя е омагьосана принцеса, смята Конър Мънроу за Джина Келвино. Джина решително отказва да продаде семейната рецепта за спагетен сос. Не желае и да изневери на годеника си Лорън, загинал трагично преди пет години. Конър знае, че целувките не са достатъчни да развалят магията, превърнала сърцето ѝ в късче лед. Ала възможно ли е мъж, свикнал цял живот да скита по света, да се задържи задълго в едно малко градче? И дали Джина ще успее да добави онази щипка сол — солта на живота, наречена любов, която ѝ липсва?

## ПЪРВА ГЛАВА

В малкото градче Алегро, щата Арканзас, приближаваше фестивалът. Както винаги по това време, къщата бе препълнена с плюшени слонове — всеки с различен тоалет. Една слоница, висока близо метър, беше издокарана с къса тюлена поличка и балетни пантофки. Втора — с тюрбан и пенъоар, друга — с ален кринолин. Имаше и слон с фермерски гащеризон.

Джина Келвино и леля Ърлин — сестра на баба й — увиваха в хартия плюшените животни. Щяха да ги носят на панаира. Цяла година леля Ърлин шиеше слоновете и техните костюми. Бяха направо съвършени. И колкото повече приближаваше датата на фестивала, толкова по-буйно се развихряше темпераментът й.

— Ненавиждам тая работа! — измърмори сърдито Ърлин, шестдесетгодишна дребна закръглена жена, с искрящи черни очи и снежнобели букли. Ядосваше се лесно. Днес беше настроена да се заяжда. — Всяка година става все по-лошо. Долнопробен цирк! Догодина се заключавам вкъщи и ще си покажа носа навън, чак като свърши цялата дандания!

— Ха-ха! — изсмя се Джина, която тъкмо започваше да опакова един слон. За нея промените в настроението на леля Ърлин бяха съвсем обичайни. Всъщност старицата я бе отгледала.

— Ха-ха-ха! Хили се на себе си! — избоботи Ърлин. — Фестивалът се разрасна прекалено! А градчето ни умира. Всички хубави неща един ден свършват. Аз съм реалистка.

— Ще има фестивал, докато свят светува — миролюбиво поклати глава Джина. — Отнася се и за градчето.

Цял облак непокорни кестеняви къдрици се спускаха на раменете й. Беше на двадесет и пет години, с високо стройно тяло. Смееше се често, въпреки че понякога човек долавяше тъга, дълбоко скрита в тъмните й очи. Най-прелестното нещо беше усмивката й. Особено, когато на бузите й разцъфтяваха трапчинки. Като сега.

— Няма нищо вечно! — възрази Ърлин. — От къде на къде тогава, някакъв доматен фестивал ще бъде вечен? Май не остана кой да сади домати в Алегро! Младите хукват по света да търсят работа. Един ден този град ще изчезне — помни ми думата!

— Няма! — гласът на Джина стана тих, почти тържествен. — Затова провеждаме и фестивала. Крепи ни като общност.

— Всяко нещо с времето си... — поде Ърлин. — Излишно е да си затваряш очите — фестивалът стана прекалено голям за нас! Финита ла комедия. Край, играта свърши!

— Фестивалът се радва на успех, това е всичко!

— Бих казала, на прекален успех! Като си помисля само! Тълпите, бъркотията, задръстените улици... Пфуу, и отвратителният прахоляк! И това гъмжило от непознати!

— Фестивалът обаче е повод за много хора да посетят родния си град! — възрази Джина.

— Права си... Само дето у нас не идва никой! — изрече със заядлив цинизъм тя и посегна към следващия слон.

Джина наведе глава. Избягваше да срещне погледа на леля си. Останалите живи членове на тяхната фамилия се бяха пръснали по света. През фестивалните дни не ги посещаваше никой.

— Трябва да се омъжиш, да народиш деца! — гласът на Ърлин звучеше рязко. — Родът ни се затрива! Също като този град! Траурът ти продължи достатъчно. Време е да уредиш живота си.

— Не съм в траур... — Джина се опитваше да изглежда безразлична. — Намирам, че животът ми е интересен. Не се оплаквам. Ето, след няколко дни започва фестивалът, а трябва да довърша хиляди неща.

— Ха, виж я ти нея! — разпалено възкликна старата жена и огледа критично Джина. — И какво? Значи смяташ да се мотаеш с тия дрехи през целия ден?

Племенницата ѝ беше облякла избелели джинси и огромна червена тениска с надпис: „Фестивал на домати в Алегро — 99 години неувахваща слава!“ На бос крак бе обула опърпани маратонки. Единственото ѝ украшение беше старомоден часовник с Мики Маус. Не се разделяше с него, дори когато спеше. Естествено, и с годещия пръстен с малък диамант. Никога не го сваляше от ръката си.

— Един Господ знае какво ли още ще ми дойде до главата днес!  
— заяви безгрижно Джина. — Може да се наложи да спасявам някоя котка от покрива на въртележката. Или да мъкна кашон със сол за кухнята. Защо ми трябва да се издокарвам?

— За да забележи някой, че си хубавица!

— Не съм на конкурс по красота, лельо Ърлин. Имам твърде много работа! — взе едно слонче, облечено като дявол, и започна да го увива.

— Грях е да живееш толкова дълго с миналото! — внезапно избухна Ърлин. — Прекаляваш! Така не може повече!

Джина прехапа долната си устна. Като неканени призраци в съзнанието ѝ нахлуха спомените. Това лято се навършваха пет години от смъртта на Лорън — нейният годеник. Обичаше го с цялото си същество. Лорън ѝ отвърщаше със същото. През онзи далечен септември щяха да се оженят. Смятаха да живеят в Алегро. Градчето, в което се бяха родили и отрасли. Лорън щеше да тренира училищния отбор по ръग्би в Милиджвил. Джина трябваше да отвори мечтаното антикварно магазинче. Освен това, беше наследила от баща си малка фирма за подправки. Искаше да се занимава с нея през свободното си време.

През онова последно лято Лорън все още работеше като техник в местната електрическа компания. В една бурна августовска нощ го изпратиха да свърже прекъснатите проводници между Алегро и Милиджвил. Човекът, който го придружаваше, разказа, че Лорън се бил изкачил на самия връх на стълба. Дъждът се леел като из ведро. В мига, когато протегнал ръка към изолятора, ослепителна светкавица раздрала непрогледното небе. Няколко секунди около протегнатата ръка на Лорън прехвърчали искри. После тялото му увиснало безжизнено, задържано само от предпазния колан...

След погребението Джина се заключи в стаята. Разтревожена, Ърлин чукаше на вратата и се опитваше да поговори с нея. Накрая започна да оставя пред прага подноси с храна. Джина хапваше понякога два-три залъка, макар че често изобщо не докосваше храната. Мислеше единствено за Лорън.

Веднъж бяха разговаряли за бъдещето. Бе я накарал да му обещае, че ако някога му се случи нещо, ще си остане винаги щастливата жизнерадостна Джина, която той обичаше.

Три седмици младото момиче остана само в стаята, отдадено на мъката. Излезе в деня, когато трябваше да бъде сватбата. Беше бледа като смъртник, ала се усмихваше. Жителите на Алегро бяха изумени от издръжливостта ѝ.

Джина обаче се усмихваше на Лорън. Мислено пристъпи към брачния олтар. Безмълвните ѝ устни се вричаха в преданост до гроб. Щеше да се усмихва. Да се смее. Да бъде онази Джина, която познаваха. И върна до сетния си дъх на спомена...

— Джина, недей да чезнеш в твоя измислен свят! — прекъсна мислите ѝ Ърлин. — Говоря ти съвсем сериозно! Време е отново да се почувстваш истински щастлива.

— Въобразяваш си какво ли не! — безгрижно се усмихна Джина.

— Не си въобразявам нищо! — Ърлин опря ръка на кръста и втренчено изгледа племенницата си. — Хората започват да мислят, че ставаш ексцентрична стара мома. Докажи им, че грешат!

— Нищо няма да доказвам! Чувствам се чудесно!

— В живота не е достатъчно да се раздаваш за всяко нещо, което замислят в този град. Нужно ти е нещо повече от едно антикварно магазинче, от градината с подправките, от тази стара къща и от мен.

— Ърлин, не ми трябва мъж! — Джина хвана ръката на леля си. Двете трапчинки грейнаха на лицето ѝ. — Ти си ми наследството от мама. От татко наследих подправките. Имам си магазинчето, музея, фестивала. Обичам ги от все сърце. Обичам и нашето градче. Самата ти никога не си се омъжвала. Кажеш тогава, защо аз трябва да се омъжвам?

— Боже милостиви! Може ли една жена да е щастлива, като обича само някакъв си град? — брадичката ѝ потрепери. Очите ѝ святкаха гневно. — Я се виж на какво си заприличала! Станала си кожа и кости. Няма къде човек да те оципе!

— Признай, че завиждаш — засмя се Джина. — Мечтаеш пак да станеш слаба, нали?

— Я не променяй темата! — опита да се намръщи Ърлин. — И не бъди толкова... Толкова... — затърси тя подходяща дума.

— Нахална... — допълни закачливо Джина.

— С всяка година ставаш все по-странна, Джина! — сърдито измърмори леля Ърлин. — Наистина, държиш се като чудачка.

— Я виж кой седнал да опява! — ухили й се младата жена. — Поне времето ми не минава в обличане на слонове, нали така?

Същата вечер Джина наблюдаваше стотиците коли, задръстили тесния път към градчето. Безкрайната редица припламваше с последните отблясъци на залязващото слънце.

„Лудостта съвсем сериозно завладява градчето!“ — помисли тя.

Тази вечер се откриваше ежегодният Фестивал на домати в Алегро. В синкавия летен здрач блещукаха безброй светлини. Като омагьосан фар, над всичко се извисяваше огромното виенско колело и бавно се въртеше.

Събитието се очертаваше по-внушително от всякога. „Твърде голяма лъжица за нашата уста!“ — мръщеха се няколко мърморковци в градчето. Ала и най-горещите привърженици на фестивала не можеха да отрекат — през следващите дни животът в Алегро щеше да се обърне с главата надолу.

Като повечето жители, Джина нямаше нищо против. Колкото по-грандиозен станеше фестивалът, толкова по-добре. Плановете, подготовката, изнурителната работа, даже бъркотията, караха кръвта й да кипи от ентузиазъм.

„Всички в тоя град запретнахме ръкави. Това вълшебство сътворихме заедно!“ — не без гордост помисли тя.

Невероятна, великолепна феерия! В централната алея имаше въртележка. Като вихрушка летяха синджирените люлки. Върху тясна площадка по-нататък се блъскаха електрически колички. Сред викове на ужас и смях въртящи се самолети пропадаха надолу и пак поемаха нагоре. С мощни крясъци амбулантни търговци се мъчеха да привлекат вниманието на минувачите.

Десетки художници и занаятчии излагаха колоритната си стока върху сергии: всякакви рисунки и картини, ръчно изработени кукли, домашно сладко, украшения от тюркоаз, дърворезба, пъстроцветни завивки и кувертюри, плетени на една кука. Естествено, сред веселата шарения бяха подредени и костюмираните слонове на леля Ърлин.

Близо три пресечки от сградата на общината се точеше двойна опашка. Хората нетърпеливо очакваха да опитат невероятните спагети, приготвяни от енориашите в чест на празника. Славата им даже бе прехвърлила пределите на щата.



Всяка година Джина помагаше да се приготвят стотици килограми спагети за гостите на фестивала. Дни преди празника, заедно с другите жени, готвеше огромното количество сос за спагети. Сега божественият му аромат, примесен с мирис на пуканки, карамелизирани ябълки и захарен памук, приятно гъделичкаше обонянието.

Вратите на общината бяха отворени и жените вече сипваха в чинии прословутите спагети. Навън изгладнялото гъмжило се въртеше неспокойно в очакване на своя ред. Залата можеше да побере едва триста души, а всяка вечер отпред се струпваха хиляди желаещи да опитат вкусните спагети.

Джина обичаше фестивала с цялата си душа. Празнуваха не само успешното прибиране на реколтата. Той бе повод да почетат дълбоките италиански корени, с които градчето се гордееше. Вече деветдесет и девет години фестивалът бе символ на неповторимия дух на Алегро и жителите му.

Родът на Джина бе неразделна част от фестивала. Преди деветдесет и девет години прапрабаба ѝ за първи път бе смесила подправките, придаващи неподражаем аромат и вкус на спагетения сос. От четири поколения семейството отглеждаше подправките в своята градина. Но тайната на тяхната рецепта се пазеше в семейството. Джина бе решила да я завещае на църквата. Нямаше да има деца, на които да я остави.

Когато в съзнанието ѝ се прокрадна тази мисъл, очите ѝ помръкнаха. Ако Лорън беше жив, сега около тях щяха да подскачат игриви палавници. Родителите му нямаше да са напуснали Алегро. Днес щяха да празнуват заедно веселия празник. Ала Лорън бе единственото им дете. Споменът за свидната рожба превръщаше градчето в непоносимо бреме за изтерзаните им души. А нейните деца нямаше да се родят...

Всяка година, когато се зададеше фестивалът, буца засядаше в гърлото на Джина. Лорън обичаше този празник. Празнуваха заедно от деца. Смееха се на безумието, което завладяваше всички. Беше най-живият ѝ спомен от него. Едно момче, прекалено сериозно за възрастта си, което винаги съумяваше да разсмее.

Погледна виенското колело и неволно прехапа устна. Бе предложила услугите си да следи за изрядното протичане на

фестивала. Продавачите на сладолед я чакаха да им занесе дребни пари. А тя си стоеше, сякаш омагьосана от трепкащите светлини.

Джина си нареди да се усмихне — Лорън би го поискал. Минутка само и ще да го направи. Просто сега не можеше...

За щастие, в този миг някой я потупа по рамото. Тя се обърна и видя Мери Елън Орсини. Веднага се досети по изражението ѝ, че е станала беля.

— Възникна сериозен проблем... — зашепна заговорнически Мери Елън. — Били Рей си скъса панталоните!

Джина мигновено се отърси от унеса. Били Рей със сцепени панталони? Чудеше се да се смее или да плаче.

— Предупреждавах го! — хвана се тя за главата.

— И аз му казвах! Ами сега, какво ще правим?

Джина трескаво обмисляше новосъздалата се ситуация. Отстъпи крачка назад. Присви очи и огледа якото телосложение на приятелката си. Изправи решително рамене и ѝ прошепна нещо.

— О; Джина, какво говориш! — отстъпи ужасена Мери Елън. — Не мога! Той няма да иска!

— Ще иска, и още как! — гласът на Джина звучеше непреклонно. — Иначе ще отговаря лично пред мен! А сега, побързай!

— Ох! — изпъшка Мери Елън и хукна. — Откакто съществува фестивалът, никога, ама никога... — мърмореше тя под нос, като си пробиваше път през многолюдната тълпа.

Вбесена, Джина шиеше скъсаните панталони на подражателя на Елвис в малката задна стаичка на общината. Всяка вечер на естрадата звучеше музика. Днес предвиждаха специално изпълнение на Били Рей Фенели. Външно този момък доста приличаше на Елвис Пресли и поразително добре го имитираше. Само че от миналогодишното си появяване в ролята на Елвис, Били бе качил доста кила. С триста мъки успя да закопчае рокаджийските си панталони. Но щом понечи да седне, задният шев се спраска и белите му гащи цъфнаха като на витрина.

— А бе, докато се усетя, и съм станал дебелия Елвис! — оплакваше се Били Рей, препасал широка хавлия на цветя около

солидният си кръст. Наблюдаваше Джина, която кърпеше като фурия разпраните панталони.

— Така е, който прекалява с мармаладените понички! — сръза го Джина. — Изпратих Мери Елън до тях да вземе един от ластичните си колани. Горедолу сте един размер...

— Колан с жартиери? — Били Рей се вкопчи в шарената кърпа, сякаш да се предпази от унижението. — И дума да не става! Кралят никога не слага колан!

— Обаче ще му се наложи! Освен, ако не е решил отново да излага на показ „кралския“ си задник!

— Няма да сложа колана!

— Ще го сложиш и ще пееш... Или излизай на сцената да имитираш Елвис, препасан с кърпа! Избирай!

— Върви по дяволите, Джина! — изпъшка съкрушен Били Рей.

Беше сигурна обаче, че е спечелила. Малцина в градчето можеха да устоят на Джина Келвино, особено когато си навиеше нещо на пръста. След малко тя вече се провираще между чакащите по стълбището на общината.

— Джина! Джина! — чу зад гърба си детски глас и в същия миг някой задърпа силно тениската ѝ. Беше съседското момче Уесли Дийн Перис. Този очилат шишко беше толкова чувствителен, че възприемаше и най-дребните събития като всемирен катаклизъм.

— Какво има, Уесли? — попита Джина.

Момчето беше толкова възбудено, че не спираше да подскача и да размахва ръце. От гърлото му излизаше някакво хриптене.

— Линди... ме изпрати! Нали знаеш сергията за пуканки?

— Спри да подскачаш, Уесли Дийн! Тресеш стълбите! — думите ѝ постигнаха точно обратен ефект.

— Линди току-що сипа в машината нова порция царевица. Тогава се появи старото ѝ гадже и хвърли вътре жаба!

— Какво?! — извика ужасена Джина. — Жива жаба?

Уесли се заизвива и заподскача енергично.

— Ами не знам... Пуканките се пукат. Линди реве. Страх я е да не гръмне жабата! Не смее да я пипне... Дали ти можеш...

Джина хукна по стълбите. Почти се сблъска със слаб възрастен мъж, облечен в безупречен костюм от лен и бели обувки.

— Прекалих с оборотите! — възкликна тя. Мъжът я хвана точно в момента, когато връхлиташе върху него. — Извинете!

Опита да се измъкне, но той здраво я стискаше. Държеше я на една ръка разстояние и настойчиво се взираше в лицето ѝ. Въпреки дружелюбното изражение, изпод прошарените вежди я гледаха най-студените сини очи, които бе виждала.

— Госпожица Келвино? — попита той. Усмивката, която разтегли устните му, мигновено ѝ стана противна. — Джина Келвино?

— Извинете ме, бързам! — тя опита да се откопчи. — Трябва да проверя жабата... Прощавайте, пуканките...

— Госпожице, казаха ми, че сте сътворили соса на превъзходните спагети, които опитах — усмивката му бе станала по-широка, макар че ръцете му я стискаха като менгеме. — Вие сте държали ключа на тайната — подправките, които му придават божествен вкус. Вярно ли е?

Джина го изгледа с раздразнение. Колкото по-широко се усмихваше, толкова по-малко му вярваше.

— Притежавам малка компания за подправки — поясни тя. — Всъщност осигурявам подправките. Но аз наистина не мога...

— А аз наистина не мога да пропусна възможността да ви поздравя! Самият аз се занимавам с храни. Името ми е Мортън Бийкман. Основател на „Хранителни продукти Дий-Лиш“.

Джина кимна. Все още опитваше да се измъкне, без да го засегне. Беше чула, че основателят на „Хранителни продукти Дий-Лиш“, някой си Бийкман, бил купил в Милиджвил фабрика за оцет. „Бийкман... Защо не си гледа оцета той Бийкман? — помисли тя обезпокоена. — Какво се е домъкнал в Алегро?“

Мъжът буквално се бе надвесил над нея. Кокалестото му лице заемаше цялото ѝ полезрение.

— Бих искал да поговорим на четири очи — като предприемачи.

— Друг път — процеди през зъби Джина и се опита да издърпа ръката си. — Сега имам работа.

— Аз също! — Бийкман не разхлаби желязната си хватка. — Затова, да поговорим без заобикалки. Интересувам се от тайната на вашите подправки. Искам да купя рецептата!

Джина престана да се дърпа и яростно изгледа възрастния мъж. От самото начало не го хареса. Не ѝ се нравеше и предложението му.

От години много хора се опитваха да изпросят, да купят или да вземат назаем рецептата. Отговорът на семейството беше „не“. И винаги щеше да бъде „не“!

— Нямам намерение да я продавам, господин Бийкман. Обещах на баща си да я запазя в семейството и ще удържа на думата си! А сега, ако обичате, пуснете ме да мина!

— Госпожице Келвино, животът ме е научил на едно твърде важно правило — ухили се Бийкман. — Всяко нещо си има цена. Включително и хората!

Джина усети, че кръвта ѝ кипва.

— Всяко правило има изключение, господине! Рецептата не се продава! Нито пък аз! — гневно изрече тя и дръпна ръцете си с такава сила, че Бийкман премигна изумен.

Обърна се и излетя като стрела. Не можеше да види лицето на възрастния мъж — фалшивата усмивка бе изчезнала и, стиснал решително тънките си устни, гледаше втренчено след нея.

— Костелив орех! — промърмори той на себе си. — От онези, които ти доставя най-голямо удоволствие да счупиш...

Джина дотича до сергията за пуканки. Установи, че бащата на Линди отдавна се бе притекъл на помощ. „Истинската“ жаба се бе оказала чудесна имитация от гума — е, вече малко поразтопена. Джина потупа окуражително Линди и пое нататък.

Крачеше сама по шумната алея и гледаше бляскавите светлини. Вече бе забравила Мортън Бийкман и ненадейното му предложение. Блажено се потапяше в звуците и образите, които я заобикаляха — жизнерадостната музика от близката естрада, веселият кикот, ехтящ от къщата на кривите огледала, жуженето на блъскащите се тълпи...

„Животът е хубав, изпълнен с радост! — помисли Джина, заслушана в музиката. — Нищо друго не ми трябва. Сега или когато и да е...“ Спря за момент и протегна лявата си ръка. Светлините припламваха немирно в мъничкия диамант.

Джина целуна мислено Лорън и му каза, че му е вярна. И ще бъде до сетния си ден. После изчезна в мрака.

## ВТОРА ГЛАВА

В една ведрa септемврийска утрин, две седмици след фестивала, Джина получи първото писмо от Мортън Бийкман. Почти го бе забравила. Двете с леля Ърлин тъкмо допиваха сутрешното си кафе. Джина прочете върху плика „Хранителни продукти Дий-Лиш“ и реши, че им изпращат рекламен материал. Когато отвори писмото и го зачете, се намръщи.

„Уважаема госпожице Келвино,

Моите сътрудници проучиха състоянието на вашата компания и икономическите ѝ перспективи. Направена бе безпристрастна оценка на стойността ѝ. На тая база, готов съм да предложа пет хиляди долара за изключителните права върху «Алегрос Олд Фейшънд Спагети Спайсис».

След приключване на сделката, моите адвокати ще започнат преговори с общинските власти за спонсориране на така наречения Фестивал на доматиите в Алегро от моята компания.

Едно замиращо градче вече не е в състояние да се справи с организацията на мероприятие от подобен мащаб. Обаче «Дий-Лиш» разполага с нужните средства да съхрани традицията, каквото и да стане с този град.“

— Амин! — гласът на Джина прозвуча глухо.

— Какво е това? — Ърлин бавно вдигна поглед.

Джина беше пребледняла. Подаде писмото на леля си.

— Писмо от Бийкман — човекът, с когото разговарях преди две седмици. Все още иска да купи моята компания. А сега има претенции и за фестивала. Какво ли е намислил?

— Как смее? Проучвали те... — избухна Ърлин, след като прегледа писмото. — Какво нахалство!

— Нямам представа какво точно означава това — поклати глава Джина. — Чувала ли си някой да подпитва за мен?

— Хич не знам! — войнствено отвърна Ърлин. — Но Бийкман е богат. Сигурно използва компютри. Помни ми думата — един ден компютрите ще унищожат цивилизацията! И как се осмелява този тип да нарича Алегро „замиращо градче“? Ще го „замра“ аз него, нахалник с нахалник!

— Та нали самата ти твърдеше същото? — изненада се Джина.

— Така ли? Е, добре! Аз живея в този град и мога да приказвам каквото си искам! — очите ѝ искряха гневно. — Ала никога няма да позволя на един чужденец да ни обижда!

Джина зарови лице в ръцете си и прихна от смях.

— Ърлин, ти си съкровище! Представи си само — тоя откачен човек иска да си купи фестивал!

— Алегро никога няма да се съгласи! — изсумтя Ърлин. — Ти ще му кажеш „не“, нали?

— Естествено! — изведнъж стана сериозна.

— И никога няма да се съгласяваш?

— Разбира се.

— Даже да ти предложи... — Ърлин се напрегна да измисли невъобразима сума. — Да ти предложи... петдесет хиляди?

— Даже ако ми предложи един милион! Семейството ми не е за продан! Нито пък родният ми град!

— Джина, ами ако наистина ти предложи петдесет хиляди? — очите на леля ѝ се ококориха. — Какво ще правиш?

— Казах ти вече! — гласът на Джина звучеше непреклонно. — Никога няма да продавам!

— Милото ми момиче! Моето добро момиче! — усмихна ѝ се Ърлин и я потупа по ръката. — Само като си помисля! „Дий-Лиш“ слагат ръка на фестивала. Какъв кошмар!

— Това никога няма да стане! Веднага сядам да му отговоря.

Джина се пресегна и взе бележника и писалката на Ърлин. Стисна устни и започна да пише: „Отговорът ми е «не»! И никога повече не повдигайте този въпрос — гласеше краткото писмо. — Докато свят светува, отговорът ще бъде «не»!“

За Бийкман не съществуваше отрицателен отговор. Всеки две седмици изпращаше ново предложение. И всеки път получаваше непреклонен отказ.

Бийкман не се отказваше. Джина не се предаваше.

Измина близо година. Бийкман неохотно бе покачил офертата на тридесет хиляди. В представите на Джина сумата беше направо нереална. Ърлин бе на път да се поддаде на изкушението.

Жителите на Алегро, почти без изключение, застанаха зад Джина. Рецептата принадлежеше на семейство Келвино. Според свещената повеля на традицията, фестивалът принадлежеше на градчето. Никой не искаше натрапници. И никой нямаше да ги търпи. Заради честта на своето семейство и на Алегро, Джина бе длъжна да се бори докрай.

Задаваше се месец август. Разбира се, и Фестивалът на доматиите. Част от жителите изпаднаха в нервен стрес. На хоризонта се очертаваше славният стогодишен юбилей. Дръзко предизвикателство и, заедно с това, непосилно бреме. Най-големият, най-амбициозният, най-изпипаният фестивал, най-най-най... И все пак, неразбориите, тълпите, задръстените улици, изнурителната подготовка... Колко ли хора щяха да се отметнат? Нямаше ли да поискат стотният фестивал да е и последен? Ами Бийкман? Докога смяташе да качва мизата, питаха тайно някои. В крайна сметка, колко беше склонен да плати? Можеше ли Джина да устои на изкушението? Вярно, досега проявяваше забележителна непреклонност. Но... Парите са си пари. А тя беше само един човек със своите човешки слабости. Конфликтът с Бийкман изглеждаше класически: неудържима сила се сблъсква с непоклатимо препятствие. Бъдещето на Алегро щеше да се реши, когато единият отстъпеше. Някой трябваше да се предаде. Но кой?

Колата пътуваше на юг по панорамния път на Калифорния. Безбрежната шир на океана ту чезнеше, ту изплуваше отново, ослепителна като небесната синева.

— Искам да съм наясно... — Конър Мънроу изгледа лениво седящия до него Бийкман. — Близо година преследваш тази жена в Арканзас... Наел си даже детектив, нали?



Бийкман се намръщи. Пътуваха с откритата кола на Конър, която той ненавиждаше.

— Попитях: наел ли си детектив да следи тази нещастна жена, нали? — повтори въпроса Конър и намести слънчевите си очила.

— Чух, не съм глух! — отвърна сърдито Бийкман. — И ако обичаш, не ми чети морал! Нямах никакво право... И не изпреварвай този камион! Пътят е много тесен.

Конър повдигна тъмнорусите си вежди и се провря край камиона. Бийкман се сви от страх. Отдясно, докъдето стигаше погледът, се беше ширнал безкрайният лазур на Тихия океан. Отляво ниски планини, потънали в зеленина, докосваха със заоблените си върхове сияйния небосвод.

— Ще доживея ли веднъж да се държиш като нормален човек? — изръмжа Бийкман и нахлупи още по-ниско шапката си.

— Не вярвам — засмя се Конър. Вятърът развяваше гъстата му тъмноруса коса. — Само че нямах право да се оплакваш! Сам пожела да те закарам с колата.

— Не знаех, че ще пътуваме с тая консервена кутия! Отвратителна е! — Бийкман огледа враждебно вътрешността на чисто новата спортна кола.

— Ролсът е прекалено голям! Прилича ми на катафалка — погледна небето и вдъхна с пълни гърди свежия морски въздух. Този участък от пътя беше направо великолепен! Само да не водеше към чесновите ниви на Бийкман в долината Салинас.

— Гледай си пътя! — нареди Бийкман. — Все още ли не си се отказал да купуваш онези яхти?

— Ами, май не съм... — сви рамене Конър.

Беше на тридесет и една години, висок, широкоплещест мъж. Средиземноморското и калифорнийско слънце се бяха погрижили за бронзовия му загар. Косата, по-дълга от модното, имаше златист оттенък. Държеше главата си леко наклонена настрани — безгрижна, донякъде цинична поза.

В момента издаваше списания. Успехът им бе повече от задоволителен. Твърдата печалба и стабилното благополучие започваха обаче да му омръзват. Беше време да продаде списанията и да се насочи към следващото предизвикателство. Събитията през последната година го обрекоха на непривично, принудително

бездействие. Беше готов да се заеме с нещо ново, провокиращо въображението и физическата издръжливост. Можеше да са и яхтите.

Преди година контузи сериозно крака си, когато караше водни ски в Испания. Подложи се на три операции. Последваха месеци физиотерапия. Вече се движеше добре, ала за спомен му бе останало едва забележимо накуцване, с което той не можеше да свикне. Мечтаеше отново да се впусне в авантюри.

— Аз самият кроях планове за корабчетата — изсумтя Бийкман. — Смятах да организирам с тях разходки по море за гастрономи. Човек трябва да се занимава с онова, което разбира... Я ми кажи, какво разбираш ти от чартърни пътувания? Защо не си гледаш списанията?

— Познавам яхтите — възрази Конър.

Като дете бе прекарал година и половина на една яхта. Майка му беше женена за стария Фред Мъркетър. Обикаляха надлъж и шир Карибско море. Това бяха най-щастливи дни в живота му.

Конър харесваше Фред Мъркетър. В детските очи старецът приличаше на някакво странно съчетание между дядо Коледа и добродушен пират. Често към тях се присъединяваше Фани, сестрата на Фред. Конър я обичаше много. Косата ѝ започваше да сребрее, обаче изглеждаше невинна и уязвима като малко дете, винаги готова с радост да се включи в някоя игра.

Точно тогава умря Фред. Съкрушена от мъка, Фани се върна в Калифорния. А майка му започна пак да скита по света. Момчето отново заживя по интернати и летни лагери.

Конър изгуби следите на „Солитер“ — яхтата на Мъркетър. Но винаги присъстваше в спомените му като мечта. През последните пет години я търси упорито. Най-сетне, миналата пролет, усилията му се увенчаха с успех. „Солитер“ беше едно от корабчетата, собственост на Мортън Бийкман, които кръстосваха карибското крайбрежие. По ирония на съдбата, пътищата им отново се пресичаха.

Не можеше да се каже, че Бийкман и Конър хранеха един към друг особено приятелски чувства. Конър беше изключително способен мениджър. Бродеше по света, за да търси фалиращи предприятия, които може да спаси. Преди години Бийкман надуши таланта му и се опита да го наеме. Конър, бранещ като звяр независимостта си, отказа. За да го принуди да работи за него, Бийкман пусна в ход целия богат арсенал от машинации и често използваше мръсни номера, които

Конър не бе забравил. Все пак, макар и неохотно, накрая двамата признаха взаимно непреклонността си.

Конър не можеше да отрече съобразителността на Бийкман. Щателните му проучвания показваха, че почти не може да разчита на слабости на Конър. Но Конър искаше яхтата. Нещо повече, желаше я твърде силно.

„Солитер“, заедно с още няколко разнебитени яхти, беше попаднала в ръцете на Бийкман поради просрочена ипотека. Бийкман кроеше планове да прехвърли корабите в Калифорния и да ги превърне в плаващи ресторанти. Конър пристигна в Калифорния да организира продажбата на „Вегабонд груп“ — верига от рекламни туристически списания. Бийкман побърза да го осведоми, че притежава „Солитер“. Не пропусна случая да го ядоса. Заяви, че изобщо не мисли да продава яхтата. Конър беше убеден, че го прави от злоба.

Обаче, съвсем неочаквано, Бийкман предложи отново да обсъдят въпроса по време на пътуването. Намекна, че евентуално може да премисли. Естествено, ако Конър приемеше да купи цялата разнебитена флотилия. Бийкман обаче се беше съдържан и направо влудяваше Конър.

— Нищо не разбираш от туристически бизнес, Морти — каза Конър. — Ще направиш по-добре, ако ми продадеш яхтите.

— Не ме наричай Морти! Най-малкото е неуважително...

— Знам.

— Хм... — изръмжа с отвращение Бийкман. — Виж какво, наясно съм с всяка твоя стъпка. Хвърляш се в рисковани операции, които нито един нормален човек не би предприел. Един ден обаче късметът ще те напусне. И тогава няма да ти е до смях. Както и да е... Решил съм да продам корабите. Разбира се, ако условията на сделката ме задоволяват.

— Е, Морти, изплюй камъчето! Какви са ти условията? — ехидно се ухили Конър.

— Притежавам нещо, което искаш — яхтите — подхвърли Бийкман. — Обаче ти не притежаваш нищо, което аз бих желал да имам. Нямам намерение да те привличам отново в компанията си.

— Чудесно. Значи не притежавам нищо, което искаш. Тогава, защо изобщо разговаряме?

— Много е просто. Джина Келвино притежава нещо, което искам. Осигури рецептата и ще получиш яхтите!

Конър се обърна към възрастния мъж и го изгледа с нескрита насмешка.

— Я си гледай пътя! — заповяда изнервен Бийкман.

— Морти, ти май си откачил... — тръсна развеселен глава. — Аз да ходя в Арканзас и да преговарям с онази жена, дето се е запънала като магаре на мост?

— А искаш яхтите, нали? Тогава отивай в Арканзас!

— От къде на къде аз ще ходя? И защо си решил, че ще се справя по-добре от теб?

— Имаш тая слава... — намръщено отвърна Бийкман. — Умееш да убеждаваш. А и аз не се оправям добре с жените. Но ти си на ниво.

Конър се усмихна. Колата изскочи от завоя и пред погледа им се откри величествена гледка. Неволно дъхът му спря. Усети, че стомахът му се свива. Наистина Калифорния бе прекрасна! Само да не бяха спомените...

Няколко години след смъртта на Мъркетър, майка му се омъжи за един калифорниец. Бракът им не бе щастлив. Новият съпруг бе пияница и кавгаджия. Богат, ала дребнав. След две години Киси се разведе. Само че безброй пъти преди това между мъжа ѝ и Конър хвърчаха искри...

— А и можеш да се реваншираш за фиаското в Сан Франциско — добави Бийкман. — Сещаш ли се? Сестрата на Фред Мъркетър... Сега случаят е различен. Ще подхванеш добре нещата.

Лицето на Конър стана напрегнато. Нямаше представа, че Бийкман бе разбрал и за това. Не беше свикнал на неуспехи. Затова провалът с Фани Мъркетър все още болезнено нараняваше самолюбието му. Всъщност Конър имаше няколко уязвими места. А Бийкман бе надушил две от тях. Първо „Солитер“. Сега Фани.

Години след смъртта на Мъркетър, някакъв братовчед на Фани и на Фред издири Конър. Разтревожен му съобщи, че Фани живее като отшелник в бедняшки квартал на Сан Франциско. Конър бе предугаждал подобно нещо. Като дете, а после и като юноша, беше изпратил на Фани десетки писма, но никога не получи отговор. Вече знаеше защо.

Роднината на Фани му разказа, че след смъртта на Фред, нещата тръгнаха зле. Старицата страдаше от параноя и хронично недохранване. Живееше в мизерия, макар че притежаваше акции, които можеха да я направят богата. Ала отказваше да продава. Акциите навярно бяха последната опора в живота ѝ. Фред винаги бе успявал да се справи с чудатостите на Фани... Не би ли могъл Конър, който я познаваше добре, да я вразуми, попита братовчедът. От уважение към паметта на Фред Мъркетър?

Конър замина веднага за Сан Франциско. Страховете му, че отива твърде късно, се потвърдиха. Промяната на Фани Мъркетър бе трагична. Уплашена, раздирана от подозрителност, тя се топеше като восък пред очите му. И все пак, той за малко щеше да успее. Точно тогава помраченият ѝ разсъдък му изигра лош номер. Фани отказа да го вижда и да разговаря с него. Докато Конър проучваше правните възможности да ѝ помогне, тя почина. Самотна, забравена от Бога и от хората. Остави цял куп албуми с изрезки, къща в окаяно състояние и акции за пет милиона долара.

— Знам всичко за Фани Мъркетър — заяви самодоволно Бийкман. — А тая невротична стара мома от Арканзас е тръгнала по стъпките ѝ. Трупа като мишка подправките си за спагети, но я очаква същата съдба!

— Мислех, че е млада — усмивката на Конър се бе стопила.

— И Фани Мъркетър някога е била млада — отвърна с презрение Бийкман. — От месеци преследвам Джина Келвино. Не съм ѝ предложил още само луната! А тя не иска и да чуе! Живее в една съборетина със старата си леля. Смахната ексцентричка! Келвино няма да изостане от Фани, да знаеш!

Конър стисна здраво кормилото. Зарей поглед към вълните, които се разбиваха с грохот в скалистия бряг. Жената от Арканзас приличаше на Фани Мъркетър. Това не му харесваше.

— Морти, ти си богат човек. Защо изобщо си се хванал с тоя сос? Тоест, значи ли това, че е настъпило началото на твоя залез? — намигна дяволито Конър. — Знаеш по-добре от мен, че едва ли някой би нарекъл Арканзас столица на спагетите.

— Ти си един зелен глупак! Бизнесът с храни е смисълът на моя живот. Това е най-вкусният сос, който съм опитвал след посещението

си в Болоня. Той е изключителен! Ако започна да го правя, с конкуренцията е свършено!

— И как е попаднал твоят супер сос в Арканзас? — изглежда го недоверчиво Конър.

— Градчето е основано от италиански преселници. Отглеждали лозя. Открили обаче, че доматите виреят по-добре.

— Чудесата по света никога не свършват! Италианци в сърцето на Юга, Боже мой! Аривидерчи, Рома!

— Скоро тая италианска колония няма да я има. Градчето е обречено на смърт. Заедно с него ще се затрият традициите и семейните рецепти. Сега ясно ли ти е?

Конър се намръщи. Свали слънчевите очила и замислено погледна Бийкман. В очите му с цвят на сапфир се четеше твърдост, която караше мнозина да свеждат поглед.

— Ти спомена, че всяка година организират фестивал. Значи, все още не смятат да се предават.

— Фестивалът им се изплъзва от ръцете! — Бийкман изсумтя с отвращение. — Твърде е голям за тая сбирщина от аматьори. Да вземем само паркирането — превърнало се е в кошмар. Стават убийствени опашки за храна. Няма начин да се справят.

— И все пак, досега се справят.

— Но не и отсега нататък. Дните им са преброени. „Дий-Лиш“ може да поеме спонсорирането на фестивала. Ще го направим помодерен. Ще продължава седмици. Ще поднасяме не само безплатни вечери, но и обеда. Предвиждам да се разрасне двойно, десеторно! Ще се превърне в „Автентичен фестивал на спагетите — Дий-Лиш“. Мога да купя това градче и да го превърна в постоянна изложба на моите хранителни продукти. Ще се прочуе из цялата страна... Като Дисниленд. Представи си само — Бийкманленд! Каква реклама за компанията!

— Бийкманленд... — повтори безизразно Конър.

— Защо пък не? Денят, в който ще престана да мисля за нещо голямо, с мен е свършено! Далновидност и въображение! Качества, които всеки бизнесмен е длъжен да притежава!

— Само че една жена възпрепятства полета на твоето въображение. Лошо, много лошо — Конър си сложи очилата.

— Упорита е като магаре! — измърмори Бийкман. — Представи си само, има нахалството да нарича своето предприятие „компания“.

— Значи тя е собственичка на компания? Нищо чудно тогава, че не иска да те види.

— „Компания“... Така я назовава тя. За мен е направо смехотворна история. Земята ѝ е не повече от осемдесетина декара. Там отглежда своите подправки. „Фабриката“ се помещава в гаража. По-голяма част от работата върши сама. Продава подправките по време на фестивала и по пощата. Представи си, дори не се опитва да ги рекламира! Кръгла глупачка! Седнала на златна мина и хабер си няма!

— Представям си как сладко сте бърбили. Предполагам, че си бил неотразим! — подметна Конър.

— Дрън-дрън! Не иска и да чуе! Тази жена е невротичка. Хората разправят, че скърбяла по някакъв умрял любовник. От шест години не била поглеждала мъж. Въобразила си е, че спагетите я свързват — не ми е ясно как — с годеника ѝ и с това глупаво градче. Пълен абсурд!

— Така... Нека да се разберем с теб, Морти. Какво точно искаш от мен? Да отида и да ѝ предложа още пари? Винаги си твърдял, че всяко нещо си има цена.

— Точно така. Въпросът е да я откриеш.

— Ами ако цената ѝ не е в пари?

— Какво? — възкликна изненадан Бийкман.

— Ти говориш само за пари. Представи си, че този език е чужд за нея.

— Тогава, открий на какъв език желае да разговаря! Постарай се обаче да се справиш по-добре, отколкото с Фани Мъркетър.

Конър не отговори. Лицето му доби каменно изражение. Смъртта на брата, не на любовника, беше накарала Фани да заживее като отшелник. Усети, че паралелът между двете го смущава. Да се обвържеш с миналото значеше да пропилеееш живота си.

— И така, ще съумееш ли да се справиш? — предизвикателно попита Бийкман. — Да вземеш рецептата от Арканзас?

— Не, Морти, тази жена не иска да има нищо общо с теб. Сигурно ще откаже да преговаря и с мен.

— Тогава нека отначало да не разбере, че и аз съм в играта. Бъди... деликатен. Известно ти е, че залогът са яхтите. Не вярвам да го забравиш.

Във въображението на Конър изплува „Солитер“. След ремонта бе възстановила предишната си красота. Носеше се като птица сред синевата на Карибско море. Видя и себе си, свободен да скита, където пожелае. Очертаваше се вълнуващо предизвикателство: да съживи флотилията и да я превърне в доходоносен бизнес.

И за да постигне всичко това, от него се искаше само да отиде в Арканзас, да върне към живота тази нещастна жена и да даде на Бийкман прословутата рецепта. Просто като фасул.

А и някакво суеверно чувство го караше да мисли, че Сам Мъркетър му дава втори шанс. Трябваше да помогне на жената да преоткрие живота. Дължеше го на паметта на Фред. Така поне отчасти щеше да изкупи вината си за провала с Фани.

Джина се прибра от антикварното магазинче унила. Вече цяла седмица не бе продала нищо. Откриването на фестивала приближаваше и подготовката отнемаше свободното ѝ време.

От месец май Ърлин не ходеше на работа. Чувстваше се потисната. Опитваше се някак да свързва двата края с мизерната си пенсия. От сутрин до вечер шиеше слонове. Оставяше иглата, чак когато изтръпналите ѝ пръсти започваха да я изпускат, а зачервените очи я заболяваха. Надяваше се да припечели нещичко за скромното им домакинство. Напоследък не изглеждаше добре. Това безпокоеше сериозно Джина.

Младата жена паркира старата кола на алеята. Пресече моравата пред къщи. Трябваше да се окоси. А вчера работи до късно след полунощ. Опаковаше подправките, които щеше да продава на фестивала. Тази вечер имаше още много работа.

Джина оправи годежния си пръстен. Лъчите на залязващото слънце проблеснаха в малкия диамант. Погледна го замислено. С огромно усилие изтръгна от сърцето си усмивка и влезе вкъщи. От всеки стол и полица я наблюдаваха десетки слонове.

— Джина, Джина, Джина! — Ърлин изхвъркна от кухнята с лъжица в ръка. Белите ѝ букли бяха разрошени. Престилката — изцапана с брашно.

— Какво има? Имаш добри новини? Моля те, успокой се.



— Бързо ела тук! — Ърлин я хвана за ръката и я задърпа към кухнята. — Сложила съм да направя глазура и трябва да я бъркам непрекъснато. Ох, няма да повярваш, Джина! Сядай, сядай! — Ърлин възбудено посочи стола.

— Ърлин, ще кажеш ли какво е станало?

— Едно списание... — започна тя, като бъркаше енергично съдинката на печката. — Истинско списание! Тук!

— Абонирали си се за списание? — озадачено я изгледа Джина.

— О, не, не! Един писател... Май е редактор или издател, не съм сигурна. Искане да пише за нас! За Алегро и за фестивала! В „Американски пътешественик“!

— Прочутото туристическо списание?!

— Да! Представи си само! Той ще живее тук!

— Къде, в Алегро ли?

— Не, тук! — отвърна Ърлин развълнувано. — В тази къща. Само си помисли. Точно в тази къща.

— У нас? — племенницата ѝ зяпна изумена.

— Да — важно кимна Ърлин. Страните ѝ пламтяха от възбуда. — Ще остане цяла седмица. Сигурно ще пристигне в неделя вечер.

— Ърлин, как си го представяш? — леко се намръщи Джина. — Някакъв непознат да ни се пречка цяла седмица из къщи?

Ърлин погледна нетърпеливо Джина. Очевидно, не схващаше огромното значение на това събитие.

— Джина, за нас е чест да му окажем гостоприемство. И още — добра възможност. Ще заплати престоя си. Настояваше за това!

— Ще ни плаща?

— Обади се от Соуселито, Калифорния. Научил името ти заради подправките.

— Не те разбирам...

— Някой си купил от твоите подправки на миналия фестивал и му разказал за теб. Държеше непременно да разговаряте. Искане да види фестивала със собствените си очи. Каза, че искал да остане известно време в Алегро и попитал за мотели. А аз му казах: „Нямаме мотел. Но винаги сте добре дошли в дома ни!“

Джина мигаше на парцали. Сякаш беше онемяла.

— Тогава той каза... О, Джина, само ако знаеш какъв приятен глас има! Той каза: „Приемам, ако си платя.“

— Сигурна ли си?

— О, Джина, чуй само! Ще ни плати седемстотин долара! Каза, че държи да ни ги плати.

— Седемстотин долара?!

— Ами да! А ти няма за какво да се притесняваш, Джина. Ще се оправя сама!

— Нямах предвид... домакинстването. Но да приемеш в къщата си човек, когото изобщо не познаваш...

— Не се тревожи, всичко ще бъде наред! Разговаряхме по телефона десет минути, а сякаш го познавам цял живот. Каза, че ще напише чудесен репортаж за Алегро!

Джина се замисли. Една реклама за фестивала в такова списание беше чудесно нещо. Съгражданите ѝ щяха да се пръснат от гордост. Ала не ѝ харесваше мисълта, че непознат мъж ще прекара цяла седмица у тях. Седемстотин долара обаче не бяха за пренебрегване. И най-важното — Ърлин изглеждаше щастлива. Не я беше виждала такава от месеци.

— Добре. Значи ще си имаме гости — примири се тя.

— Той е истински джентълмен, Джина! Казва се Конър Мънроу.

## ТРЕТА ГЛАВА

Августовското слънце прежуряше земята, когато жълтата спортна кола приближи табелата с надпис: „Алегро — 503 жители“ Съобразявайки се с ограниченията, Конър намали скоростта.

Нищо особено — поредното безлично, заспало градче, като десетки други, които срещаше при многобройните си пътувания, лениво разсъждаваше той. Какво чак толкова му намираше онази ексцентричка? От Бийкман знаеше, че даже в дните на разцвета си, градчето едва ли е надхвърляло хиляда жители. Едно след друго дребните предприятия затваряха врати. Трудно можеха да конкурират производството на големите градове. Търговската централа в Ню Йорк реши накрая да прекрати дейността на най-значителното промишлено предприятие в Алегро — консервената фабрика за преработка на домати. Оказа се нерентабилна.

Повечето магазини около стария площад пустееха, а витрините им бяха заковани с дъски. Конър забеляза, че антикварното магазинче на Джина Келвино беше от малкото, които все още не бяха спуснали кепенците.

Търговската улица изглеждаше съвсем замряла. Единственото забележимо нещо край площада беше монументалното табло. На самия връх се мъдреше великански домати. Под него с крещящи жълти букви бе написано:

„СЛАВНА                      СТОГОДИШНИНА                      НА  
СВЕТОВНОИЗВЕСТНИЯ ФЕСТИВАЛ НА ДОМАТИТЕ В  
АЛЕГРО!“

Конър поклати глава. И при най-добро желание, човек едва ли можеше да забележи нещо „славно“ около себе си. Искаше му се да уреди набързо въпроса с Келвино и да отпътува към морето.

Знаеше, че къщата ѝ се намира близо до площада. Свърна в една пресечка и, за да убие времето, направи опит да си представи външността на жената, с която му предстоеше да се срещне. Детективът му показа две-три снимки, макар че качеството им беше под всякаква критика. Жената от снимките беше прекалено висока и кльощава. Къдравата ѝ коса сякаш от седмици не беше сресвана. Усмивката ѝ изглеждаше глуповата. А че беше неуместна, нямаше съмнение. В живота си едва ли имаше много поводи да се усмихва. В справката на детектива пишеше: „Държи се подчертано весело на публични места, но всички смятат, че още скърби за годеника си.“

Представи си я сама, отдадена на мъката, която се опитваше да скрие от съгражданите си. Навярно болката бе изсушила тялото ѝ и бе причина за хлътналите ѝ очи. Налагаше се да разговаря внимателно с нея и постепенно да събуди желание за живот.

Конър намали скоростта и затърси с очи адреса. В дъното на широка морава, потънала в зеленина, видя с учудване голяма двуетажна къща във викториански стил, украсена с майсторска дърворезба. Въпреки че фасадата се нуждаеше от освежаване, тя внушаваше респект. Следобедният вятър полюшваше клоните на плачещите върби пред къщата. Огромен розов храст провираше отрупаните с цветове стебла между дървените решетки на верандата.

Конър спря пред къщата. Огледа я с око на познавач. Действително изглеждаше като удобен пристан за две госпожици от Юга. Слезе от колата. От дългото пътуване се беше схванал. Десният крак го наболяваше. Стисна зъби и, леко понакуцвайки, тръгна към входната врата.

Неочаквано от задния двор екнаха викове. Конър пооправи слънчевите очила и с любопитство погледна към мястото, откъдето идеше шумът. Ала преди да разбере какво точно става, оттам изскочи висока жена с оскъдно облекло. Като пищеше смешно, тя се блъсна в Конър и едва не го събори. Чу се „бам“ и нещо мокро се разля върху гърдите му.

Конър се олюля и макар че кракът го болеше, запази равновесие. Жената също залитна, ала не падна. И двамата стояха вцепенени от изненада. Някак бавно той осъзна, че цялата му риза е измокрена. Жената също беше вир-вода. От рошавите ѝ къдрици, по лицето и разголените ѝ гърди се стичаха вадички. Избелелите шорти и

яркожълтата фланелка с гол гръб бяха съвсем мокри. В ръката си стискаше някаква червена дрипа.

— Всемогъщи Боже! — възкликна тя, като погледна ужасена разкъсаната дрипа. — Балонът ми... Извинявайте! Безкрайно много съжалявам!

Конър я изгледа втренчено. Не беше малко времето, което бе прекарал по най-прочутите плажове в света. Минаваше за познавач на женските прелести, но такива съблазнителни крака не беше виждал никога. Кожата ѝ се отличаваше с великолепен кадифен загар. Бедрата — стройни, талията — тънка, гърдите изпъкваха предизвикателно под прилепналата мокра блузка. Тъмни къдрици закриваха челото. Тъмнокафявите ѝ очи излъчваха особена топлота. Носът бе тънък, едва забележимо заострен на върха. Имаше красиви плътни устни.

„Да пукна, ако това не е неутешимата госпожица, която оплаква тайно мъртвия си годеник!“ — помисли изненадан Конър. Младата жена бе втренчила разтревожените си очи в него. Погледна след миг през рамо и извика:

— Край на войната, Уесли! Имаме си гости. Чу ли ме добре?

Заплашително мълчание. Жената погледна крадешком към Конър.

— Никакво предаване! Ще воювам до последен дъх! — ечна войнствен глас откъм живия плет. Във въздуха полетя син балон, пълен с вода. Джина пъргаво отскочи настрана, за да избегне удара. Балонът се пръсна между двамата, обливайки ги с вода. За миг лъчите на следобедното слънце се пречупиха в капчиците и образуваха дъга.

— Уесли Дийн! — заплашително извика Джина. — Моментално престани или ще се простиш с жабата! Край! Примирие!

Зад къщата затрополиха стъпки, придружени от лудешки кикот. Последва тишина. Изглежда момчето беше предприело отстъпление. Джина пое дъх и изтри капките от лицето си.

— Добре ли сте? — изгледа тя с тревога Конър. Топлият ѝ тембър галеше слуха му.

„Край на сълзите, скъпа госпожице! — ъгълчето на устата му насмешливо се изви нагоре. — Тук съм да те утеша.“

— Наистина ли не пострадахте? — повтори тя угрижено.

Какъв ужасен фал! За първи път при тях пристига истински издател или редактор, а тя да го окъпе за добре дошъл!

Конър я погледна усмихнато и на сърцето ѝ олекна. Беше едър мъж, поне с половин глава по-висок от нея. Ръстът му я смути. Самата тя бе висока близо метър и седемдесет и пет и обикновено не се налагаше да вдига очи, когато разговаряше с голяма част от мъжкото съсловие в градчето.

Косата му бе гъста, светлокестенява, със златист оттенък. Върху челото падаше небрежен алаброс. Когато се засмя, до устата се появиха трапчинки. Беше очарователен.

С нехаен жест Конър посегна към слънчевите си очила и ги свали. Джина усети, че сърцето ѝ заби по-бързо. Искрящото великолепие на ведро утринно небе сякаш се оглеждаше в очите му. Извитите вежди му придаваха дяволито изражение.

Господи! Малко е да се каже, че бе красив... Този мъж бе приказно красив! Как можа! Такъв бляскав екземпляр на човешката раса, а тя да го превърне в мокра мишка!

— Беше освежаващо... — небрежно се усмихна Конър, като не преставаше да опипва с поглед стройното ѝ тяло. — Наистина, малко неочаквано, но приятно...

„Я си затвори устата, да не налапаш някоя муха! — сърдито си каза Джина. — Какво си зяпнала, като че ли за пръв път виждаш хубав мъж!“

— Не зная как да ви се извиня! — смутено промърмори тя и посегна да избърска водата от ризата на Конър. Допирът с изваяните мускули на здравето му тяло под мократа риза съвсем я обърка и тя отстъпи назад. Сякаш за да я смути докрай, Конър я хвана за ръката, в която все още стискаше остатъците от червения балон и я отвори.

— Какво е това? Балон? — повдигна въпросително едната вежда, без да пуска ръката ѝ.

— Уесли Дийн... Аз... — заекна Джина. — Той и аз... Бяхме запланували отдавна... Обещах му да отидем в рибарника на Мот и да хванем жаба. Ама ужасно се изкаляхме... А това е най-добрият начин да се измиеш...

— Страхотно! — засмя се Конър и пръстите му стиснаха свойски ръката ѝ. — Но кой е Уесли Дийн? А Мот? И каква жаба?

Джина си даде сметка, че пръстите му незабелязано се бяха вплели в нейните. За броените минути, през които се познаваха, жестът като че ли беше твърде интимен.

Издърпа припряно ръка и смутено я изтри в шортите. После запристъпва от крак на крак. Беше боса и това я караше да се чувства още по-глупаво. Скръсти ръце на гърдите си и, преди да отговори, облиза горната си устна.

— Уесли Дийн живее до нас... — кимна тя с глава към съседната къща.

— Един шишко с цайси? Май го мярнах през живия плет...

— Това е точно той... — Джина преглътна и отмести поглед, за да не се разсейва. — Отидохме с Уесли на рибарника да хванем жаба.

— Защо?

— За състезанието по надскачане на жаби. Винаги има такова състезание... по време на фестивала. А той се открива през идващата седмица.

— Фестивалът на домати? Видях една реклама... — Конър посочи с глава към площада. — С домати, голям колкото буик...

— Точно за него се отнася. В рибарника на Мот можеш да откриеш най-добрите жаби.

Джина го погледна крадешком. Конър също бе скръстил ръце, а в очите му прозираше ирония.

— Трябваше да газим из калта и здравата се изпоцапахме. Затова решихме да организираме водната битка... А Уесли има толкова балони...

— Защо Уесли има толкова балони?

— Заради магазина на баща му... Той откри нов железарски магазин — обясни Джина, като разглеждаше старателно камъчета от настилката.

— Тук? — в гласа на Конър прозвуча съмнение.

— Какво говорите? Тук никой не отваря магазин — поклати тя глава. — В Милиджвил. Беше поръчал обаче огромно количество балони за откриването.

— Кой? Бащата на Уесли?

— Точно така. Затова Уесли Дийн и аз...

— ... за да изчистите калта от вашите тела, организирахте война с напълнени с вода балони — довърши той.

— Правилно!

Конър се разсмя. Не изглеждаше сърдит, а развеселен.

— Вие сигурно сте... нашият гост? — осмели се да попита тя.

— Да. А за добре дошъл, май че се получи официално кръщаване.

Джина се опита да се усмихне, но не успя. Защо засмените му очи я гледаха така настойчиво? Беше съвсем обърквана. Реши някак да се покае за водните си прегрешения.

— Още веднъж повтарям: най-искрено съжалявам за случилото се! Къде ви е багажът? Ще го отнеса у нас — попита тя и се упъти към колата.

— Не разрешавам жена да ми носи багажа! — твърдо отсече Конър. Усмивката му бе изчезнала.

— Глупости! — възрази енергично Джина и посегна към куфара.

В този миг иззад плета излетя като хала Уесли Дийн. Косата му стърчеше като бодли на таралеж, а очите му войнствено святкаха зад дебелия стъкла на очила. Мократа риза беше залепнала към закръгленото му шкембе. В двете си ръце държеше по един балон, пълен с вода.

— Ура! Напред, атака! — извика гръмогласно той. — Никой да не се предава! По-добре смърт, отколкото позор!

— Бягай! — извика Джина, сграбчи Конър за лакътя и почти го повлече към къщата. — Уесли, престани! Това е гостът ни!

— Той е шпионин! — пронизително изпищя момчето. — Смърт на предателите!

— Какво? — Конър погледна смръщено през рамо.

Уесли тичаше настървен след тях.

— Изпаднал е в настроение на камикадзе — обясни тя и хлопна входната врата. — Прекалено е чувствителен...

Опряла гръб върху вратата, Джина дишаше задъхано. В ръката си все още стискаше куфара на Конър. Чу се трополенето на Уесли по стълбите и веднага след това плясък от балон с вода, запратен срещу затворената врата. Ърлин изскочи от кухнята. Държеше в ръката си кърпа и гледаше навъсено.

— Джина, пак сте се разбеснели с този Уесли Дийн! Кой счупи вратата? Какво... — изведнъж замлъкна наред изречението. Беше забелязала Конър, от който се стичаше вода върху килима. Бавно отмести поглед към Джина, върху чието лице се изписа страдалческо изражение.



— Господин Конър Мънроу? — през зъби попита Ърлин. — От списанието?

На Джина ѝ се стори, че за миг изражението на Конър се промени. Навярно въображението ѝ си правеше шега с нея. Може би е забелязал слоновете, надничачи от всеки ъгъл.

— Същият — отвърна любезно Конър. — А вие сигурно сте госпожица Монтеня...

— Уви, същата! — Ърлин отвори очи. Пооправи една от белите си букли, паднала върху челото и критично огледа Конър. — Доколкото разбирам, вече сте се запознали с моята племенница Джина... И с Уесли Дийн.

— Само неофициално — усмихнат, Конър протегна ръка на Джина. — Аз съм Конър.

— Джина Келвино — промърмори тя, забила поглед в килима. Наистина ли задържа ръката ѝ малко повече, отколкото изискваше вежливостта, или отново си въобразяваше?

— Очарован съм! — каза той. Звучеше съвсем искрено, колкото и невероятно да изглеждаше.

Ърлин заведе госта в стаята на горния етаж. Върна се след малко и почти завлече Джина в кухнята. Грабна някаква кърпа и доста грубичко започна да подсушава косата ѝ.

— Идва ни на гости човек от истинско списание, а ти как го посрещаш? — изръмжа ядосана тя. — Замерваш го с балони, пълни с вода! Кога най-сетне ще се вразумиш, госпожице?

— Ох, по-леко... — запротестира Джина. Издърпа кърпата и продължи сама да търка косата си. — Съжалявам, но ти ми каза, че ще се появи най-рано довечера. Откъде да знам...

— Не е определял точен час. Да благодарим на Бога, че не ти е хрумнало да го окъпеш с маркуча. Такъв симпатичен господин. Истински красавец!

Джина закачи пешкира и вчеса с пръсти мокрите къдрици.

— Красавец? Не съм забелязала! — излъга, защото ѝ се струваше, че признанието би означавало да изневери на Лорън.

— Ти си безнадежден случай! — изръмжа Ърлин. — В долапа до пералнята има чисти дрехи. Облечи се като човек! И не ми се прави на глупачка! Разбира се, че е красив! Какво ти става?

— Никога не съдя за хората по външния им вид — високомерно отвърна Джина, докато ровеше из дрехите.

— Хм! — задоволи се да изсумти Ърлин.

Джина отдели чифт къси панталонки и чисто нова тениска с надпис: „Фестивал на доматите в Алегро — славна стогодишнина“. Ърлин грабна мигновено дрехите, подреди ги обратно в долапа и предизвикателно застана с ръце на кръста.

— Джина, предполага се, че трябва да му направим добро впечатление — строго каза тя. — Би ли възразила, ако те помоля поне малко да допринесеш за общото дело? Сложи си, ако обичаш, синята рокля на райета. О, небеса! Днес като че ли нарочно си решила да ми лазиш по нервите!

— Нима? — нацупи се Джина, ала все пак взе къс комбинезон от коша с изпрани дрехи и свали роклята от закачалката. Не ѝ се искаше да усложнява нещата. — Ърлин, не се ядосвай! Изглежда всичко това му се стори забавно.

— Ха-ха, ще се пукна от смях! — Ърлин направо се озъби. — Моля те, опитай да се държиш прилично! Боже мой, война с балони! Човекът с право ще си помисли, че сме хаховци!

— Обещавам да се държа добре! Само се успокой!

— Ох, просто не знам откъде да започна! — Ърлин разпери безпомощно ръце. — Трябва да забърша пода и да премега верандата... Може би е по-добре да взема от господин Мънроу измокрените дрехи и да ги изсуша... Да не забравя! Крушката в дрешника в неговата стая е изгоряла... Ох, имам да довършвам и един слон...

— Най-напред ще се обадим на майката на Уесли и ще я попитаме дали се е успокоил. Не вярвам да си много склонна да търпиш нови бойни акции!

— Ох, тоя Уесли ще ме умори! — отчаяно възкликна Ърлин. — Сигурна съм, че се спотайва някъде наблизко като таласъм. Господ да ни е на помощ!

След няколко минути, въпреки желанието си, Джина се качваше по стълбите. Стискаше в ръка нова крушка. Облечена — без повод според нея — в най-официалната си рокля и със сандали на ток, тя се чувстваше като вдървена. Застана пред вратата и почука.

— Господин Мънроу! Крушката в дрешника е изгоряла...

Разнесе се шум, като че ли някой ставаше от леглото.

Какво нахалство, граничещо буквално със светотатство! Едва от пет минути бе влязъл в къщата, а вече се излежаваше!

Конър отвори вратата. Беше по чорапи, с джинси и незакопчана бяла риза. Ръстът му отново изненада Джина. Дори на токове тя беше по-ниска от него. Когато очите им се срещнаха, по тялото ѝ отново премина необяснимата тръпка. Подобен цвят очи трябва да бъдат забранени със закон, си каза тя, и със съжаление си спомни кафявите замислени очи на Лорън.

— О, заповядайте — усмихна ѝ се Конър и двете изкусителни трапчинки се появиха на бузите му. — Добре, щом се налага, да сменим крушката.

Джина имаше намерение да му подаде електрическата крушка и да изчезне. Вместо това се озова в позната до болка стая, която внезапно ѝ се стори чужда и опасна.

Той опря ръка на старинния орехов креват. Продължаваше да се усмихва. „Поне да си беше закопчал ризата!“ — отчаяно помисли Джина. Под снежната ѝ белота се открояваше предизвикателно загарът на изваяния гръден кош.

— Облечена сте официално. Ще излизате ли? — проследи я с поглед, докато прекосяваше стаята.

— О, не... — Джина отвори врата на дрешника и опита да развие крушката. Беше ръждясала и не се поддаде. Близко минута Конър я наблюдаваше безучастен.

— Разрешете ми да опитам аз — най-сетне се намеси той.

Джина даже не успя да възрази — Конър вече посягаше към крушката. Дръпна ръката си като опарена, но нямаше как да избегне близостта на тялото му. Единствената ѝ възможност беше да отстъпи крачка навътре, ала това едва ли променяше нещата. Тя замръзна като истукана в полутъмното пространство. Правеше се, че не забелязва близостта му.

Ръкавът на колосаната риза докосна ръката ѝ. Усети топлината и силата на едрото му тяло. Замайващият дъх на мъжки одеколон, напомнящ летен бриз, подразни обонянието ѝ.

— Винаги ли сте живели с леля си?

— Откакто се помня... — кожата ѝ настръхна от близостта на неговия глас.

Ръката му се задържа на крушката. Изви лице към нея. Дъхът ѝ секна.

— Само двете ли живеете тук? — попита Конър.

— Двете... И жабата на Уесли... Майка му не разрешава да я държи у тях...

Конър посрещна отговора ѝ със смях.

— Аха! Момчето и неговата жаба... Защо обаче е този интерес към него? Да не ви е роднина?

— Не, не е. Баща му обаче е в болница. Момчето е само. Наоколо няма други деца. Освен това, някак... — Джина замълча. Не беше сигурна дали не се е разприказвала излишно.

— Някак не си пасва с другите деца? — довърши мисълта ѝ той.

Джина го погледна изненадана. Не очакваше, че може да прояви разбиране към проблемите на едно дете. С огромно облекчение забеляза, че крушката най-сетне се поддава. Кимна мълчаливо. Направи опит да се дръпне още по-навътре, за да избегне докосването на ръкава му. Безуспешно. Конър отви крушката и я постави върху рафта. Взе от ръката ѝ новата и я завинти.

— Единствено дете ли е Уесли? — попита той и неволно се обърна към нея. Близостта му ѝ се стори още по-заплашителна.

— Да, да — заекна Джина. — Уесли няма братя и сестри.

— Не му е леко! — Конър затегна лампата и дръпна висящото синджирче. Джина неволно трепна от ярката светлина, заляла тясното пространство.

— Ооп! Съжалявам! — дръпна синджирчето и в дрешника отново стана тъмно.

— Значи е в изправност, всичко е наред! — припряно каза Джина и опита да се шумугне покрай Конър.

— Не бързайте! — в гласа му прозвучаха закачливи нотки.

С ужас Джина усети ръцете му върху своите. Сърцето ѝ заби панически, готово да изскочи от гърдите. Така не беше я докосвал мъж, откакто... Не, не! Не искаше да си припомня... Защо допуснаха с Ърлин един калифорнийски донжуан да се мотае в дома им?

— Наистина ли съжалявате, че ме окъпахте?

Преди да успее да реагира, Конър се бе навел към нея. На Джина ѝ се стори, че съзира в полумрака усмихнатото му лице.

— Нямаме представа колко съжалявам! — задъхано отвърна тя и се помъчи да прибере още по навътре гърдите си.

— Докажете го!

— Какво?

— Докажете го. Позволете ми да ви поканя на вечеря. Ще имате възможност да ми обясните за Уесли Дийн и да ми покажете града.

В главата ѝ кръжаха хаотични мисли в думите и постъпките на този мъж липсваше логика. Защо държеше ръцете ѝ? Защо я канеше на вечеря? Точно тук и точно сега?

— Господин Мънроу, намираме се в дрешника! — гласът ѝ прозвуча отчаяно.

— Знам...

— Не мисля, че това е най-подходящото място за...

— На мене ми харесва! — прекъсна я той. — От всяко друго ъгълче на къщата ме наблюдават слонове. Между впрочем, бих искал да ми обясните и за тях.

Джина разбираше, че Конър не я държеше като заложница. Докосваше я леко, внимателно, с нежност. Даваше си сметка, че лесно може да се измъкне, ала не го прави. Усещаше топлината и близостта на тялото му. Може би той просто се шегуваше. Не беше сигурна.

— Ърлин шие слоновете — безпомощно отвърна тя.

— Това го схванах. Но защо ги шие?

— За фестивала.

— За Доматения фестивал?

— Да.

— Отлично! Ще имате възможност да ми разкажете и за фестивала. Нали заради него всъщност съм дошъл!

Леки като перце, пръстите на Конър се придвижиха нагоре и докоснаха извивката на раменете ѝ. Полазиха я тръпки. А когато топлите му длани обвиха рамене ѝ и усети смразяващ хлад. Внезапно разбра защо присъствието на този мъж смуги спокойствието ѝ от мига, в който го видя за първи път. С ужас осъзна, че я докосва привидение, изплувало от мрака на забравеното минало. Наричаше се страст.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джина се дръпна рязко и побягна. Токчетата ѝ затракаха по стълбите. Конър се намръщи и я последва в коридорчето. Надвеси се над парапета, но от нея нямаше и следа. Той тихо изруга и се прибра в стаята. Хвърли се на кревата, сложи ръце под главата си и впери поглед в белия таван. Голите ръце на Джина, нежната извивка на раменете ѝ все още изгаряше дланите му... Господи, защо му трябваше да я докосва? Навярно искаше да се държи приятелски. Обикновен жест, не означаващ нищо. „Защо го увърташ? — гневно се упрекна Конър. — Докосна я, защото не се сдържа. Струваше ти се най-естественото нещо на света. Но се оказа грешка.“

Не бе очаквал, че новата му позната ще се окаже толкова красива и одухотворена. Преливаше от жизненост, готова да я сподели с всеки. Как може да я прави щастлива любовта към мъж, напуснал толкова отдавна този свят? „Я стига си се правил на кретен! — сякаш чу в ухото си ръмженето на Бийкман. — Какво си се загрижил за нея? Мисли как да се добереш до рецептата! Знаеш, това е цената на «Солитер»!“

Покрай странните обстоятелства на запознанството си с Джина, като че ли забрави защо е в Алегро. Рецептата беше разменната монета за корабите, които искаше да притежава. Самата Джина също щеше да спечели. Бийкман беше склонен да ѝ плати шестдесет хиляди, само и само да се сдобие с рецептата. А бе очевидно, че парите нямаше да са ѝ излишни.

От сделката щяха да спечелят всички, затова трябваше да действа внимателно, за да не я изплаши. На първо място — да поправи допуснатата грешка. Но как? Светът на Джина беше толкова ограничен и затворен. Беше длъжен да стопи леда на недоверието и да я спечели. Внезапно отговорът се очерта в съзнанието и цинична усмивка разтегли устните му. Решението беше тук, в този дом. Трябваше само да спечели лелята. Тогава и племенницата щеше да отстъпи...

Джина се затвори в стаята си. Страните ѝ пламтяха от срам, тялото ѝ гореше. Стискаше очи и дишаше дълбоко, докато най-сетне пулсът ѝ се поуспокои. Чак тогава отвори очи и се огледа. От шкафа, от тоалетката, от всяка стена някаква дреболия ѝ напомняше за Лорън. Много се надяваше познатите до болка предмети да възстановят душевното ѝ равновесие. Взе снимката на Лорън и я погледна, сякаш беше икона. Спомни си първата им целувка. Тя беше на дванадесет години, той — на петнадесет. В онзи миг сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне.

Само че защо сърцето ѝ отново заби лудешки, когато Конър Мънроу се наведе и я докосна? Беше светотатство! Джина прехапа устни и върна снимката на мястото ѝ. Седна на леглото и прегърна плюшеното мече. Лорън ѝ го подари, когато навърши шестнадесет години. Притисна го до себе си, като че ли щеше да я свърже с Лорън.

Близостта на Конър събуди отдавна забравени желания. Изпита странен трепет от докосването му. Защо? Чувства, които отдавна трябваше да са погребани. Боеше се от тях. Срамуваше се, че някакъв случаен мъж, когото не познаваше, с който не можеше да има нищо общо, им вдъхна живот.

Джина зарови лице в мечока. Защо Конър си позволи да я докосне? Като мъж, разглезен от жените, сигурно се опитваше да разбере докъде ще стигне лековерието на една провинциалистка. Какво направи тя? Качи в стаята му, нагиздена като за сгледа. Защо да не реши, че се опитва да го съблазни? Това повече нямаше да се повтори!

Джина тръсна ядосано глава и остави мечока. Конър Мънроу беше красавец, явно свикнал с лекота да покорява женските сърца. Беше отвратително, че избяга от стаята му като последната глупачка. Кой знае какво си е помислил, щом тя хукна паникьосана при най-обикновен допир! Защо не реагира хладнокръвно, като че ли нищо не се беше случило? Трябваше да го отреже с няколко остри думи и чак тогава да се оттегли с достойнство.

За съжаление беше прекалено късно да промени нещата. Джина се изправи. В душата ѝ пареше смут. Защо реагира толкова странно и неочаквано? Може би се дължеше на изненадата от неговите действия? Или на угризенията, че го „окъпа“ за добре дошъл? В навечерието на фестивала често мислеше за Лорън и това я правеше по-уязвима.

Всъщност, причината не беше от значение. Просто това не биваше да се повтаря. Не трябваше да изглежда, че се е издокарва заради него. Бързо съблече роклята и захвърли сандали с висок ток. Изрови от скрина най-неугледните си шорти и огромна овехтяла тениска и ги облече. В дъното на дрешника откри стари маратонки, които отдавна беше изхвърлила от употреба. С решително движение изтри последните остатъци от червило върху устните си. Огледа се в огледалото на дрешника. За последен път беше обличала такива дрехи, когато ходиха за червеи.

— Трябва да е луд, ако си мисли, че с тези дрехи съм решила да го съблазнявам! — измърмори тя и излезе от стаята.

— Мога ли да попитам закъде си се издокарала така? — намръщи се Ърлин, когато племенницата ѝ се шмугна в кухнята.

Джина се стъписа. На масата се беше разположил като у дома си Конър Мънроу. Пиеха кафе и похапваха току-що извадените от фурната курабийки. Джина вирна нос и се направи, че не го забелязва.

— Къде си се запътила? — повтори Ърлин.

— Излизам — отвърна сухо Джина. — Отивам в общината да изчистим останалите стаи.

— Това е работа на Снайки Алонсо — възрази леля ѝ.

— Знаеш, че не е добре с очите и трябва да му се помага. А, и за вечеря не ме чакайте! Ще хапна навън — добави тя и хлопна след себе си вратата.

— Джина, не закъснявай! Обещах на господин Мънроу да му покажеш града — настигна я гласът на леля ѝ. — И да му разкажеш за подправките...

— Направи го ти, ако обичаш! — Джина дори не се обърна. — Много съм заета. Нали знаеш, фестивалът тропа на вратата...

„Така му се пада! Нека е наясно, че предпочитам да чистя нужници, отколкото да флиртувам с него!“ — помисли тя.

Когато пристигна в общината, видя, че Ралф, бащата на Линди, я беше изпреварил. Стаите блестяха от чистота. Ралф ѝ каза, че с още няколко души са решили да помагат на Снайки, докато излезе в пенсия. Ала старецът не биваше да разбере за това. Не искаха да засягат гордостта му.

— Ако чак толкова ти се работи, оплеви цветята пред църквата — предложи ѝ ухилен Ралф. — Вчера Снайки свърши тая работа, но



знаеш как е с очите...

Когато Джина клекна край цветните лехи, навън вече се здрачаваше. Поизчисти изсъхналите цветчета и изскуба бурените, които Снайки бе пропуснал. Ароматът на невените се смесваше във въздуха с нежното ухание на петуниите. Откъм църковната стряха долиташе песента на присмехулник. Увлечена в работа, Джина съвсем забрави за Конър Мънроу.

Чу зад гърба си стъпки, приглушени от тревата. Сигурно Ралф идваше да се сбогува, реши тя и клъцна една висока петуния. Когато стъпките спряха до нея, погледна усмихната нагоре. Усмивката замръзна на лицето ѝ и после се стопи. Не беше Ралф. На фона на вечерната дрезгавина се очертаваше силуетът на Конър Мънроу, изправен е исполинския си ръст над нея. Прохладният ветрец си играеше с гъстата му коса, припламваща със златистите отблясъци на угасващото слънце.

— Ооо! — сепнато възкликна Джина и седна на земята, без да изпуска от ръка дългия стрък.

— Здравей! — гласът му прозвуча безгрижно, сякаш между тях не се бе случило нищо. — Един човек от общината ми каза...

— Ралф? — хладно попита Джина.

— Да, Ралф — кимна той. Даже оскъдната светлина не можеше да скрие закачливата усмивка, която играеше на устните му. — Каза ми, че ще те намеря тук. Очаквах да чистиш нужници, а не да береш цветя.

Джина наведе глава и продължи да скубе плевели. Не знаеше какво да му отговори.

— Леля ти се тревожеше, че ще останеш гладна.

— Казах ѝ, че ще вечерям навън!

— Смята, че ще хапнеш сладолед и това ще е цялата ти вечеря. Намира, че си много слаба. Ето, изпрати ти нещо за ядене.

Джина вдигна очи и чак тогава забеляза, че Конър държеше в ръка бялата плетена кошница на Ърлин. Стисна устни и зарови поглед в цветята, без да отрони дума. Конър приклепна и ѝ подаде кошницата.

— Би ли я взела? Чувствам се като Червената шапчица...

Джина го погледна крадешком. Негодникът се усмихваше, защото успя да я смути и го знаеше! Конър въздъхна и седна на земята. Постава кошницата между тях. Опря ръка на коленете си, а с другата

откъсна стръкче трева и го постави между зъбите. Огледа замислено небето, сякаш изучаваше обагрените в алени цветове облаци.

— Сравнението ми май не беше особено удачно... — поде той.  
— Едва ли ти приличам на Червената шапчица. По-скоро ме възприемаш като Вълка. Заради... Е, ти си знаеш.

— Нямам представа за какво говорите.

— Лъжеш! — изрече той любезно.

— Какво? — изгледа го с възмущение.

— Лъжеш — гласът му бе приятелски и думата не прозвуча като обида. Без да откъсва поглед от облациите, продължи: — Знаеш за какво говоря... Не трябваше да те докосвам. Не мислех, че си толкова... чувствителна. Извинявай!

— О, не се притеснявайте. Няма нищо! Просто се поддадох на клаустрофобията, това е всичко.

— Не е вярно — тонът му стана сериозен. — Искрено съжалявам за случилото се. Няма ли да приемеш извиненията ми?

— Разбира се! Това ли е всичко?

— Защо не ме погледнеш? Толкова много ли те засегнах?

— Не мога едновременно да ви гледам и да плевя.

— Вече се стъмни, защо не оставиш работата? Можем да седнем на стълбите пред църквата и да хапнеш. Леля ти каза, че цял ден не си слагала залък в уста. Пропуснала си обяда, за да довършиш някаква работа и да отидете с Уесли за жаби.

— Благодаря, но не ми е нужна публика, за да се храня — Джина притегли кошницата. Изражението ѝ остана ледено.

— Не, вече обещах на Ърлин. Хайде, ела. Виж, луната изгрява.

„Значи вече си превзел Ърлин, господин Мънроу! — мрачно помисли Джина. — Много бързо взе да се разпореждаш!“

— Какво ти става? Да не си пуслала корени от дългото клечане? Май ще се наложи да те дърпам и да те нося до стълбите...

— Ще се оправя сама! — сръза го тя, изправи се и взе кошницата.

— Слушай, идвам чак от Калифорния да се срещна с теб — Конър се наведе, за да я гледа в очите. — Нямах право да ме побъркваш с държанието си. Искам да разговаряме. Няма ли да ми разкажеш за вашето градче, за фестивала, за подправките, за теб самата?

— Животът ми едва ли представлява интерес за вас! Но ако искате да ви разкажа за фестивала...

— Така ли? Тогава по-добре да си взема седемстотинте долара от Ърлин и да изчезвам.

Джина спря като закована. Не можеше да позволи заради нея Ърлин да изгуби парите! Наистина ли смяташе да си върви, ако продължаваше да се държи все така недружелюбно?

— Да седнем — махна небрежно към стълбите. — Ще хапнеш. Нека се опознаем. Бих искал да ми разкажеш за фестивала. Това е всичко.

В тревата свирукаха щурци. Една цикада поде кресливата си песен. Някак примирено, Джина тръгна към стълбите на черквата. Седна в единия край, а по средата сложи кошницата, тъй че да държи на разстояние Мънроу. Той се направи, че не забелязва жеста ѝ. Успя да се настани толкова близо, че Джина докосна с ръка мускулестото му рамо, когато отваряше кошницата. Потрепери, макар че беше топло, и се дръпна като опарена. Конър отново се направи, че не забелязва.

— Леля ти все се тревожи за теб! Ето, даже ти изпраца кърпа да си изтриеш ръцете — той ѝ подаде малко пликче.

Тя извади кърпата и избърса позеленелите си ръце.

— Я да видим, какво има тук? — започна той да рови из кошницата. Държеше се естествено и приятелски и трудно можеше да се усъмни в искреността му. — Праца ти термос с мляко. И сандвич. Ммм, още е топъл! Леля ти готви страхотно! Има боб, салатата, а за десерт — курабийки.

Джина огледа огромния сандвич. Стомахът ѝ се беше свил и не беше гладна.

— Искам само една курабийка. Не съм гладна.

— Няма да хапнеш от сандвича? Ще я обидиш! Гарантирам ти, че е страхотен. Гледах я като го правеше.

— Тогава го изяжте вие. Повтарям — искам една курабийка.

Конър ѝ подаде две курабийки и разви сандвича.

— Много губиш! — сви рамене той и захапа хляба. — Ммм! Тази жена е гений! А курабийките са направо фантазия! И твоите спагети ли са толкова вкусни?

Джина отхапа от курабийката. Знаеше, че курабиите на Ърлин са чудесни, но тази ѝ се стори безвкусна, сякаш бе направена от

стърготини. Неловкостта ѝ се дължеше на близостта на Конър. Сърцето ѝ подсказваше, че може да му вярва, но разумът настойчиво предупреждаваше: „Бъди внимателна!“

— Нямам нищо общо със спагетите — отвърна тя. — Всичко се дължи на подправките в соса. Преди много години прапрабаба ми измислила комбинацията на съставките.

— Но само ти владееш тайната, нали така?

— Вярно.

— Защо обаче е нужна такава тайнственост?

Джина дояде курабийката и побутна втората към Конър. Обгърна коленете си с ръце и зарея поглед към изгряващата луна.

— Традиция в семейството е рецептата да се пази в тайна.

— Разбирам. Искаш ли малко боб или салатата?

— Не, благодаря. Съмнявам се обаче, че наистина разбирате.

— Ах, ще се наложи да изям всичко сам — въздъхна Конър, посягайки към вилицата. — Не искам да обиждаме Ърлин. Прекрасен човек! Значи, не разбирам. Тогава, обясни ми.

— Рецептата била всичко, останало на прапрабаба от нейната родина. Била е единственото ѝ... богатство. Осигурявала ѝ независимост. Времената били трудни. Когато искала да купи нещо допълнително за къщата, продавала подправки.

Джина усети внимателния поглед на Конър. Устата ѝ пресъхна и тя облиза устни.

— Прапрабаба имала четирима сина и една дъщеря. Искала да завещае на дъщеря си нещо, с което да направи живота ѝ по-лек. Освен рецептата, не притежавала нищо друго. Пра-баба я завещала на баща ми, а той — на мен.

— И? — изгледа я предизвикателно Конър и протегна лениво дългите си крака.

— Винаги с радост сме давали подправките за соса по време на фестивала — продължи тя сдържано, като не откъсваше очи от примигващите звезди. — Това е нашият подарък за градчето. Преди години сме притежавали доста земя. Сега ни е останала само нивата с подправките. Когато ни потрябва нещо дребно вкъщи, използваме парите от продадените подправки.

— Например?

— Например, с тези пари баба винаги ни купуваше подаръци за Коледа — усмихнато отвърна Джина, унесена в спомени. — Когато празнувах с дядо златната си сватба, плати пътуването до Хот Спрингс. Нямам представа колко време е събирала парите, може би цял живот.

— А баща ти? — запита Конър със сериозен глас.

— Когато бях малка, мама често боледуваше — поде Джина. Усмивката ѝ се бе стопила. — Затова и Ърлин се премести у нас. Баща ми беше майстор в консервената фабрика, преди да я затворят. Докато си намери нова работа, се издържахме с парите от подправките. Не беше лесно, защото в Алегро почти нямаше работни места. Наложих да започне в Милиджвил.

— А ти? — дрезгавият му глас звучеше тихо и още по-сериозно.

— Аз ли? Ами, с парите от подправките успях да отворя антикварно магазинче. Посрещаме и непредвидените разходи. Например, миналата година телевизорът се развали... Ърлин би умряла без нейните сериали.

Настъпи тишина. Двата седяха мълчаливо, заслушани в песента на щурците. Някъде в далечината отекна самотният крясък на сврака. За миг върху сребристия диск на луната се очерта тъмен силует на прилеп и изчезна. Почти веднага последва втори. Джина не можа да сдържи смеха си.

— Какво чак толкова смешно има? Прилепите ли? — Конър изглеждаше озадачен.

— Какво ли не опитаха татко Хени и Снайки, за да се избавят от тази напаст! Вече си мислех, че са успели. За щастие обаче прилепите все още си живеят в камбанарията. Колкото и налудничаво да изглежда, на мен ужасно ми харесват.

— Нима? — засмя се той недоверчиво.

Джина изведнъж си даде сметка, че Конър я наблюдава втренчено. В погледа му се четеше настойчивост и лека насмешка. Лунните отблясъци в сините очи ги правеха почти сребристи. Привлечена сякаш от магнит, тя не откъсваше очи от него. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите.

— Усмиваш се приятно — Конър изрече тези думи безизразно, едва ли не като констатация на клинична смърт. С усилие на волята Джина отмести поглед към небето, осеяно с безброй трепкащи звезди.

— Леля ти наистина много се тревожи — тихо добави той. — Иска й се ти да си щастлива.

— Щастлива съм! — отвърна на звездите тя.

— Разказа ми за годеника ти... — Конър замълча за миг. — Искрено съжалявам!

Джина замръзна. Не можеше да отрони дума. Опита да поеме дълбоко дъх, ала усети разкъсващата болка в гърдите си.

— Не искам да говоря за това!

— С мен — конкретно, или изобщо?

— Не искам да говоря с никого! Беше много отдавна. И няма нищо за разказване.

Джина наведе глава и бързо започна да прибира остатъците от храната в кошницата. Конър посегна към една вилица. Искаше да й помогне, но ръката му случайно хвана нейната. Усети в топлата си длан ледената й кожа. Джина спря да диша и дръпна ръка като ужилена. Конър сякаш бе замръзнал.

— Извинявай, стана съвсем случайно! — гласът му прозвуча напрегнато.

Внезапно Джина усети смазващата сила на обърканите чувства, тревожещи душата й, откакто го видя за първи път. Обзе я безпомощност, сякаш бе глупаво дете. Идеше й да зареве с глас. Замига бързо, за да преглътне сълзите.

— Тук ли трябваше да се ожените? — попита Конър, като посочи с глава към черквата.

— Да — с усилие прошепна тя.

— Може би ще се почувстваш по-добре, ако отидем другаде?

— Трябва да се прибирам вкъщи. Имам много работа — каза тя, без да отговаря на въпроса му.

Двамата посегнаха едновременно към кошницата и ръцете им увиснаха във въздуха.

— Заповядай, Джина! — покани я Конър. — Обещах да не те докосвам и ще изпълня обещанието си. Но ти ми даде дума да ми разкажеш за градчето...

— Друг път. Наистина тази вечер имам много работа — рече тя, като избягваше да го погледне.

— Ще надписваш етикетчетата на подправките? Остави, Ърлин ще се справи вместо теб. Накарай я да се почувства щастлива, че ти

помага. Толкова те обича! А ние ще можем да разговаряме.

— Ърлин си има друга работа. Трябва да довърши слона.

— На нея много ѝ се иска да припечели нещичко за своята издръжка. Нали знаеш, откакто е останала без работа...

— Милостиви Боже! Да припечели нещичко за своята издръжка! Ърлин е най-безценното съкровище, което притежавам. Само че не трябваше да ви посвещава в личния ни живот. Обичам Ърлин, макар че понякога е голяма бърборана! — добави Джина, когато двамата се изправиха.

— Държа се дружелюбно, това е всичко. Смятам я за приятелка.

— Приятелка?! — предизвикателно повтори тя. — Та вие почти не я познавате. Как изведнъж ви стана приятелка?

— Джина, хората понякога се влюбват изведнъж... — говореше много тихо. — Щом има любов от пръв поглед, защо хората да не се харесат от пръв поглед?

— Защото нищо истинско не се постига бързо. Отношения като... приятелство се изграждат дълго време. Ако са истински и трайни! — Джина тръгна по пътеката.

— Къде отиваш? — извика след нея Конър.

— Вкъщи.

— Изчакай, ще те откарам. Колата е пред кметството.

— Благодаря, но предпочитам да походя.

— Джина! — гласът му бе настойчив.

Тя спря и се обърна. Окъпани в лунното сребро, мъжът и църквата се открояваха в мрака.

— Почакай. Ще поговорим за неща, които сигурно ще те заинтересуват. Например, познавам Мортън Бийкман...

„Бийкман? Откъде го познава? Какво общо имат?“ — разтревожи се Джина. Името ѝ подейства като заклинание. Застинала на място, безпомощно наблюдаваше приближаващия се Конър.

— Джина, не трябва да се тревожиш. Дадох дума да не те докосвам. Можеш да се чувстваш толкова сигурна за себе си, колкото ако беше сложила колан на целомъдрието и после глътнеше ключа. В известен смисъл, май точно това е станало.

На устните му трепна подигравателна усмивка. Джина не беше сигурна дали се подиграва на нея, или на себе си.

## ПЕТА ГЛАВА

Конър се чувстваше и разочарован, и заинтригуван. Джина се бе оказала доста по-неподатлива, отколкото очакваше. Не трябваше да споменава Бийкман.

— Какво знаете за Бийкман? — наежено попита Джина.

— Поддържахме делови контакти — отвърна Конър с ангелска усмивка. — Разкажи ми нещо за града, за фестивала и за себе си. После ще ти кажа онова, което знам за него. Обещавам!

— Невъзможно е да станем приятели, ако той е ваш приятел.

— Трудно бих нарекъл отношенията ни идилични. Рано или късно, всеки бизнесмен в Калифорния опира до него. Дочух, че иска да купи твоята рецепта. Това възбуди интереса ми към фестивала и личността ти. Това е всичко.

— Не се спирате пред нищо, нали? — макар че тъмнината се съгъстяваше, Конър долови в очите ѝ неприязън. — Заплашихте ме, че ще си вземете парите. Сега забърквате и Бийкман.

Конър се усмихна насила. Беше отвратително, че заговори за парите, после — за Бийкман. По дяволите, опитваше се само да привлече вниманието ѝ! Колко време можеше да се преструва на равнодушен? Тази жена го вълнуваше по неочакван начин. Трябваше обаче привидно да запази спокойствие. Да се усмихва, да спори, да убеждава, докато спечели доверието ѝ.

Най-сетне тя се съгласи да тръгнат с колата. Конър обаче бе ядосан. Гневеше се на дребните хитрости, към които му се наложи да прибегва. Дразнеше го и Джина, защото похабяваше одухотворена си красота за един мъртвец и един умиращ град. Кога най-сетне ще позволи на годеника си да се оттегли на спокойствие в света на сенките? Как да разговаря, какво да каже на такава жена? Разчиташе на своя чар. Ала Джина не го забелязваше...



„Как успя да ме склони?“ — чудеше се Джина, докато седеше в спортната кола. Докосна колебливо кожената тапицерия, сякаш да се убеди, че не сънува. Напомни ѝ за Лорън, който цял живот мечтаеше да притежава спортна кола. Опита да си го представи зад волана. Ала бледата луна сякаш разми чертите му и това я натъжи.

— Покажи ми Алегро нощем, на лунна светлина! — помоли Конър.

Луната посребряваше силуета и ръката му, облегната небрежно на волана. Джина подпря брадичка и унило се вгледа в безлюдния път. Малко по-нагоре беше църквата. В далечината припламваха светлините на градчето.

— Това долу е Алегро. А там е луната — кимна към небето тя.

— Защо не се разходим из града? Ще ми покажеш неговите „чудеса“...

— Тук няма нищо за показване. Ще го обиколим най-много за десетина минути. После държа да ми разкажете онези дреболии за Бийкман.

Конър кимна мълчаливо и подкара. Общината тънеше в тъмнина. Само прозорците на църквата просветваха в мрака като скъпоценни камъни.

— Църквицата е красива — отбеляза Конър. — Изглежда доста стара. Наистина ли е така?

— Да.

Колата се понесе бързо в нощта. Вятърът разроши косата на Джина.

— Няма ли да ми кажеш поне кога е построена тази църква? Или езикът ще ти се заплете? — хапливо подметна той.

— Строена е преди деветдесет и осем години с пари от фестивалите. И сега част от парите се заделят за църквата.

— Разбирам. И за какво още използвате приходите от фестивалите? Май не се влагат за развитие на нощния живот.

Колата зави и се насочи към полето.

— Сбъркахте посоката — тревожно се обади Джина. — За градчето трябваше да завиете обратно.

— Ей там виждам очертанията на някаква постройка. Любопитен съм да я разгледам отблизо. Изглежда напълно изоставена.

— Това е консервната ни фабрика. Отдавна вече не работи. Смятате да я разглеждате посред нощ? — в гласа ѝ се прокраднаха нотки на съмнение.

— Разбрах, че фабриката е била сърцето на местната промишленост — отбеляза Конър.

Джина отмести поглед към полето. Беше ѝ противно и тъжно да гледа изоставената фабрика. Спомни си за времето, когато работеше с пълна мощност. Лете заставаше пред къщи и вдъхваше с наслада острата миризма на преработени домати, носена от вятъра. Преди години паркингът едва побираше колите на работниците. Сега тънеше в треволяк и буренаци.

През лятото Джина носеше храна на баща си в плетената кошница на Ърлин. Сядаха под сянката на някое дърво. Насред ливадата зад фабриката имаше малък водоем. Обичаха да наблюдават птиците, които долитаха да утоляват жаждата си.

— Казах, че фабриката е била сърцето на местната промишленост... — изтръгна я от унеса ѝ Конър.

— Беше. Някога...

Пътят зави и пред тях изникна порутената сграда. Конър удари спирачки.

— Разкажи за фабриката и за ролята ѝ в този град.

Джина не хареса шеговития му тон. Звучеше като подигравка.

— Някога фабриката означаваше работа, днес — безработица. Превърнала се е в убежище на полски мишки и паяци. И на спомени.

— Спомени... Разкажи ми нещо.

Конър протегна ръка и я опря на облегалката. Джина потръпна от напрежение, но той не я докосна. Беше благодарна, че удържа на думата си. Защо тогава изпита странно съжаление?

— Просто спомени... — опита да подмине тя въпроса, ала спомените нахлуха в съзнанието ѝ. Посочи старите брястове, които се извисяваха сред полянката. — През лятото идвах с колело дотук. Сядахме с татко под дърветата и разтваряхме кошницата, приготвена от Ърлин. Той ми разказваше различни случки. Като че ли работниците бяха герои на роман с продължения.

— Ама че идея, роман за консервена фабрика! — поклати глава Конър. — Някой не поиска ли да купи правата за филмиране?

— Подигравайте се колкото си искате! — разпалено възкликна тя. — Тук наистина се случваха всякакви истории. И тъжни, и весели, и смешни...

Конър отметна глава и обходи с очи звездното небе.

— Божичко, какви звезди! Невероятни! Виждал съм такива само веднъж в Австралия — помълча известно време и продължи: — Разкажи ми за живота на работниците — една тъжна случка, една весела, една смешна...

Джина също вдигна очи към небето. Как ѝ се искаше да убеди Конър, че Алегро е особен град. Ала не беше сигурна в таланта си на разказвач, нито пък, че ще я разбере.

— Преди много години, през лятото, почина един работник. Казваше се Кен Маркези. В деня на погребението край гроба му видели неговото куче. Хората опитали да го върнат вкъщи. Кучето обаче отказвало храната и винаги успявало да избяга.

— А, моля ти се, само не такива! Дошло ми е до гуша от истории за верни кучета!

— Не съм се натискала да разказвам! Тъй че, слушайте! — цинизмът му я бе засегнал. — Да, кучето наистина било предано на господаря си и не се отделяло от гроба му. Гробището е на километър от фабриката. И всеки божи ден, в продължение на седем години и половина, някой от фабриката носел храна на кучето, за да не умре от глад. Хилете се колкото си искате, но това е самата истина! Баща ми ходеше в неделя. А Снайки Алонсо му построи къщурка...

— И когато кучето умряло, събрали пари и му построили мраморна гробница с надпис: „Тук почива най-преданият приятел на човека“ — добави насмешливо Конър. — Трогнати от кучешката вярност, край гроба подсмърчали деца и стари дами.

— Нищо подобно! — Джина присви очи. — В един мразовит декемврийски ден Снайки намерил кучето мъртво. Дойде у нас. Каза на татко, че би трябвало да заровят кучето до Кен. Ама пасторът никога нямало да разреши.

— И? — Конър повдигна въпросително вежда.

— Снайки излезе прав. Отец Хени отказа категорично да се погребва кучето в гробището. Било светотатство. Татко предложи тогава да изчакат нощта, за да не поставят отца в неудобно положение. Снайки се тревожеше, че може би ще сторят грях. Татко му

отвърна, че Бог е единствен съдник и само на оня свят ще разберат дали са съгрешили... — Джина преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ и продължи: — Земята била замръзнала. Повече от час копали гроба. Преди да го заровят, татко увил кучето в старото си яке. Куче и стопанин лежали един до друг във вечния си сън. Такъв град е Алегро!

— Не — поклати глава Конър.

— Какво искате да кажете? — смутено попита Джина.

— Не мисля, че от този случай следва да се правят обобщения. Просто баща ти е бил такъв човек.

— Градът е направил баща ми такъв. Баща ми също е допринесъл за духа на този град. Те са органично цяло — възрази Джина.

— Ти си готова да се разплачеш, само защото някакво си куче е хвърлило топа!

— Нямам намерение да плача! — процеди през зъби Джина и точно тогава си даде сметка, че очите ѝ са насълзени.

— Бих искал да ти изтрия сълзите, но ще се наложи да те докосна! — рече Конър навъсено и измъкна носна кърпа. — Заповядай. Избърши си очите. Няма да те карам да ми разказваш случки. Много силно ги преживяваш.

— Ами, няма такова нещо! — възрази тя, докато се триеше.

— Тогава разкажи ми нещо приятно. Хайде, поразвесели се малко! Божичко, колко мразя разплакани жени!

— Добре, да бъде нещо приятно — Джина сгъна кърпата. — Много време след сватбата Гари Орсини нямаше деца. Най-сетне жена му забременя. Раждането било трудно. Гари стоял до родилката цели осемнадесет часа. Родило им се момиченце — малко прелестно създание. На другия ден отишъл на работа. Видял невероятна розова кордела, завързана около цялата фабрика. Цяла нощ жените от града разкроявали стари чаршафи, съшивали ги и ги боядисвали в розово. Над фабриката се развявал и огромен розов флаг, на който пишело: „Честита щерка!“ Гари го прочел и лицето му грейнало от щастие — Джина се засмя. — Това трябва да е било най-голямата панделка в света. Снимаха я за вестниците в Литъл Рок. Още я пазим в един голям кашон в градския музей.

— Знаеш ли, когато заговориш за градчето, имаш вид на влюбена — въздъхна иронично Конър.

— Аз наистина съм влюбена в Алегро! Во веки веков!  
— Но това е само някакво си място — намръщи се той.  
— Това е родното ми място! Нима не ви вълнуват такива чувства?

— Не! — мрачно отсече Конър.

— Как е възможно! Откъде сте?

— Отникъде и отвсякъде!

— Все пак някъде сте отрасъл...

— Отрасъл съм на много места... — Конър я изгледа. — Виж, дошъл съм тук да науча нещо за Алегро, а не да описвам детството си. Каза, че знаеш много смешни истории за фабриката. Разкажи ми някоя.

— Само че и аз искам да ми разкажете за Бийкман. Затова и се съгласих да тръгнем заедно.

— Първо — смешната случка. После ще се договорим.

— Смешна случка... Та те са стотици! Коя да избереш? Преди време един бухал се промъкнал на тавана във фабриката и започнал да си вие гнездо. Снайки се помъчил да го хване...

— Този Снайки взе да става митичен герой! — промърмори той.

— Снайки наистина хванал бухала — Джина пренебрегна ироничната му забележка. — Само че го изпуснал, когато минавал през цеха за кетчуп. Уплашен, бухалът се блъснал в стената и паднал в огромния казан.

— Бухал в кетчуп — повтори Конър без особен ентузиазъм.

— Няма нищо смешно. Бухалът потънал и щял да се удави. Някой трябвало да го извади от казана. Във фабриката работел един младеж на име Къртис Бейтс. Наричали го Мълчаливеца. Май не били го чували да обелва дума. Бейтс скочил в кетчупа и извадил бухала. Искало се смелост — кетчупът бил горещ. Бейтс се измъкнал от казана здрав и читав. По това време татко не бил във фабриката. Срецнал на двора Къртис, целият изпоцапан е кетчуп. Отивал да се мие. Татко се ококорил. Попитал го какво е станало. Къртис помислил малко и отвърнал: „Вадих бухал.“. И продължил нататък, сякаш нищо не се е случило. Историята за бухала бързо се разчу из градчето. Когато татко се върна от работа, ни каза: „Няма да повярвате какво се случи днес!“.

Ърлин беше чула вече за бухала и рече: „Разбрахме, в кетчупа паднал бухал.“. Татко се засмя: „А, не! Още по-голямо чудо! Къртис каза две думи, и то една след друга!“.

Усмивка озари лицето на Джина при спомена за чувството за хумор на баща си. Конър я наблюдаваше, но не се усмихна. Джина изведнъж посърна. Чувстваше се безкрайно глупаво, сякаш току-що бе разказала тъп виц.

— Всъщност, ако не познаваш Къртис Бейтс, случката изглежда доста глупава. Извинете...

— Историята ми хареса. Харесва ми и начинът, по който се усмихваш — тихо промълви Конър, вперил очи в устните ѝ. — Какво е станало с тези хора? За Снайки знам — работи в църквата. Баща ти е починал. А другите? Гари Орсини, жена му, Къртис Бейтс... Казвал ли е някога по-дълга фраза от: „Вадих бухал.“?

— Не знам... Къртис замина за Оклахома, в стопанството на братовчед си. Гари и семейството му също напуснаха Алегро. Намерил работа в Хот Спрингс. Как ми се иска да ги видя!

— Не започвай пак с тъжните истории! — подметна Конър. Лицето му изглеждаше напрегнато. Очите му блестяха особено и тя потръпна. Помъчи се обаче да не издава вълнението си.

— Сега ми разкажете за Бийкман.

— Бих предпочел да ти говоря за всичко друго. Всъщност той не ми харесва.

— Ставаме двама.

— Няма да ти се харесат и нещата, които наговори за скъпоценния ти град.

— О, така ли? — Джина стисна здраво кърпата в скута си.

— Точно така. Ако не беше той, никога нямаше да знам, че този град съществува.

— Той смята, че Алегро е обречен — презрително повдигна рамене Джина. — Слава Богу, все още сме живи и, ако се наложи, можем и да ритаме.

— Джина! — изрече името ѝ тихо. Тонът и сериозното му изражение я стреснаха. — Той е прав. Видях докладите му. Прочетох проклетите му данни и прогнози. Прав е. Градчето надали ще просъществува още десетина години.

— Не вярвам!

— Всеки град е като живо същество. Ражда се. Расте. Понякога заболява неизлечимо. И умира.

— Не вярвам! — упорито повтори тя. Сравнението я отвращаваше.

— Този град е сериозно болен. От шест години фабриката не работи. Компанията не смята да възобновява производството. Промислеността е мъртва.

— Този град не е само промисленост. Това са хората, родени и отрасли тук.

— Джина, погледни площада. Той е полумъртъв. Витрините на магазините са заковани с дъски. За Бога, та вие нямате дори една сваятна бакалия, да не говорим за нещо друго. Две-три дюкянчета край пътя и това е всичко.

— Да не е престъпление да имаш дюкянче?

— Джина, престани да упорстваш. Изслушай ме. За да пазаруваш в супермаркет, отиваш с колата в Милиджвил. За дрехи — също. Искаш да купиш нещо по-съществено — пак в Милиджвил.

— Милиджвил, Милиджвил... Като счупена грамофонна плоча...

— Ти си като счупена плоча! Чувам само: „Не! Не! Няма да се случи.“ Между Алегро и Милиджвил има ниви. Колко време ще издържат селяните? Няма да е дълго, Джина, и ти го знаеш!

— Не! Не!

— Да! — Конър се наклони към нея. — Един след друг селяните ще започнат да продават земята си. Милиджвил се разраства бързо. Предприемчиви бизнесмени ще го напмпат с капитали. Ако по някаква щастлива случайност Алегро оцелее, ще бъде предградие на Милиджвил.

— Не!

— Фабриката отдавна не работи. Тази година затвори врати началното училище. От колко години нямате гимназия? От десет? А доктор? А зъболекар? Единствената служба тук е пожарната команда от доброволци, и то заради смешните ви фестивали. Но я си помисли, струва ли си тока?

— Защо сте се загрижили толкова за нас? — Джина направи опит да го избута. Гърдите му, непреодолими като стена, сякаш опариха дланта ѝ и тя дръпна уплашено ръка.

— Защо съм се загрижил? — повтори мрачно Конър. — Няма да повярваш — заради теб!

— Заради мен? — в гласа ѝ се долавяше съмнение.

— Да, заради теб. Казах ти, че добре познавам Бийкман. Обикновено постига онова, което иска. Постъпваш умно, като не приемаш веднага предложението му, само че е безкрайно глупаво да упорстваш вечно. Наясно съм колко печелиш от антикварното магазинче и подправките. За мен не е тайна и мизерната пенсия на Ърлин.

— Как...

— Знам дори колко припечелва Ърлин от продажбата на тези щури слонове. Знам с точност до цент размера на спестяванията ти. Не вярваш ли? Добре. В спестовната си книжка имаш сто и дванадесет долара и осемнадесет цента.

— Откъде знаете...

— Къщата, в която живеете, е прекалено голяма и стара. Нуждае се от основен ремонт. Бойлерът трябва да се смени. И отоплителната инсталация. За Бога, Джина, покривът тече! Ако не се оправи, има опасност да се срути!

— Спрете! — изкрещя Джина и с всички сила го удари е юмрук по рамото. — Как смееете да нарушавате свещеното ми право на личен живот?

Конър с нищо не показва, че е почувствал удара. На лицето му беше изписана хладна решителност.

— Всичко това ми е известно от Бийкман. Наел е детектив.

— Детектив?! — гневът ѝ се превърна в ярост. — Детектив?!

— Наел е детектив от Милиджвил. Видях при Бийкман много досиета за Алегро. Едно от тях беше за теб. Сега се убеждавам, че информацията му е точна. Такава е безпощадната истина, Джина. Съжалявам.

— Той те праща, нали? — внезапно горчивото прозрение проблесна в съзнанието на Джина. — Не става въпрос за никакво списание. Ти ни излъга!

Конър я гледаше с мрачно изражение. Изобщо не смяташе да ѝ разказва подробности. Отново сбърка. Изкушаваше се да излъже, ала внезапно изпита погнуса от лъжата. Испита отвращение и от себе си, защото позволи на Бийкман да го въвлече в тази каша.

— Конкретно за списанието, не си права. Но иначе — имаш право. Бийкман ме изпраща да те убедя да продадеш рецептата.



Няколко секунди Джина стоеше като вцепенена. После замахна и му зашлеви оглушителна плесница. Конър прие шамара мълчаливо. Знаеше, че го заслужава. Изглежда реакцията му само възпламени гнева ѝ и тя повторно го удари още по-силно. Ала когато посегна за трети път, Конър сграбчи китката ѝ.

— Стига! Не така... А така...

Наведе се и я целуна. Съприкосновението е устните ѝ го опияняваше. Звездите, пламтящи над Алегро, се завъртяха шеметно и изчезнаха... Заедно е всичко наоколо...

## ШЕСТА ГЛАВА

Изгарящите устни на Конър се впиха в нейните със страст и Джина се вцепени. Единствената мисъл, която се блъскаше в съзнанието ѝ, беше, че халюцинира. Необуздани чувства пропълзяха като сенки към разума ѝ и го забулиха в мрак. Сетне, сякаш от магия, объркването ѝ изчезна. Светът около нея се разпадна, превърна се в чувствени усещания. Опиянена от наслада, Джина се потопа в тях. Изгаряха я устните му — алчни и щедри едновременно. Докосването, настойчиво и нежно, ѝ внушаваше да се отпусне и забрави всичко. Съзнаваше, че в целувката на Конър се крие гняв. И все пак, чувствата не бяха обикновени или еднозначни. В предизвикателния начин, по който му отвърщаше, също прозираше гняв.

Желаеше и мразеше ръката, обвила кръста ѝ. Копнееше за грубата сила на гърдите, притиснати в нейните, и искаше да ги отблъсне. Жадуваше за пламенните устни, които крещяха с мълчанието си, и негодуваше срещу докосването им.

Беше прекрасно отново да е в нечии обятия, да я целуват, да я желаят с див копнеж, си мислеше опиянена Джина. Колко отдавна не бе целувана с такава страст! А може би никога... В тези мигове на щастие имаше усещането, че след дълго скитане, най-сетне се е завърнала у дома. По тялото ѝ се разливаше блаженство и тя протегна свободната си ръка към бузата на Конър. Прекара пръсти по брадичката, после ги зарови в гъстата му коса. Този жест говореше с такава сила за стаен копнеж, че приличаше донякъде на покаяние.

Конър посегна към копринения водопад на нейните къдрици и я притегли към себе си. Струваше ѝ се, че иска да я задуши с целувките си. Джина опря трепереща ръка на рамото му. Усети изгарящата топлина на жива плът върху дланта си. Раменете му бяха широки, мускулести, силни. И съвсем различни от раменете на слабия Лорън. Целувките на Конър бяха настойчиви и пламенни, а на Лорън — нежни, сдържани, успокояващи...

Лорън! Леден мраз запъпли по гърба ѝ, добра се до мозъка и го притисна в железен обръч. В дробовете ѝ се впиха безмилостно хиляди иглички и тя почувства, че се задушавя. Лорън! Единственият мъж, който я бе целувал, и държал в обятията си, единственият, когото бе желала! До днес. До този ужасен и позорен миг!

Джина откъсна устни и изви глава настрани. Опря ръце върху гърдите на Конър и с всичка сила го отблъсна. Изненадана видя, че той веднага се отдръпна. Дишаше задъхано, ала беше на разстояние.

Без да се обръща. Джина отвори очи. На фона на осеяното със звезди небе стърчеше самотно зданието на фабриката. Всичко изглеждаше различно. Тя никога нямаше да бъде вече единствената, беззаветно предана любов на Лорън. Изневери на Лорън, на себе си, на любовта. Кого се опитваше да лъже, лицемерна, похотлива стара мома? Хвърли се в обятията на първия мъж, който я пожела, и дори не се замисли, че той е лъжец, мошеник, неин враг!

— Отведи ме къщи! — в гласа ѝ се долавяше умора. Очите ѝ, замъглени от сълзи, се взираха в мрака. — След това си събери нещата и се махай!

— Обещах да не те докосвам... — изрече глухо Конър. — Извинявай! Не мислех... О, по дяволите! — Джина чу, че той стовари дланта си върху нещо, може би таблото на колата.

— Значи не беше първата лъжа, която си ми казал? — Джина изправи рамене и се обърна с лице към него. — Лъжеш толкова често, че се заплиташ в лъжите си!

— Но никога не лъжа себе си!

Джина избърса уста с опакото на ръката си, сякаш можеше да заличи целувките. Безсмислен жест. Върху изтръпналите си устни все още усещаше изгарящия им печат.

— Искам да си ходя! А ти изчезвай от живота ни!

— Ще те отведа у вас. И ще се махна от живота ти. Само че какво наричаш ти живот?

Конър завъртя ключа. Моторът изръмжа и колата потегли. Джина се мъчеше да изтрие и най-дребната следа от допира с Конър.

— Пак повтарям, че съжалявам за случилото се! — промърмори Конър. — Ще си ида. Само че преди това искам да ме изслушаш! Става дума за сделката с Бийкман. Само глупаците се инатят, когато става дума за пари — Джина се държеше така, сякаш Конър не

говореше на нея. — Намекът е ясен. Презрително мълчание — саркастично отбеляза той. — Колко оригинално! Образец на зрялост!

Джина подпря брадичка и втренчи поглед в луната. Глупава, хипнотизираща, влудяваща луна! Тя стана причина за нейното безумие. Искаше ѝ се само да се добере до стаята си, сред десетките предмети, напомнящи за Лорън.

Спортната кола подскачаше по разнебитения път към главното шосе. Джина стоически търпеше друсането, твърдо решена да не обелва дума. Най-сетне се измъкнаха на шосето и Конър даде газ. Въпреки асфалта, тя продължаваше да подскача неестествено. Конър изруга.

Обзета от подозрения, Джина го стрелна с очи, после отново извърна глава. Моторът бумтеше монотонно, но някъде отдолу се разнесе странно тракане.

— По дяволите! Проклетата гума! — изруга разярен Конър.

Отби колата върху банкета и спря сред облаци от прахоляк и пясък. Измъкна се на пътя и затръшна вратата. Джина го наблюдаваше, без да пророни дума. Беше вбесена. Отлично знаеше колко време трябваше да сменят гума в тази тъмнина. Отвори вратата и слезе, като не пропусна също да я затвори с трясък. Заобиколи колата и се приближи към Конър, който гледеше навъсен спуканата гума.

— Предполагам, че спукването е запланувано предварително — Джина скръсти войнствено ръце. — Да си довършиш репертоара от лъжи. Само че не се хаби. Не желая да те слушам! Мълчи, сменяй гумата и ме закарай вкъщи! И ако направиш опит да ме докоснеш пак, аз... Ще ти счупя главата!

— Пукането на гума не беше запланувано — Конър отиде до багажника и го отвори. — Ще я сменя. Освен това ще говоря, колкото си искам. И накрая, по-добре сам да си счупя главата, отколкото пак да те докосна. Все едно да пипаш отровен бръшлян. Неприятностите не закъсняват.

Измъкна от багажника някакъв странен инструмент, пъкна го под бронята и започна да върти дръжката. Джина не беше виждала такова нещо. Огледа го подозрително и попита:

— Какво е това?

— Крик — кисело отвърна Конър.

— Никога не съм виждала такъв крик...

— Светът е голям, момичето ми. Пълен е с неща, които никога не си виждала.

— По-добре си гледай резервната гума. Да не съжالياваш! — Джина опъна избелялата тениска, като че ли жестът щеше да затвърди чувството ѝ за собствено достойнство. Конър огледа насмешливо надписа върху гърдите ѝ: „Женски клуб по шев и кройка и общество на терористките“.

— Невероятно подходяща блузка! — промърмори той, като изваждаше резервната гума от багажника. — Доколкото те познавам вече, сигурно разполагаш с цял гардероб от тях.

— Какво би трябвало да означава това?

Конър разгледа резервната гума и клекна до амортизатора.

— Ами, ти ненавиждаш промените. Навярно предпочиташ да носиш едни и същи дрехи всеки ден. Като она... Как му беше името? Кратунчо от комиксите.

— Не смей да ме наричаш „Кратунчо“!

Конър се изправи, опря ръка на хълбока си и я изгледа заплашително.

— Не съм те наричал „Кратунчо“. Смятам, че „Терористка“ е много по-прецизно. Макар че „Изкусителка“ също ти приляга.

— Аз? Изкусителка? Аз, която предпочетох да мия тоалетните, за да избегна компанията ти, егоцентричен маниак такъв!

— Нима? Отиде да миеш тоалетните, като завъртя край мен красивия си малък задник, и демонстрира цял километър бедра! И сякаш непрекъснато повтаряше: „Не ме докосвай! Не ме докосвай!“ А после се нахвърляш с шамари върху един мъж, комуто се налага да те докосне при самозащита...

— О, значи това било! Извърташ се като фурнаджийска лопата, когато става въпрос за истината! Казах ти да мълчиш и да побързаш!

— А аз ти казах, че ще говоря, колкото си поискам! Ако пожелаея, ще изредя всички столици в Европа, даже и в Близкия Изток. Ако ми се прииска, ще запая шлагери от бродуейските мюзикли. Смятам да започна от „Защо жената не прилича малко повече на мъж?“ — и Конър наистина запя. С дрезгав, едва забележим фалцет, подхвана песен, в която се говореше, че женските глави са пълни с парцали, памук и слама.

— Говедо! Тръгвам си пеша!

Конър продължи да пее. Думите на песента възхваляваха честността, благородството и почитеността на мъжете. Разярена, Джина изрита отвратителния крик, обърна се кръгом и пое по пътя към Алегро. Зад гърба ѝ се разнесе глух метален звук, после настана тишина. Хапливата песен на Конър увисна във въздуха като прерязана с нож. Чу се зловещо изхриптяване на мъж, който със сетни сили се мъчи да преодолее болката. Джина замръзна на място. В първия момент не осъзна значението на звуците. След миг стомахът ѝ се сви на топка и тя се обърна ужасена. Конър лежеше на земята, неестествено подвил едното си коляно под тялото. Другият му крак беше изпънат, а стъпалото — затиснато от колата. Джина забеляза, че тялото на Конър се гърчеше болезнено, но той не издаваше звук. Едната му ръка, свита в юмрук, удряше земята от силна болка. „Той е затисна! Ритнах крика и колата го затисна!“ — повтаряше си тя, бледа като мъртвец. Тя изтича и коленичи до него. Конър стискаше очи. Всеки мускул на силното му тяло като че ли вибрираше от жестоката болка.

— Господин Мънроу... Конър, ужасно съжалявам! — умоляващо прошепна Джина и стисна състрадателно рамото му.

— Спести си съжаленията и се опитай да вдигнеш това проклето нещо от крака ми! — процеди през зъби той.

Олюлявайки се. Джина се изправи. Измина цяла вечност, докато нагласи крика и завърти дръжката. Въртеше с всичка сила, ала колата се повдигаше с милиметри. Ръцете ѝ трепереха. Опасяваше се да не отмести, без да иска крика и колата пак да се стовари върху Конър. Най-сетне колелото се повдигна достатъчно, за да освободи затиснатия крак. Конър изстена мъчително и успя да се претърколи на десетина сантиметра от колата. Лежеше неподвижен. Тялото му остана свито на топка и само нараненият му крак стърчеше.

Джина изтича при него и коленичи върху едрия чакъл. Взе главата му в скута си, за да го предпази от камъчетата. Прекара треперещата си ръка по лепкавото му от пот чело. Конър стисна лакътя ѝ с такава сила, че тя изпъшка. Ала инстинктивно си даде сметка, че го прави от болка, а не от злоба. Обхваната от паника, Джина трескаво галеше влажното му чело. Не знаеше колко сериозно е нараняването. Едно натъртване не можеше да предизвика такава болка. Навярно имаше нещо счупено. И за всичко бе виновна тя!

Изведнъж по скованото от болка лице на Конър се разля блажено спокойствие. Тялото му се отпусна и едната му ръка тупна върху чакъла.

„О, милостиви Боже! Убих го!“ — изтръпна Джина, парализирана от ужас. Можеше ли да умре човек, само защото някаква кола е затиснала крака му? Беше чувала, че понякога към мозъка се придвижва съсирек и може да причини смърт. Дали се беше случило по това?! Внезапно в съзнанието ѝ се врязва фактът, че Конър леко накуцваше с единия крак. Със своя невъздържан гняв навярно беше причинила непредвидими усложнения на неизлекуваната травма, които може би заплашваха живота му!

— Моля ти се, не умирай! — отчаяно прошепна Джина. Притисна още по-силно главата му и трескаво затърси с поглед помощ по пустеещия път. — Моля те, не умирай! Ще направя всичко, което пожелаеш, само не умирай!

Най-сетне с огромно облекчение видя, че клепачите на Конър едва забележимо трепнаха. Джина затаи дъх.

— Господин Мънроу?

Хрипков звук се изтръгна от гърдите му, ала очите му останаха затворени.

— Джина, ти ли се опитваш да ме удушиш?

Тя веднага разхлаби обръча около главата му, ала продължаваше да я държи, сякаш се опасяваше, че духът ще напусне тялото му, ако я пусне.

— Добре ли си? — задъхано промълви тя. — Много ли те боли?

— Чувствам се... по-добре — с усилие изрече Конър.

Сърцето ѝ се сви, пронизано от чувство за вина и угризения.

— Джина! — тихо я повика Конър — Ще те попитам нещо... Това е най-важният въпрос, който изобщо съм задавал на жена.

Джина не го разбираше, но кимна мълчаливо, само и само да му достави удоволствие.

— Ще ме пуснеш ли да стана? — попита той, като отвори едното си око. — Най-сетне трябва да сменя проклетата гума. Чувствам се прекрасно в скута ти, но нямам намерение цяла нощ да прекарам тук!

По-късно тя не си спомняше подробно как смени гумата, нито пък как летеше като луда по пътя към Милиджвил. Най-ясно се запечатаха в паметта ѝ невероятните усилия да изправи Конър на

крака, по-точно на един крак. Беше се облегнал е цялата си тежест върху рамото ѝ. Някак успяха да се доберат до седалка, където той се настани с пъшкане.

Потеглиха към Милиджвил. Джина не беше свикнала да кара толкова бърза кола. Моторът често придърпваше и колата подскачаше по асфалта. Конър тихичко ругаеше.

В болницата, въпреки протестите на Конър, Джина категорично заяви, че няма да се отдели от пациента, защото е виновна за нараняването му. Лекарят, очевидно уморен от нощното дежурство, махна примирено с ръка. Нареди на Конър да не вдига много шум и разряза обувката. Макар да беше виждал какво ли не през дългогодишния си стаж, доктор Фонсби неволно трепна при вида на премазания крак. Джина не издържа и се обърна настрани. Кракът изглеждаше ужасно. Шокираха я не толкова синините и отока, а многобройните белези от операции, някои съвсем отскоро.

— Боже мой! — чу тя да мърмори доктор Фонсби. — Човече, къде се подредихте така?

— Злополука е водни ски — изръмжа Конър.

— Ама че злополука! — подсвирна Фонсби.

— В болницата ми измислиха прякор „Танцуващият с вълни“.

— Голям късмет ще бъде, ако след всичко това изобщо можеш да танцуваш... Боли ли много?

— Като че ли ме въртят на шиш в ада! — изпъшка Конър и добави, сочейки с глава към Джина. — Изкарай я оттук! Позеленяла е от страх.

— Можеш да си отдъхнеш. Не си го убила! — ѝ каза доктор Фонсби след няколко безкрайни часа.

Джина седеше пред операционната, скрила лице в ръцете си. Вдигна очи, но погледът ѝ беше празен, сякаш думите му не достигнаха до съзнанието ѝ.

— Какво ти става? Казах ти, че не си го убила. Не се ли радваш? Да не би случайно това да си целяла?

— Какво говорите! Той ще се оправи ли?

— Ако има късмет. И ако спазва лекарските предписания. Май обаче не е от хората, които се съобразяват с предписания...

— Прав сте — съгласи се Джина.

— На теб разчитам да го накараш да ги спазва!



— На мен? — Джина се ококори от изненада.

— Точно така — кимна Фонсби. — Той спомена, че живее у вас.

— Ами, да... Само че... — заекна Джина.

— Задръж го на леглото, колкото може по-дълго. След няколко дни искам да го прегледам пак. Снимките показват, че няма нищо счупено. Голям късмет! Лошото е, че са засегнати старите му травми. Коляното му беше изкълчено, но вече всичко е наред. Първото денонощие сменяй непрекъснато термофори с лед на засегнатия крак. Ако болката не намалее, сложи топъл компрес. Наистина трябва да се радваш, че не си му причинила по-сериозни наранявания. През живота си не бях виждал такива белези. Има нужда от специални грижи.

Джина беше смазана от чувство за вина. Даде воля на гнева си и с това допусна смъртен грях! Трябваше да го изкупи! Кимна мълчаливо.

— Добре тогава. Можеш да го отведеш у вас...

— Закарай ме в мотел! — нареди Конър, когато колата потегли. Кракът, увит в бинтове и марли, стърчеше смешно над вратата. Чифт патерици, взети под наем, бяха захвърлени на задната седалка.

— Не може! Имаш нужда от специални грижи!

— Като че ли не мога да се грижа за себе си сам!

— Казал си му, че живееш у нас...

— За да не ме задържи в скапаната си болница! А сега, заведи ме в мотел!

— Трябва да лежиш с лед върху крака.

— О, така ли? И ти ли ще ми служиш вместо лед?

— Знаеш ли, точно такива приказки те докараха до „Бърза помощ“!

— И какво да очаквам? Някой самосвал върху крака си?

Джина пое дълбоко дъх и си заповяда да не губи самообладание. Когато минаха покрай мотела в покрайнините на Милиджвил, стисна здраво волана.

— Завий обратно и ме закарай в мотела! — нареди Конър.

— Няма! — тросна се тя и насочи колата към шосето за Алегро. — Платил си вече за престоая у нас. Нуждаеш се от грижи и спокойствие. Това е най-малкото, което бих могла да сторя за теб.

— Не. Най-малко би трябвало да се извиниш.

— Естествено. То се подразбира от само себе си.

— И още как! А сега, обръщай към мотела!

— И дума да не става! Ще се пребиеш по стълбите, когато слизаш за лед до барчето. Кой знае какво още може да се случи! Освен това обещах на доктора след два дни да те закарам на преглед. Ти не можеш да шофираш.

— Ще карам с левия крак.

— Не. Ще катастрофираш.

Конър изруга.

— Слушай! — Джина го погледна решително. — Най-малкото ти дължа това. Аз съм виновна за случилото се. Не мисли, че много ми е приятно.

— Значи настояваш?

— Настоявам!

— Добре.

Конър се отпусна на седалката и примирен загледа звездното небе. Джина беше благодарна за мълчанието му. Трескаво обмисляше как ще обясни на Ърлин кашата, която бе забъркала. Внезапно Конър се разсмя.

— Не съм лесен пациент.

— Не е нужно да ме убеждаваш в това.

— Мога да превърна живота ти в ад! Да не съжаляваш? — ухили се той.

— Какво си се разцвилел? Кое е толкова смешно?

— Иронията на ситуацията. Искаше да ме изриташ, а вместо това ме возиш към дома си. Ще се наложи и да ме наглеждаш.

— Пак не виждам смешното — възрази Джина.

— Аз пък го виждам. Първо, налага се да ми отстъпиш спалнята си. Не мога да се катеря по стълби. Тъй че, ще се разполагам в собственото ти легло. Как ти се струва?

— Това още нищо не означава. Леглото си е легло — отвърна Джина, ала усети, че сърцето ѝ заби по-бързо.

— Да, но в леглото ти може да се поддам на плътски помисли!

— Не ме интересуват мислите ти. И всичко, свързано с теб.

— Ще се наложи да изслушаш и някои неща относно офертата на Бийкман.

— Бийкман също не ме интересува.

— Какво те притеснява повече — греховните ми мисли или мисията, която ми е възложил Бийкман?

— Изобщо няма да се замислям по тези въпроси.

— Ами ако те накарам да се замислиш? Когато ритна крика, ти се струваше, че риташ врата, която ще се затвори и всичко ще приключи — продължи сериозен той. — Само че вратата се отвори. Всичко между нас едва сега започва.

Завиха по алеята и Джина изключи мотора. Обърна се към Конър. Сенките скриваха лицето му изцяло.

— Никога няма да ме накараш да променя мнението си!

— Ще видим!

## СЕДМА ГЛАВА

— Щях да умра от притеснение, докато ви чаках! — възкликна разстроена Ърлин, когато Джина приключи разказа си. — Наистина не знам на кого от двамата да се сърдя повече!

По всичко личеше обаче, че куцукащият Конър, опрян на патерици, е спечелил съчувствието ѝ. Вярно, беше лъгал, ала Джина изглеждаше по-скоро виновна, отколкото засегната от лъжите му. А Конър явно страдаше от болките.

Като се суетеше и фучеше, Ърлин помогна да преместят нещата му в спалнята на Джина. Цъкаше ужасена, докато нагласяваха леда около наранения крак. После се затътри към стаята на втория етаж, където Джина трябваше да се устрои.

— Направо не мога да те разбера! — подхвана Ърлин, когато вратата се хлопна зад тях. — Вярно, допуснал е известна непочтеност, но това не е причина да стовариш цяла кола върху крака му!

— Колата беше малка. А лъжата — голяма!

— Добре де, излъгал те е! И затова дай да убием човека!

— Ърлин, не го защитавай! Та той се вмъкна у нас с измама!

— Никого не защитавам! И двамата сте виновни. Пфу! Щом наближи фестивалът, всички откачат. Ама досега поне не беше хулиганствала. Мама миа! Защо Господ ни наказва с безумие?

Джина тъкмо оправяше леглото. Изправи се и изгледа леля си.

— Защо пак те е обзела фестивалната треска?

— Не ми стигат другите тревоги, ами се обади и Мери Орсини! Болна е от шарка! Ще се наложи цяла седмица да се въртя около жените, докато приготвят соса. А имам толкова работа! Трябва да шия дрехи на още четири слона. Като капак на всичко, вкъщи имаме и инвалид!

— Ърлин, успокой се! Вината е моя и за него ще се грижа аз.

— Госпожичке! Нужни са огромни грижи! — думите ѝ преминаха в драматичен шепот. — Не знам дали ние изобщо ще можем да изкупим ужасната вина пред този човек!

— Ние? Единственият виновен в случая съм аз.

— Аз те отгледах и възпитах. Господ да ми прости, че не бях достатъчно строга! — Ърлин се прекръсти. — Ами ако остане сакал за цял живот?

— Ърлин, моля те! Успокой се! Докторът ме увери, че няма такава опасност. От нас единствено се изисква да се грижим да не става от леглото.

— В този дом ще се полагат кралски грижи! — тържествено обеща леля й. — Боже, дано само не се случи нещо лошо! Обещай ми, Джина, закълни се! Каквито и да са различията ти с този мъж, той ще се чувства тук като крал!

Джина прецени, че е излишно да спори.

— Добре, лельо, ще се отнасяме с него като с... крал. Кълна се! — погледна към тавана, за да се увери, че небето няма да я накаже заради светотатствената лъжа. — А сега иди да си починеш.

Като мърмореше под нос молитви, най-сетне Ърлин се измъкна от стаята. Изтощена до смърт, Джина угаси лампата и легна направо на леглото. Дори не си направи труд да се съблича. Едва доловимото ухание от одеколона на Конър я дебнеше в мрака като коварен призрак. „Не искам да мисля за Конър. Грях е да мисля за него!“ Ала не намери сили да си го наложи. С всяка частица на тялото си усещаше присъствието му в леглото, където днес се бе изтегнал, силен и самоуверен.

Ядосана, Джина се обърна по гръб. Докосна колебливо устните си. Потръпна при спомена за изгарящите я целувки. „Беше неприятно. Беше гадно, отвратително!“ — повтаряше си тя, докато накрая почти повярва. Чак тогава заспа...

Конър смяташе, че ще се наложи да пусне в ход целия чар, за да спечели отново лелята. За своя радост, скоро се убеди, че бърка. С първите лъчи на слънцето Ърлин надникна в стаята му. Искаше да разбере има ли той нужда от нещо. Домъкна цяла торба с лед и хукна обратно към кухнята. Не след дълго благоуханието на пресни сладки и току-що свалено от огъня кафе изпълни къщата. Утринният вятър довяваше аромат на подправки. Ърлин се появи с поднос, върху който беше подредила бъркани яйца, шунка, масло, четири вида сладко,

портокалов сок, все още горещи курабии и димящо кафе. От малка вазичка стърчеше роза.

Конър помоли Ърлин да седне до леглото. Поднесе ѝ най-дълбоки извинения, че си е послужил с измама, за да влезе в дома им. За свое оправдание отбеляза, че мислел единствено за доброто на Джина. Защото, според него, тя не разбираше добре значението на предложението, направено от Бийкман.

Ърлин прие извиненията. Призна му, че понякога самата тя е стигала до извода, че Джина ще трябва да продаде рецептата. Организирането на фестивалите костваше на жителите на Алегро огромно нервно напрежение. Колко дълго можеха да издържат?

Конър не спести похвали за нейната проницателност. Зададе множество въпроси за Алегро, фестивала и за Джина. Ърлин бе щастлива, че може да задоволи любопитството му. Когато посегна да прибере подноса, той сложи едрата си длан върху ръката ѝ и каза:

— Започнахме лошо, Ърлин. Сега, когато разкрихме картите си, ми олекна на сърцето. Благодаря ти, че ми прости! Вие с Джина сте прекрасни жени, Ърлин!

Ърлин пламна като божур и припряно хукна да буди Джина.

Усмехнат, Конър се изтегна на възглавницата. Чувстваше се като котарак, току-що закусил с канарче. За обяд беше запланувал да схруска още едно и отсега се облизваше с наслада.

Джина се надигна и разтърка объркана очи. В първия момент не осъзна какво търси в стаята за гости.

— Отивай в банята. Вземи душ. И посрещи малко тая коса! — суетеше около нея Ърлин. — Побързай! Трябва да тръгвам за общината. И да не сложиш пак тия ужасни шорти! Облечи си рокля. И се навъртай около човека, ако има нужда от нещо!

Джина изпита истинско облекчение, когато най-сетне Ърлин излезе от стаята, а миг след това — от къщата. Моторът на колата изръмжа.

От долния етаж се разнесе музика. Навярно Ърлин бе занесла радиото ѝ на Конър. Джина включи транзистора, оставен в стаята за гости, за да заглуши мелодията, която Конър слушаше. Дрезгавият глас

на Тина Търнър изпълни стаята. Пееше „Друг герой не ни е нужен“. „Не ни е нужен, естествено!“ — войнствено си каза Джина.

Някога обичаше да се облича добре заради Лорън. Вече нямаше защо. Леля ѝ можеше да вдига пара колкото си ще, но тя не смяташе да изневери на принципите си.

Набързо навлече шорти и размъкната избеляла тениска. Намери джапанки и ги обу. Подсуши косата си с кърпата, приглади я небрежно с четка и я прибра с шнола. На устните си сложи розово червило.

Измъкна се от стаята и с гордо вдигната глава зашляпа по стълбите. Влезе в кухнята, сипа си кафе в голяма чаша, ухапа бисквита със сладко от череша и тъкмо седна на масата, когато до слуха ѝ достигна плътен глас:

— Джина, ти ли трополиш в кухнята? Защо не дойдеш тук да си изпиеш кафето? Скучно ми е.

Милостиви Боже, скучаел! Нямаше и пет минути, откакто Ърлин бе излязла, а той вече скучаел! И как би следвало да го развлича? Може би очакваше, че ще му пее или танцува?

Джина грабна чашата с кафето и една бисквита и тръгна към стаята на Конър.

Отвори вратата и, без да поздрави, влезе в стаята. Поне привидно опита да запази равнодушното си изражение. Каквито и да бяха кусурите на Конър, никой не можеше да го нарече обикновен мъж. Златистите отблясъци на утринното слънце припламваха в разрошената му коса. Очите му наистина бяха невъобразимо сини. Далеч по-сини и наелектризиращи от бездънния лазур на пролетно небе.

— Ах! Поласкан съм! Заради мен ли си се маскирала така?

— Не! — Джина ухапа остатъка от бисквитата и смутено отмести поглед от него.

— Заповядай! — потупа той стола, на който до преди малко бе седяла Ърлин. — Ще ми правиш ли компания?

— Това молба ли е, или заповед? — не помръдна тя.

— Ти как го възприемаш?

Джина сви рамене и седна. Остави чашата на шкафчето, облегна се назад и кръстоса дългите си крака.

— Как е кракът ти тази сутрин? Много ли боли?

— Божичко, да не би, когато съм лежал в безсъзнание, да си се възползвала от моментната ми слабост?

— Глупости! Какви ги дрънкаш!

— Тогава какви са тия приказки: „Кракът боли ли“? Страда моето тяло, а не твоето!

Джина го огледа предпазливо. Току-що избръснат, Конър бе облякъл трикотажна риза с къс ръкав, цвят електрик. Сигурно Ърлин му бе помогнала. Утре навярно щеше да ѝ се наложи и на нея. Като си представи, че го докосва, пламна от смущение.

Този едър мъж никак не пасваше на малката ѝ стая, с изящни бели мебели. Беше прекалено широкоплещест, твърде рус и силен. Енергията на мощното му тяло я плашеше. Приличаше на лъв, когото се опитват да затворят в птича клетка.

— Кракът ти... Предполагам, че все още те боли?

— Предположенията ти са верни.

— Много съжалявам! Сигурно е доста... лошо?

— Нищо подобно. Много е добре!

— Не разбирам... — заекна Джина. — Как така добре?

Конър вече не се усмихваше. Гледаше я изпитателно, сякаш се опитваше да проникне в съзнанието ѝ.

— По-добре е да те боли, отколкото да не чувстваш нищо! Понякога болката е добро предзнаменование.

— Съжалявам. Искам да кажа за болката...

— Няма как, щом това е цената... — въздъхна примирено Конър.

— Каква цена?

— Да започнем всичко на чисто. Ти и аз. Или поне такива са моите намерения. Съгласна ли си?

— Нищо няма да започваме! Съжалявам! За крака, естествено...

— Наистина ли съжаляваш? — беше я приковал с поглед.

— Наистина.

— Защото, ако не беше този непредвиден инцидент, вече нямаше да има и помен от мен!

— Отчасти...

— Отчасти? И за какво друго съжаляваш?

Джина трепна. Огледа неловко босите си крака. Трябваше все пак да сложи нещо по-прилично. Чувстваше се като парцалана.



— Съжалявам за болката, която ти причиних! — пое дълбоко дъх. Изведнъж усети цялата тежест на вината си.

— Аз също ви причиних болка с лъжата си — на теб и Ърлин. Тя вече ми прости. А ти ще можеш ли? — Джина мълчеше и гледаше втренчено снимката на Лорън. — Направих го заради сделката! — гласът на Конър звучеше гневно. — Това ми се случва рядко. Когато се касае за личните ми отношения с жени, говоря само истината!

— И каква е истината? — тя не откъсваше очи от снимката.

— Истината е, че попаднах тук случайно и скоро ще си отида. Но искам да си спомням това място с добро. Затова те питам пак: ще ми простиш ли?

— Не съм сигурна, че е въпрос на прошка. По-скоро — на справедливост. Отидох твърде далеч, опитвайки се да раздавам справедливост. Затова сега си плащам.

— Доста си точна в сметките, Джина — подсвирна цинично той.

— Така е. Слушай, струва ми се, че разговорът ни няма да доведе доникъде. Ще възразиш ли, ако си тръгна? — надигна се, но твърдят му глас я спря:

— Възразявам. Имах ангажимент към Бийкман, но бях готов да го зарежа. Принуден съм обаче да остана тук и ще трябва да ме изслушаш. Това с всичко.

Джина отново седна. Отново кръстоса крака. Отново се вторачи в снимката на Лорън. „Лорън, Лорън, Лорън! Обичам те! И ще те обичам вечно!“

— Джина, изглеждаш толкова нещастна! — прекъсна мислените й клетви Конър. — Искам само да сме приятели. Може би, когато ти ритна крика, Всевишният е решил да ми изпрати предупреждение, че отсега нататък трябва да говоря само истината. Как мислиш?

— Не мога да съдя за Божиите помисли. Пак ли ще ме занимаваш с предложението на Бийкман?

— Истината е, че сделката е изгодна и за двамата. Но не за това ще ти говоря. Искам да поговорим за теб.

С крайчето на окото си Джина забеляза, че Конър се изви към нея. Надигна се на лакът. Навярно натъртеният крак го заболя силно от неудобната поза.

— Джина, няма ли най-сетне да ме погледнеш? Какво ти става? От мен ли се боиш? Дай ръка! — протегна той ръка към нея.

— Не! — тя сви ръце в юмруци, сякаш искаше да се предпази.

— Нима те е страх дори да ме докоснеш?

— Не ме е страх, разбира се!

— Тогава дай ръка! Само за минута... Искам да събера кураж и да ти кажа нещо. Моля те, не се страхувай!

— Защо, за Бога, си решил, че се страхувам от теб? — предизвикателно вирна брадичка Джина.

Конър протегна ръка още по-близо към нея. Тя знаеше, че това му причинява болка, която се опитваше да скрие.

— Моля те, дай ръка. За да покажеш, че не ме мразиш.

— Стига си се протягал! Причиняваш си болка.

— Ти си виновна!

— Добре, добре! Ето ти ръката ми — Джина въздъхна нетърпеливо и му подаде ръка. — Не бих казала точно, че те мразя... А сега лягай на възглавницата!

Докато се наместваше, усмивката на Конър се превърна в болезнена гримаса и той стисна инстинктивно ръката ѝ.

— Съжалявам за лъжата — продължи след малко. — Но повече за другото... Че те целунах. Просто не разбирах...

Джина опита да отдръпне ръката си, но Конър не я пусна. Бавно започна да движи палец по кокалчетата на пръстите ѝ. Погледна към тавана, като че ли там бяха изписани думите, които търсеше. После се изсмя подигравателно на себе си.

— Знаех си, че ще ми е трудно да ти го кажа! Чак после го разбрах... Че съм първият. След него. Нали?

— Какво?! — сякаш я бяха залели с цяла кофа ледена вода.

— След него аз съм първият, който те целува — смръщи вежди и кимна към снимките на Лорън.

— О! — беше единственият звук, който тя успя да издаде. Усети, че в топлата му длан, ръката ѝ изтръпва.

— Чувстваш се виновна, знам. Не трябва! Виновният съм аз. Сгреших, че искам да те обвиня за случилото се. Никой не обвинява розите, че са красиви. Разбра ли ме?

Джина прехапа устни и кимна мълчаливо. Отново опита да издърпа ръката си, но той не ѝ позволи.

— Искам да ти кажа още нещо. Леля ти сподели, че вече шест години си вярна на паметта на Лорън. Това е прекалено дълго, Джина.

Може би е време да позволиш на някой отново да те целуне. Ти си много привлекателна жена. И това не е грех!

Джина го гледаше като хипнотизирана. Той бе впил очи в нейните, сякаш искаше да проникне в дълбините на душата ѝ.

— Джина, приличаш ми на принцеса от приказките, попаднала в плен на зла магия. Скрила си се зад крепостни стени и не желаш да се освободиш от нея! А крепостта е този град.

— Този град... — Джина затърси подходящи думи в сърцето си.

— Само още миг, Джина! — прекъсна я Конър. — В приказките можеш да развалиш магията с целувка. Не всяка, а само истинската целувка помага. Помъчих се да разваля магията, но не успях. Съжалявам. Не трябва обаче да виниш един мъж, че не е устоял на изкушението да опита, когато те е гледал, обляна в лунна светлина. Някой ден ще се появи принцът, който ще те върне към живота... — Конър стисна още по-силно ръката ѝ. — Искаше ми се да бъда аз. Завиждам на мъжа, който ще го стори. Уви! Не се оказах твоят Принц-спасител. Прости ми! — привлече ръката ѝ към устните си и я целуна. — Но бихме могли поне да сме приятели. Нали? — усмихна ѝ се тъжно той и пусна ръката ѝ.

Джина скочи като опарена от стола. Дишаше задъхано.

— По-голяма щуротия не съм чувана през живота си! Трябваше да бутна колата върху главата ти!

— Какво?! — в погледа му пламна недоумение, после гняв.

— Чу отлично! Абсолютни дивотии! С две-три сладки приказки смяташ да ми замажеш очите заради рецептата! Само че няма да го бъде! Запомни го! Принцеси, целувки... Не се хаби! Я слушай, защо не си пуснеш зализани мустачки? Толкова богати вдовици чакат някой да ги утеши! Ще имаш страхотен успех!

Конър не беше свикнал жените да реагират по подобен начин. Особено оскърбителен му се стори образът на жиголо.

— Значи смяташ, че казах всичко това заради вонящите ти подправки?

— Убедена съм! — тя сложи предизвикателно ръце на кръста си.

— И за миг не си помисли, че говоря искрено?

— Нито за миг!

— Значи мислиш, че съм способен само да лъжа?

— Хм, не съвсем. Предполагам не лъжеш, че те боли кракът.

— Да-а, наистина не лъжа — ехидно проточи Конър. — Слушай, изневерих на принципите си, опитвайки се да установя контакт с теб. Може би предпочиташ да ти обясня нещата без заобикалки?

— Все ми е едно! Със заобикалки или без тях, всичко е дивотия!

— Дивотия! — с отвращение повтори Конър. — Искях да открия душата си пред теб, а ти го наричаш „дивотии“! Тогава хайде направо. Красива си. Защо обаче не се срещеш? Защо не сложиш червило, без да го размазваш накриво? Защо не облечеш някоя дреха, която да не прилича на циркаджийска шатра?

— И за кого? Да не би заради теб? — високомерно рече Джина.

— Заради себе си. Проблемът ти е, че се страхуваш някой да не забележи, че си жена. Я се погледни! Виж тази стая!

— Всичко ѝ е наред! Освен твоето присъствие в нея.

— Че това не е спалня, а гробница за мощи! — презрително махна с ръка Конър. — Приличаш на монахиня. Само че си се посветила на един мъртвец и на един умиращ град.

— Градът ни не умира!

— Ако вдигнеш очи, ще видиш, че над него кръжат лешояди.

— Обичах Лорън. И винаги ще го обичам! — почти извика Джина.

— Той е мъртъв. Обичаш един мъртвец!

— Не виждам нищо нередно!

— Грешиш, уважаема! — подигравателно изрече той. — Нередно е, защото един мъртвец не може да отвърне на любовта ти.

Джина трепна, сякаш ѝ зашлевиха плесница.

— Той беше сто пъти по-достоеен от теб! — процеди през зъби тя и излезе от стаята.

Конър кипеше от гняв. Какво ли го подтикна към тези лирични отстъпления? По дяволите, можеше да се закълне, че вярваше във всяка своя дума! Искаше да спаси Джина заради самата нея. Ала тя бе най-твърдоглавата жена, която бе срещал!

— Оправяй си сама живота, Келвино! — изкрещя той към вратата. — Ужасно съжалявам, че те целунах! Друг път, ако чак толкова ми се прииска, ще целуна дъска!

Отвърна му тишината. Конър повече не я извика. Нито пък тя се мерна в стаята му. Видя я чак към обяд, когато, опрян на патерицата, и,

ругаейки като каруцар, се опита да се добере до кухнята, за да вземе лед. Точно тогава падна.

## ОСМА ГЛАВА

Конър почувства остра болка в крака. Болеше го и рамото. Когато падаше, се извъртя така, че да поеме с него силата на удара. Постепенно осъзна, че Джина, надвесена над него, стиска ръката му. Очите ѝ бяха разширени от ужас. Някак мъгляво съзнанието му регистрира факта, че бе сменила торбестата тениска с нещо жълто, прилепнало по тялото, и че червилото не бе размазано по устните ѝ.

— Уф! — изпъшка той, като се мъчеше да се изправи сам.

— Виж какво направи! Как е кракът? Боли ли много? — разтревожено попита Джина и не му позволи да стане.

— Най-вече ме боли засегнатото честолюбие!

— Защо си станал? Не трябваше да мърдаш от леглото!

— Търсех лед — сърдито каза Конър и пак се надигна на лакът.

— Защо не ме извика?

— Ти изобщо не се мерна! Реших, че си излязла.

— Хвани се за рамото ми! — заповяда Джина. — Ще ти помогна да се изправиш. Как се случи това?

— Проклетите слонове! — злобно процеди през зъби Конър.

— Защо не гледаш къде стъпваш! — тя го прихвана през кръста.

— Човек не очаква из кухните да се размотават слонове!

— Ърлин просто няма къде да ги поставя.

Подкрепян от Джина, Конър най-после се изправи. Като се мъчеше да пази равновесие на здравия си крак, се опря с цялата тежест върху нея. Струваше ѝ се, че още малко и ще я забие като гвоздей в пода.

— Подай ми патерицата, за да си взема лед, а ти изчезвай.

— Я марш в леглото!

Макар че пъшкеше и мърмореше сърдито, той се подчини. Стисна зъби, за да не изкрещи от болка, когато лягаше. Беше обут с шорти. Джина с усилие отвърна поглед от мускулестите му бедра.

— Лягай и се завий с чаршафа! Ей сега ще донеса лед.

— Не ща чаршаф! Имам чувството, че съм труп.

— Ще оправя възглавниците. Искаш ли книга?

— Остави на мира възглавниците! А книга донеси! Направо съм трогнат от вниманието ти, след като цяла сутрин ме остави да зяпам стените. В тази къща не обядвате ли? Или се чака специално разпореждане на Върховния съд?

— Ау, ние сме вкиснати!

— Не ние, а аз съм вкиснат! — изглежда я намръщен Конър. — Да не би да нямам причини? Първо, затискаш ме със собствената ми кола. Тялото и душата ми се разкъсват от болка. Някакъв си слон ми устройва засада... И защо да съм весел? Че върху главата все още ми не се е стоварил някой астероид?

Джина опита да скрие усмивката, която предизвика тирадата.

— Сигурен ли си, че кракът ти е наред?

— Не знам. А сега пострада и рамото ми! — мушна ръка под ризата и бързо я извади, ругаейки. Пръстите му бяха изцапани с кръв.

— Божичко, кръв! Какво е станало? — усети как стомахът ѝ се преобръща.

— Първо изпотроши краката ми. Сега започваш с ръцете... — изруга отново, като се мъчеше да види нараненото си рамо.

— Я стига! Сам си го направи! — тросна му се Джина. — Сваляй ризата да видим какво е станало.

— Ще се оправя сам! Откъде да знам, дали не си решила да ме удушиш с нея? — изглежда я подозрително и свали ризата.

Без да се замисля, тя седна на ръба на леглото и сложи ръка на голия му гръб.

— Ето тук си се ударил. Не можеш да го видиш...

Допира ѝ накара Конър да замръзне. Джина бързо огледа удареното място. Дясната му плешка бе охлузена и леко кървеше. Смутена, докосна натъртеното. Плътта му потръпна едва забележимо. Красивият широкоплещест гръб, силно стеснен в кръста, се набиваше в съзнанието ѝ. Погледна крадешком към голите гърди, покрити с тъмноруси косъмчета. Стоеше, затаила дъх, и не можеше да откъсне ръка от рамото му.

— Е? — предизвикателно попита Конър.

Джина дръпна ръката си като опарена и забеляза, че пръстите ѝ са изцапани с кръв.

— Натъртил си се. Има и малка рана. Не бой се, ще оживееш. Отивам за аптекката.

— Чакай! Сложила си парфюм...

— Е, и? — опита да се покаже равнодушна. Конър не отговори. Задържа поглед на устните ѝ. — Отивам за аптекката — повтори тя и бързо се измъкна от стаята.

Когато се върна, с облекчение забеляза, че отново е изпаднал в хапливо-киселото си настроение. Почисти раната и му подаде риза, доволна, че няма да ѝ се налага да отвърща поглед от предизвикателната му голота. Докато се обличаше, той се оплака, че е гладен като вълк.

Не след дълго Джина се появи с поднос, на който имаше разкошен сандвич, курабийки и чаша леден чай, подправен с мента. Носеше и дебелия том на „Големите надежди“.

— Седни! — почти ѝ заповяда Конър, разчупи сандвича на две и ѝ подаде половината. — Заповядай! Никога не съм те виждал да се храниш. Направо ме втриса при мисълта, че можеш да припаднеш от глад. Ще се наложи пак да ставам и Бог знае как ще свърши това. Навярно ще бъде краят...

Джина не издържа и се засмя. Разговорът се превръщаше в закачлива игра, която започваше да ѝ допада.

— Я ме открехни, защо Ърлин се е заловила с тези слонове? Защо не измайстори някой заек или кенгуру?

— Не знам. И тя едва ли е наясно. Твърди, че слоновете просто ѝ харесват. Успокоявали я.

— Добре, но защо всички са различни? Не е ли по-лесно да ги облича с еднакви дрехи?

— Там е работата, че тя държи да са различни. Иначе щяла да се отегчава.

— Ами ако реши да прави слонове-близнаци? Или три близнака? Или четири...

— Невъзможно! Правилата не го позволяват!

— Правилата? Какви правила?

— Ърлин прави слоновете, тя измисля и правилата.

— А защо не ги продава през цялата година, да речем в магазин или чрез пощенски поръчки? Животинките са симпатични и ще печели доста.



— Ърлин никога не ще се съгласи да прави, например, по дузина от един модел. Освен това няма да ѝ е интересно, ако работи по поръчка. Сигурна съм, че ще намрази слоновете. Затова ги продава, само по време на фестивала.

— В това сигурно има логика.

— Татко я наричаше „логиката на Алегро“. Във фабриката имаше една работничка — Роуз Алис. Плетеше на една кука великолепни покривки, които подаряваше на приятели. Съседът ѝ Келвърт Перис, с когото не се обичаха много, имаше гора. Беше голям щипка, ала му се искаше да притежава една покривка. Предложил ѝ за нея цяла кола с дърва.

— Нещо ми подсказва, че историята започва да се усложнява.

— Точно така — усмихна се Джина. — Роуз Алис не беше съгласна да изтъргува покривката. Плетенето нямаше да ѝ доставя удоволствие. Накрая Келвърт се предаде. Закара една кола дърва и сам ги подреди пред къщата ѝ. „Приеми ги като подарък“ — ѝ каза. Щедростта му разнежи Роуз. Изплете една покривка и му я поднесе, завързана с панделка. Оттогава всяка година Келвърт дава на Роуз дърва, а тя му подарява покривка или пуловер...

— И все пак, е било вид сделка между двамата — намръщи се Конър. — Защо поне не са си го признали честно?

— Не е така. Роуз Алис плетеше всяка покривка с много обич и никога нямаше да се съгласи да търгува с нея. Затова всяка година с Келвърт си разменяха подаръци.

— Не виждам смисъла... — поклати глава Конър.

— За хората в Алегро има смисъл! — усмивката ѝ бе изчезнала. Остави в подноса недокоснатата половината от сандвича. — Дори не съм и предполагала, че ще разбереш. Също като Бийкман...

— Остави на мира Бийкман! — лицето му доби мрачно изражение. — Предлагам да обявим мораториум по темата...

— Не! Искат ми се да разбереш. Ако Бийкман започне да се разпорежда с фестивала, всичко губи смисъл. Ще го прави за пари, а не от обич — Джина се изправи. — Ставам, чака ме работа. Извикай, ако имаш нужда от нещо. И гледай вече да не влизаш в конфликт със слоновете на Ърлин...

— Не си отивай! — тихо помоли той.

— Моля? — премигна от изненада Джина.

— Не си отивай. Остани с мен.

— Не мога... — поколеба се тя. — Чакам Уесли. Обещах да изплета хомотче за жабата му.

— Остави жабата да се оправя сама. Ужасно ми е скучно, когато ти не си тук. Не съм свикнал да бездействам.

— Чети книга. Слушай радио.

— Не обичам радио. А тази книга съм чел!

— Ще ти донеса друга.

— Не искам друга. Искам теб! — думите му я объркаха. — Имам предвид да останеш — добави той тихо. — Ще си поговорим. Или ще поиграем карти. Каквото и да е... Хич не е приятно да стоя сам в тази стая.

— Какво ѝ е на стаята? Харесва ми! — Джина обходи с поглед десетките предмети, които ѝ напомняха за Лорън.

— А на мен не ми харесва! Знаеш ли какво е „мементо мори“?

— Да. Нещо, което напомня за смъртта. Символ на смъртта.

— Когато излезеш, стаята се превръща в символ на смъртта. Чувал съм, че светците съзерцавали „мементо мори“, за да им напомня за вечността. Но аз не съм светец, Джина.

— Не, съвсем не си! — горчиво се усмихна тя.

— Странно, че от всички книги си избрала точно тази — Конър ѝ подаде томчето. — Чела ли си я?

— Доста отдавна — Джина усети, че страните ѝ пламват. Досещаше се какъв ще бъде следващият му въпрос.

— Спомняш ли си образа на госпожица Хевишъм?

— Естествено. Невъзможно е да я забравиш!

— Една старица, облечена в пожълтяла булчинска рокля, се е затворила в стая, тънеща в мухъл. В къща, която се руши... Обсебена от мисълта за годеника, който я напуска в деня на сватбата. Часовниците в дома ѝ завинаги са спрели. Останала е само вмирисаната торта, покрита с паяжини.

— Не съм облечена със сватбена рокля! — възмутено го изгледа Джина. — И не държа в стаята си торта. Нито пък времето е спряло за мен. Не съм празноглавата старица Хевишъм!

— Не ставай Хевишъм! — Конър я гледеше втренчено. — Ще бъде жалко за жена като теб!

— Какво знаеш ти за мен! — навири предизвикателно глава Джина. — Ти си... Ти си самонадеян и... и... и нахален...

— Остани тогава и ме научи да се държа смирено.

— Ще те смиря аз теб, да знаеш! — Джина навири нос и излезе.

— Ела тук! Страхливка! — извика Конър.

Никой не му отговори. Само снимките на Лорън, около петдесетина, го гледаха подигравателно...

Към един се появи Уесли Дийн. Извади жабата от кашона и я притисна до себе си.

— Защо този мъж още е тук? И защо днес ти не отвори магазина? — сивите очи на Уесли блестяха от любопитство.

— Той се удари... — Джина усети, че се изчервява.

— Лошо ли се е ударил? — попита въодушевено Уесли.

— Доста. Налага се да лежи.

— Йехуу! — момчето изглеждаше щастливо. — Кракът му счупен ли е? Така му се пада! Прекъсна битката на най-интересното!

— Джина! — гласът на Конър изгърмя от стаята. — С момчето ли говориш? И ще ме зарежеш заради него и една смрадлива жаба!?

Джина опита да съсредоточи вниманието си върху Уесли.

— Не, кракът му не е счупен.

— Джина, поне ми донеси друга книга! — разнесе се отчаяният рев на Конър.

— Тоя много крещи! — сърдито отбеляза Уесли. — Мама казва, че вкъщи не трябва да се вика.

— Майка ти е права. Хайде сега да се оправим с жабата.

— Искам да й изплетеш червен хомот... А, има ли още от курабийките на Ърлин?

— Не, за съжаление. Изяде ги онзи...

Уесли погледна враждебно към стаята и изведнъж се сети:

— Той какво прави в спалнята ти? Защо е в твоето легло?

— За да не се катери е патерици по стълбите... Я дай жабата — нареди тя и предпазливо започна да я мери.

— Джина, умирам от скука! — отново се разнесе гласът на Конър. — Наказваш ме жестоко! Надявам се, че момчето ще разкаже из махалата как невъзпитано се отнасяш към госта си.

— Мухльо! — пренебрежително заключи Уесли.

Джина извади червени конци и започна да плете. Изведнъж се размърда неспокойно, после се усмихна дяволито.

— Уесли Дийн, искаш ли да спечелиш някой долар?

— Казвай какво да правя! — прочете му блеснаха от нетърпение.

— Ами нещо като бавачка. Ще ти плащам по седемдесет и пет цента на час да правиш компания на скучаещия болен.

— Нека бъде долар! — твърдо отсече момчето.

— Дадено! — Джина продължи спокойно да плете.

Конър се опули. На прага бе застанал Уесли Дийн и стискаше в ръка огромна зелена жаба.

— Какво искаш? — изгледа го кръвнишки той.

— Назначен съм официално за бавачка. Искаш ли да играем на монополи? Никой досега не ме е побеждавал, даже Джина!

— Не думай! Не! Нямам желание да играя на монопол!

— Ще го ядеш ли? — Уесли взе оставения от Джина сандвич.

— След като си го пипал с жабосаните си пръсти?!

— Подръж я, докато го изям! — бутна той жабата към Конър.

— Как се казва? — погледна я с погнуса той.

— А ти как се казваш? — Уесли задъвка сандвича.

— Господин Мънроу.

— Ами така ще се нарича отсега нататък! — ухили се злорадо момчето. — Господин Мънроу, лигавият стар жабок!

— Колко мило! Напомни ми, ако някой ден се сдобия с шопар да го нарека Уесли Дийн!

В отговор Уесли се оригна шумно.

Ърлин се прибра от кметството като пребита. Цял ден бе изкарала на крак около тенджерите със спагетения сос. Въздъхна уморено и се отпусна на стола до кухненската маса, където Джина приготвяше вечерята на Конър.

— Хапнете заедно, мила — предложи Ърлин. — Изморена съм до смърт. Не ми се приказва даже...

— Нямам никакво желание да вечерям с него!

— Джина! — повиши глас леля й. — Ти ми обеща! В този дом...

— Знам, ще се полагат кралски грижи! Само че от толкова грижи Негово Величество започва да ми действа на нервите!

— А кой е виновен човекът да не може да се движи, уважаема? Божичко, умирам за сън! А ме чака една камара слонове, които трябва да обличам. Вдругиден започва фестивалът. Това е лудост! Кой дявол ме накара да те разубеждавам за рецептата?

Джина грабна подноса и бързо се измъкна от кухнята. Ърлин бе изпаднала в поредното си лошо настроение, в сравнение с което даже Конър беше цвете. Влезе в спалнята и, като си наложи да се усмихне мило, остави подноса до леглото.

— Да донеса ли мокра кърпа? Научих, че си пипал жабата...

— Благодаря! И сам ще се дотътря до банята. Колко плати на тоя червей да ми прави компания?

— Уесли не е червей!

— Права си. Това е дяволско изчадие от деветия кръг на ада. На всичко отгоре лъже на монополи като дърт циганин!

— Не знам нищо! Нали си спомняш, аз съм госпожица Хевишъм, която си седи и съзерцава мухлясалата сватбена торта.

— Добре де, извинявай за „госпожица Хевишъм“ — рече примирено Конър. — Все пак трябва да признаеш, беше малко странно да ми донесеш точно тази книга, когато лежа затворен като в клетка. Познавах преди време една жена, сестра на... мой добър приятел. Приличаше на госпожица Хевишъм. Не искам и ти да свършиш като нея!

Навярно сравнението с Хевишъм я беше жегнало, защото съдържаше истина.

— Ще отнеса снимките и всичко останало — предложи тя. — Няма да ти се налага вече да ги гледаш.

— Само че ще ги гледаш ти.

— На мен ми е приятно.

— Защо тогава лицето ти изглежда толкова тъжно?

— Може би, защото ти си тук, а не той!

— Туш! Тотално съм сразен! Ще попитам само, и него ли поставяше така на място с острия си език?

— Не е имало нужда. Мястото му бе до мен, а моето — до него.

— Колко трогателно!

— Съмнявам се, че нещо може да те трогне! Защо изобщо разпитваш? Бийкман сигурно се е заканил да те изрита, ако не занесеш рецептата. Но май ще се наложи да те разочаровам.

— И да иска, той не може да ме изрита! Не работя при него. Собственик съм на рекламни туристически списания „Вегабонд“. А ти какво ще правиш с подправките, ако не ги получиш?

— Първо ми отговори на въпроса: с какво тогава те държи в ръцете си? Не вярвам да си прекосил половин континент заради черните му очи. И хапвай! Не трябва да отслабваш!

— Благодаря за грижите, но силите ми са непокътнати. Ако искаш, можеш да провериш!

— Няма нужда! Все пак, не ми отговори на въпроса.

— Една яхта... — Конър взе маслина и бавно я задъвка.

— Някакъв скапан кораб? — съобщението я развесели. — Ти си бил по-елементарен, отколкото си мислех!

— Трудно може да се нарече скапан. Искам да го притежавам!

— Искал да го притежава! И си готов да стъпчеш всичко, което се изпречи на пътя ти. И мен включително! И този град!

— И да исках, нищо не мога да стъпча. По дяволите, дори не мога да се движа! — Конър погледна тъжно бинтования крак. — А сега очаквам да ми отговориш на въпроса. Какво ще стане, ако Бийкман не получи подправките? В гроба ли ще отнесеш тайната? Какво ще стане с прехвалените фестивали, ако предположим — колкото и невероятно да звучи — че градчето все още съществува дотогава?

— Ще завеция тайната на църквата — Джина започна да събира снимките от скрина. — Дори Алегро да се превърне в квартал на Милиджвил, църквата ще съществува. По време на фестивалите ще набират средства за нея.

— Ясно! — подсвирна Конър. — В случая се конкурирам със самия Господ. Сега разбирам защо постоянно се издънвам. Оня нещастник Бийкман накрая ще ми стане симпатичен.

— Знам, че си готов да се склучиш съюз и с дявола, само че няма да мине! Съжалявам, ще се наложи да се утешаваш с други играчки. Подай, ако обичаш, мечока.

Конър стоеше със скръстени ръце и не помръдваше.

— Ти не желаеш да ми помогнеш да си получа играчката яхта. От къде на къде, аз ще ти помагам за твоите?

— Така ли? — Джина се пресегна ядосана през него. Точно тогава той я прихвана през кръста и я дръпна към себе си.

— Опала! — ухили се доволен, като се взираше с насмешка в уплашените ѝ очи.

Джина пусна мечока. Опря ръце върху гърдите му, като се мъчеше да се освободи. С подигравателна усмивка Конър я притисна още по-близо до себе си. Гърдите ѝ опираха на скута му и тя усети с ужас възбуденото му тяло.

— Ах, Джина, ако можеше отнякъде да видиш паникьосаните си очи! От кого се плашиш — от мен или от себе си? Страх те е, че може да изневериш на миналото?

— Пусни ме!

— Че защо? Знаеш ли колко по-лесно е човек да разговаря така с теб? Струва ми се дори, че започваш да ме чуваш.

— Пусни ме! Пусни ме, пусни ме! — заудря го тя с юмрук.

— Чуй. Това, което искам да ти кажа, е важно. Бийкман предлага пари. Не си и сънувала толкова пари!

— Парите не ме интересуват!

— Шшт! Казах ти да слушаш. Цял следобед мислих по въпроса. Вземи парите, Джина. Поискай обаче процент от печалбата при продажбата на соса. Почни от четири процента, но можеш да свалиш на два. Докато си жива няма да се тревожиш за пари!

— Никога не съм се тревожила за вонящите пари! — изкрещя разярена тя. — Не разбираш ли, че животът не е само пари?

— Разбирам всичко. Не говоря само за парите. Едно е да се отказваш от парите, а друго, да се отказваш... — притисна я още по-силно в обятията си. — Може би дори е грях...

Наведе се и я целуна.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Джина се съпротивляваше, ала в душата ѝ бушуваха невъобразими чувства. Най-сетне застина неподвижна в ръцете на Конър. Огромният заряд на първична страст, която криеха целувките му, я правеше безпомощна. Посегна с треперещи ръце към шията му, като че ли търсеше опора, за да не припадне. Ала докосването възпламени с нова сила страстта. Устните ѝ се разтвориха, копнеещи да утолят жаждата, измъчвала я през дългите години на самота и въздържание.

За миг Конър се отдръпна. Джина премигна объркана.

— Боже мой! Какъв глупак съм бил! Извинявах се, че съм те целунал — наведе се отново към устните ѝ. — Това... е нужно, много нужно... — шептеше Конър, галейки с дъха си гладката като коприна кожа на бузата ѝ. — И още... — целуна нежно брадичката, сетне пулсиращата вена на врата ѝ. — И още... — долепи устни до заобленото рамо. Вдигна глава и настойчиво прошепна: — Сега искам ти да ме целунеш!

Страхливо, тя допря устни до неговите. Ала желанието неудържимо завладяваше плътта ѝ. С дрезгав стон Конър я притегли към себе си. Ръцете му нетърпеливо изучаваха извивките на тялото ѝ. Джина изстена, опиянена от усещанията.

— Джина! — разнесе се гласът на Ърлин. — Линди се обажда. Пита за роклите и короните. Нали са в магазина?

Джина подскочи стреснато и опита да се отскубне от ръцете на Конър, но той я спря.

— Кажи ѝ, че ще се обадиш по-късно. После заключи вратата!

Джина го изгледа втренчено.

— Ърлин, кажи на Линди, че след малко ще ѝ се обадя — гласът ѝ прозвуча странно.

— Чудесно! — той я притегли към себе си и я целуна.

— А сега заключи вратата!



Охлаби прегръдката и Джина се изправи като пияна. Отиде до вратата, спря и се извърна. В очите ѝ се четеше паника.

— Джина, остани! — той се надигна на лакът.

— Не мога! Няма да го направя!

— Желаяш ме! Ако отречеш, значи си лъжкиня!

— Не е вярно...

— Джина, виждала ли си някъде старата ми брошка с фалшивите диаманти? — отново долетя гласът на леля ѝ. — Трябва ми за тоалета на слоницата принцеса.

Джина отвори вратата.

— На полицата над камината е — напрегнато извика на леля си. После се обърна към Конър: — Изяж си вечерята! Трябва да възстановиш силите си.

— Кипя от енергия! За друго жадувам...

— Съжалявам, но не мога да ти помогна!

— Ела по-късно, когато Ърлин заспи.

— Не! — тонът ѝ бе категоричен. Измъкна се и хукна към стаята си на втория етаж. Затвори с трясък вратата и ядосано се тръшна върху леглото. Внезапно осъзна, че бе оставила нещата на Лорън долу. Обзе я отчаяние. Беше му позволила да я целува на сантиметри от плюшеното мече, което Лорън ѝ бе подарил. Как можа! Яростни сълзи опариха страните ѝ. Ридаше безмълвно, разтърсвана от болезнени конвулсии.

Вечерният ветреца издуваше пердетата и изпълваше стаята с аромата на подправки.

— Нищо не си хапнал! — тревожно забеляза Ърлин, която току-що бе влязла при него.

— Благодаря ти, но не съм гладен — навъсено отвърна той.

— Ще прибера храната в хладилника! — Ърлин взе подноса. — Ако огладнееш по-късно, ще я затопля. Къде е Джина? — попита тя след кратка пауза. — Защо е свалила снимките на Лорън?

— Качи се горе. Смяташе да вземе снимките със себе си.

— А, значи ще се върне! — заключи Ърлин.

Конър не беше сигурен. Случилото се ѝ подежда като шок. Самият той вече се съмняваше, че е постъпил правилно. Представи си, че се е затворила в стаята и горчиво плаче. Стомахът му се сви болезнено и той потръпна от жалост.

Ърлин изнесе подноса и не след дълго се върна с един от слоновете и тюлен тоалет, украсен с пайети.

— Искаш ли компания? — предложи тя.

— Разбира се — отвърна той без особен ентузиазъм. Ърлин се зае със слона. Лицето ѝ бе уморено, някак посивяло, макар че движенията ѝ бяха умели.

— Иска ми се най-сетне Джина да скрие тези снимки — призна тя. — Откровено казано, не мисля, че ѝ се отразяват добре. Лорън беше изключителен младеж. Но не бива цял живот да скърби за него. Не мислиш ли, че е привлекателна?

— Да, привлекателна е — призна той.

— Едва ли ще си намери подходящ младеж тук. Винаги ще го сравнява с Лорън. А и нашите момчета или са женени, или напускат градчето. Трябва да се огледа настрани!

— Сигурно си права — промърмори Конър.

— Лорън би искал тя да го стори!

— Лорън, Лорън... Започвам да си мисля, че е някой бог, благоволил да слезе на земята — ехидно подметна той.

— За нея вероятно е бил бог. Всъщност беше... добро момче. Най-откровеният човек, когото съм срещала. Сериозен. Обичаше дома и родителите си. Боготвореше Джина. За него беше единствена в света. А тя винаги успяваше да го разсмее...

При тези думи Конър се навъси още повече. Съзнаваше отлично колко рядко бе искрен. Обикновено се отнасяше с хората надменно или подигравателно. Вярваше в три неща: личната си свобода, печеленето на пари и постоянните промени. Беше егоист. Бе имал много жени. Надяваше се и в бъдеще да е така. А Джина можеше да го разсмее... Ала той изглежда бе способен единствено да я разплаква. Накратко — бе коренна противоположност на светеца Лорън.

— Спомена, че не си женен... — подхвана Ърлин и го измери с поглед. — Ако не възразяваш, ще ти задам един въпрос... малко личен. Имаш ли... ангажименти към някоя жена?

— Нямам! — взе от шкафчето тестето карти и започна да реди пасианс. Глупавото мече още лежеше до него и го наблюдаваше неодобрително.

— Значи си нямаш никой у дома, в Калифорния?

— Нямам никого. Нямам и дом. В Калифорния съм временно.

— И къде възнамеряваш да отидеш после?

— Може би ще се заселя някъде в Карибския басейн. Смятам да се заловя с превоз на пътници.

— Сигурно е вълнуващо... С Джина никога не сме пътували с кораб. Даже не сме виждали океана. Според мен тя трябва да пътува, докато е млада. Не съм ли права?

— Права си. Светът е толкова голям...

— Тревожи ме мисълта, че Алегро няма бъдеще. Все едно е дали постепенно ще замре, или ще бъде погълнат от Милиджвил.

— Всяко нещо си има край...

— Напълно съм съгласна. Подготвена съм да посрещна философски този факт. Но Джина не е... Май много се разбъбрих и започнах да те отегчавам. Кажй нещо за себе си! Не смяташ ли да се устроиш някъде за постоянно?

Конър едва успя да скрие раздражението си. По недвусмислен и не особено тактичен начин, Ърлин го изпитваше като потенциален кандидат-съпруг.

— Не ми е в кръвта да пускам корени за постоянно — думите му предизвикаха нейното разочарование. За да заглади лошото впечатление, добави кисело: — Макар че, ако не обичах домашния уют, бих се оженил за Джина.

Не беше съвсем сигурен дали говореше искрено, или излъга.

Половин час по-късно Джина откряна вратата.

— Отивам в магазина — усмихна се тя пресилено на Ърлин. — Ще занеса роклите на Линди. Иска да ги проветри.

— Добре, че се е сетила. Миналата година, когато коронясваха принцесата, от роклята се разхвърча цял рояк молци.

— Искам обаче първо да си прибера нещата — приближи леглото и протегна ръка. — Ако обичаш, подай ми мечока!

Нарочно търсеше да срещне погледа ѝ, но Джина упорито го отбягваше. Взе мечока, без да благодари. Събра останалите вещи и излезе.

— Защо най-сетне не скрие тази мечка! — измърмори Ърлин, когато Джина хлопна вратата. — Изядена е от молците. Пък и не ѝ отива вече да спи с плюшени мечета!

— Знам... — навъсено потвърди Конър.

„Дръж се нормално! Сякаш нищо не се е случило...“ — заповяда си Джина, когато на следващата сутрин застана пред стаята на Конър. Ърлин бе приготвила закуската в ранни зори и вече бе излязла. Уесли все още се бавеше. Почука и влезе.

— Ърлин излезе — започна тя, без да поздрави. — Аз ще съм в кухнята и ще опаковам подправки. Ако ти потрябва нещо, извикай. Не бих искала да се повтаря вчерашното изпълнение.

Сините му очи искряха насмешливо, а ехидната усмивчица я объркваше. Бе облечен със снежнобяла тениска и къси джинсови панталони. Контузеният крак бе увит с компрес.

— Слушам! — отривисто изкозирува той.

Джина изправи рамене. Носеше къси панталонки и огромна мъжка риза. Нямахше дори червило. Небрежно бе прибрала косата си на опашка.

— Ако искаш нещо, извикай ме — повтори тя делово. — В десет и четиридесет и пет си на преглед. Когато се върнем, ще обядваш. После Уесли Дийн ще те смени.

— Не си прави илюзии! Той ми напомня за дебелото момче от „Семейство Адамс“, дето си играеше с гилотини и крокодили.

— Уесли е толкова самотен! — защити го Джина. — Баща му се възстановява в болницата след инфаркт. Нищо няма да ти се случи, ако се помъчиш да бъдеш мил с него.

— Откъде да знам, може и да ми се случи.

— О, не бой се, ще оживееш! Отивам в кухнята. В десет тръгваме за лекаря. Някакви въпроси?

— Да, един. Така ли ще ходиш при доктора? — огледа я предизвикателно от глава до пети.

— Обличам се, както ми харесва!

— Виждам, че вкусът ти е невероятно претенциозен. Защо направо не нахлузиш един чувал? Между нас казано, номерът ти не минава. Пак си красива. Няма да помогне даже чувалът.

— Нещо друго?

— Да. Нямам намерение да ти се извинявам за снощи. Целунах те и ми хареса. На теб също. Ще ти се наложи да го преглътнеш! И

престани да се правиш на безполово същество.

Джина го изгледа с ненавист.

— Единственото, което наистина ми доставя удоволствие от престоя ти у нас, е, че никога няма да получиш рецептата и съответно „безценната“ си яхта! Ще се наложи да си заминеш с празни ръце!

— Яхтата щеше да бъде моят дом — веждата му насмешливо се повдигна. — Сега просто няма къде да отида. Тъй че ще се наложи да поостана, докато я получа.

— Ще я получиш на кукуво лято!

— Ами че аз не бързам! — ухили се Конър.

— Кракът му заздравява бързо — каза докторът, когато останаха сами с Джина. — Може да се движи из къщата с патерици. Трябва обаче да го пази от натоварване още поне седмица. Не му разрешавай дори да кара кола. Ако случайно болките се засилят, да ляга веднага.

— Цяла седмица?!

— Какво ти става? Още седем дни. След това го доведи на контролен преглед. Благодарни на Бога, че не си го наранила по-лошо. След оная контузия е бил на косъм да си загуби крака. Ако не беше такъв инат, сигурно са щели да го отрежат. И да се грижи повече за здравето си! Разбра ли?

— Разбрах... — Джина отново изпита чувство за вина.

— Вярно ли е, че си бил на косъм да загубиш крака си? — попита тя, когато потеглиха обратно към Алегро.

— Да. Докторите искаха да го отрежат. Моето мнение беше по-различно.

— И колко време си прекарал в болницата?

— Общо? Не помня. Какво те засяга?

— Просто питах... Къде е станало нещастиято? В Калифорния?

— В Испания — Конър се обърна и я изгледа. — Какво ти става? Пак ли започва да те измъчва чувство за вина? Е, нищо. Поне си малко по-любезна!

— Държиш се толкова... невъзможно, че без да ще, човек забравя за контузията ти!

— Можеше да бъде и много по-лошо! Цяла година лечение отиваше по дяволите! Изобщо трябва да съм благодарен, че заради теб не съм на количка с ампутиран крак!

— Би следвало да поискаш обезщетение.

— Нали това се мъча да направя! — огледа я и веждата му трепна леко. — Виждам, че си сменила дрехите. Отбелязвам го в тефтера с червена точка.

Джина сви рамене. Ехидната му забележка я бе накарала да облече джинсова пола и плетен жълт пуловер. Даже косата ѝ изглеждаше по-прибрана. На устните си имаше червило.

— Искаш ли наистина да направиш нещо, което ще ми достави удоволствие? — попита Конър с мазен глас.

— Зависи! — Джина усети, че настръхва.

— Хайде да се поразходим с колата! Не ми се прибира. Имам чувството, че съм затворен в клетка! Покажи най-сетне този прехвален град, за който толкова примираш.

— За да се подиграваш, нали?

— Искам да го видя с твоите очи. С прекрасните ти кафяви очи...

— Само ако престанеш с това!

— С кое по-точно? — засмя се Конър.

— Да се правиш на влюбен!

— И кой се прави на влюбен?

— Ти! Направо ми се гади от номерата ти. Знам, че го правиш заради Бийкман.

— Какво ще кажеш, ако го правя заради себе си?

— Тогава напразно си губиш времето.

— Не мисля. Беше ми приятно. На теб също. По-точно — щеше да ти е приятно, ако се беше отпуснала.

— Пак започваш! Точно тези намеци не понасям!

— Покажи ми града, може и да престана — рече Конър с подкупваща усмивка.

— Добре, ще ти покажа любимите си места!

— Това ли са? Виждам само ниви и кокошарници.

— Я погледни нататък — посочи вдясно тя. — Не ти ли харесва?

Сред долината стоеше самотно схлупена къщурка, заобиколена от пъстри ливади.

— Какво, по дяволите, е това?

— Петунии. Сто и шестдесет декара петунии. Усещаш ли уханието им? — с истинска наслада Джина пое дълбоко въздух.

— Ще ми обясниш ли каква е тая селска лудост?

— Това е земята на Люк Каниля! — усмихна се възторжено Джина. — Той е на осемдесет и осем години. Всяка пролет яхва трактора, който му е почти връстник, и засява петунии.

Приблжиха къщичката. На верандата седеше дребен старец със снежнобяла коса. Пушеше лула и се клатеше ритмично на люлеещия се стол. В скута му спеше жълта котка. Джина спря колата, изправи се и размаха ръка.

— Хей, Люк! Здравей! Аз съм, Джина.

Старецът ѝ се усмихна приятелски и махна с ръка, без да спира да се люлее.

— Можехме да си побъбрим малко, но Люк мълчи през август — каза Джина и натисна газта.

— Какво? — Конър изви глава към стареца.

— Жена му е починала през август — обясни тя. — Така той показва, че не я забравя. Малко по-нататък е сглобил дървена маса и пейки. Да се отбием, ако искаш.

— Добре — измърмори Конър.

Джина спря до ниска дървена ограда, опасваща зелена като изумруд полянка. Наоколо се беше ширнал цветният килим. Слезе от колата и вдъхна упойващия аромат. Конър се приближи до нея. Джина кимна към паметника от бял мрамор, на който бе издълбано:

„Градината е в памет на Тути Каниля.

С любов, Люк.“

— Кога е починала жена му? — попита Конър.

— Преди двадесет и осем години — усмивката ѝ бе изчезнала.

— Милостиви Боже! Двадесет и осем години?!

— Обичаше я много...

— И гледа сто и шестдесет декара петунии?

— Някога той притежаваше над хиляда декара — кимна към полето Джина. — Когато Тути умря, продаде голяма част от земята. Оттогава отглежда само петунии — любимите ѝ цветя.

— Какво ще стане, когато и той умре?

— Не знам. Тути и Люк нямаха деца. Предполагам, че роднините им ще разделят земята, ала едва ли ще искат да я обработват.

— Значи ще попадне в ръцете на предприемачите от Милиджвил.

— Може би... Само че няма да е толкова скоро. Бащата на Люк доживя до сто и две години. Люк се заканва да го надмине.

— Предполагам, че от малка идваш тук?

— Често през лятото яхвахме колелата с братовчедка ми Люсия и идвахме тук. Носехме си куклите и играехме. Правехме им рокли от цветя. Опияняваше ни красотата, уханието, вкусът...

— Вкусът? — скептично я изгледа Конър.

— Ами да! — откъсна две яркочервени петунии. С опитна ръка отстригна зелените листенца, ограждащи цвета в основата, и му подаде едната.

— Сложи тъничкия край в устата си и смукни. Ето така. Усецаш ли нектара?

Конър повтори движенията й.

— Наистина...

— И всяко цвете крие нектара си в сърцето...

— Нектар в сърцето...

— Тук са се оженили родителите ми, баба и дядо, техните родители... — Джина вдигна очи към искрящите като скъпоценни камъни прозорци на църквата. — Всяко от семействата, основали града, е дарило по един прозорец. Ето нашия — посочи тя образа на Св. Антоний от Падуа. В основата му имаше медна плочка с надпис на италиански „Дарение от Марио А. Келвино.“

Конър огледа извитите прозорци. Видя познати имена: Маркези, Каниля, Орсини, Фанели, Алонсо... В църквата бе тихо и спокойно. От дрезгавия полумрак надничаше самата историята на градчето.

— Ела насам! Виж този стенопис — повика го Джина.

Конър го огледа критично. Стенописът бе учудващо добър за това забутано градче.

— Нашата гордост! Преди години поканили художник от Италия да го нарисува. Платили му с парите от фестивала. За модели използвал гражданите на Алегро. Виждаш ли тази жена? — Джина посочи млада майка, притиснала до гърди рожбата си. Бе красива и



много приличаше на нея. — Това е прапрабаба ми и баба на Ърлин. Можеш ли да си представиш? Нейна е рецептата, заради която ти си тук. Излиза, че тя те е довела. Не е ли странно? А това е прапрадядо ми Келвино — тя посочи мъж, хванал юздата на едно магаренце. — Не го помня, защото умрял преди да се родя. Но Ърлин може с часове да ти разправя за него.

Конър разглеждаше внимателно стенописа. В дъното сред множеството зърна едно лице, което много напомняше на Лорън. Не можеше да бърка — втръснало му бе да гледа снимките му.

— Това е прапрадядото на Лорън, Томазо Гали — потвърди догадките му Джина. — А, ето и един роднина на Уесли Дийн...

Конър се обърна рязко. Внезапно изпита необяснимо раздражение.

— Какво ти става? — изненада се Джина.

— Нищо. Намерили сте хиляда начина да се обвържете...

— Че аз винаги съм го твърдяла!

— Така е. Да вървим!

Пътуваха към езерцето на Мот. Конър седеше мълчаливо, вгълбен в себе си. Размърда се неспокойно, едва когато наближиха. Джина спря колата и слезе да отвори голямата порта на чифлика. Не беше сигурна дали разходката щеше да отрази добре на Конър, затова попита:

— Останалия път трябва да извървим пеша. Ще се справиш ли?

— Ако трябва, ще вървя чак до Кукамонга! — отвърна той и взе патериците. Изглеждаше още по-ядосан и отегчен. — Да не ни подгонят, че влизаме без позволение в частна собственост?

— Какво говориш? Семейство Мот са свързани с рода Орсини. И аз съм Орсини по майчина линия.

— Остава само някой разярен бик да се нахвърли отгоре ми!

Джина бутна портата и бързо настигна куцукация Конър.

— Няма такава опасност. Най-много да срещнем някоя жаба и Бостън Чарли.

— Тоя пък кой е, ако смея да попитам?

— Пенсионирано шотландско пони.

— И на каква служба се е пенсионирало? Сега да не е мравояд?

— Вече никой не го язди. Горкото, толкова е старо! Сляпо е с едното око. Ако малко се затича, веднага се задъхва.

— Май е кандидат за туткал — измърмори той.

— Какво говориш! То ни е талисман. Всяка година фестивалният парад завършва с него. Накуцва, но се държи наперено.

— Страхотно! — язвително изкоментира Конър.

— На нас ни харесва... Сигурен ли си, че пътят няма да те затрудни? Доста е стръмно.

— На всичко съм готов, само да не ме затваряш в онази клетка.

— Винаги ли си толкова неспокоен?

— Всичко в този град, и ти самата, ме кара да се чувствам неспокоен!

— Твърдиш, че нямаш роден край... Не е възможно. Все някъде си бил роден, нали?

— Роден съм в Монте Карло. Баща ми нещо объркал сметките. Смятал, че могат да изкарат още две седмици в казиното. За малко да се родя на масата за покер — тонът му бе ехиден, ала думите му й направиха дълбоко впечатление. За Джина Монте Карло звучеше толкова екзотично, колкото, да кажем, пътешествие до луната.

— В Монте Карло ли живееха родителите ти?

— Местеха се непрестанно. После се разведоха и се изпокараха. Трябваше да живея ту с единия, ту с другия.

— Карали са се с кого да живееш? Навярно е било ужасно!

— Не можеха да се споразумеят на кого точно е дошъл ред да ме гледа. На осем години бях посетил повече места, отколкото някои хора виждат през целия си живот.

— И никога ли не се задържаше на едно място?

— Като ученик се задържах в Англия за три години.

— Само три години!?

— Майка ми се омъжи повторно за стар морски вълк. Казваше се Фред Мъркетър и беше влюбен в морето. Бяха решили две години да кръстосват с кораба му Карибско море. Нямахше деца и хич не искаше. Майка ми опита да ме трапоса на Фред. Почти успя. Бях на десет години. Струваше ми се, че корабът е вълшебен килимче, а Мъркетър — стар магьосник с бяла брада. Ала душата му бе на дете. Господи, мислех, че съм в рая!

— И какво стана?

— Той умря — лицето му придоби напрегнато изражение. — Една сутрин вдигахме платното. Каза: „Хубав е животът, нали момчето

ми?“ В следващия миг се свлече на палубата. Беше мъртъв.

Джина изпита неудържимо желание да докосне ръката му, но не посмя. Изглеждаше толкова едър, силен, неуязвим и горд. На никого не би позволил да го докосва от съчувствие.

— После майка ми продаде яхтата и замина за Барбадос с приятеля си. Сестрата на Фред се върна в Калифорния. А мен изпратиха да уча в Ню Хемпшир. Отвратително! Струваше ми се, че там зимата никога не свършва!

Езерцето на Мот, скрито зад преграда от диви цветя и храсти, изникна ненадейно пред очите им. Ярките отблясъци на обедното слънце припламваха по гладката повърхност. Две-три изкорубени ябълкови дървета стояха като стражи на десния му бряг. Отсреща растеше гъста папрат. Между разцъфналите водни лилии се подаваше главата на голяма костенурка. Когато чу шума от стъпките им, изчезна във водата.

— Ето го и прословутото езерце на Мот. Сега какво ще правим?  
— поинтересува се Конър.

Джина погледна към езерцето и то изведнъж ѝ се стори незначително. Как можеше да впечатли човек, обиколил света?

— Каквото се прави, когато си край езеро... — смутено отвърна тя. — Ще ловим риба. Ще хващаме жаби. Ще берем цветя. Ще гледаме отражението на облаците във водата...

— Предлагам ти просто да се разходим по брега.

— Не си ли уморен?

— Обичам да се движа.

— Завършил ли си някакъв колеж? — попита тя след малко.

— Не. Остана ми един семестър. Майка ми остави някакви пари. Поскитах доста и накрая се озовах в Тексас. Попаднах на верига от спортни магазини пред фалит. Разбрах, че се дължи на лошо управление. Вложих всичките си пари в компанията. Две години блъсках като магаре, докато нещата потръгнаха. После я продадох. Бях чул за неголяма фирма за чартърни полети. Чак към Юкон, в района на Макензи. Пак лошо управление. И още две години, докато ги измъкна от калта. Незнайно как се озовах в Ню Саут Уейлс. Привлече ме верига от туристически агенции. Отново нескопосано управление. Така станах собственик на „Вегабонд“. Смених управителния съвет и се самоназначих за директор и главен редактор с неограничени

пълномощия. Цяла година обикалях из Европа, докато сложа малко ред в чуждестранните ни представителства. А исках и да установя дали забележителностите на стария континент все още предизвикват у мен емоции. Оказа се, че не.

Джина не знаеше какво да каже. Откъсна една узряла ябълка и я подаде на Конър.

— О, не, благодаря! И аз ще започна да си мисля, че съм попаднал в рая.

— Каза ми, че искаш яхтата. Защо ти е?

— С Бийкман се запознах в Калифорния. Миналата година научих, че от някаква ипотека в ръцете му попаднали десетина корабчета. Едно от тях бе „Солитер“, яхтата на Фред. Чартърните превози на пътници изглеждат многообещаващи. Освен това иска ми се отново да поскитам със „Солитер“. Ще я ремонтирам. Едно време, когато наблюдавах света от яхтата, той изглеждаше по-добър. Може би пак ще е така.

— Конър, ти често се шегуваш и надсмиваш над живота... А всъщност не си щастлив, нали?

— Същото, с основание, мога да твърдя за теб — в очите му припламна раздразнение. — Имаш усмивка за милиони, а животът ти не струва и пукнат грош. Бийкман ти предлага шанс за по-добър живот, но ти упорито отказваш да се вслушаш в разума. Ако питаш мен, не виждам на какво чак толкова се усмихваш.

— Животът ми е чудесен! Защо си сляп за онова, което се опитвам да ти покажа? — с широк жест Джина посочи езерцето и буйната зеленина, която го ограждаше отвсякъде.

— Кажи, какво ще правиш, като остареееш и езерцето няма да го има, защото сръчни предприемачи ще искат да оползотворят целия терен? Същото ще сполети и огромната цветна градина на Люк Каниля. Тук ще заселят жители на Милиджвил и църквичката ви ще се окаже прекалено тясна да ги побере. Сигурно ще решат, че най-добре ще е да я съборят и да построят нова.

— Спри! — рязко го прекъсна Джина.

— Да спра?! По-добре кажи на времето да спре! Какво ще стане с тебе, Джина, ако внезапно Ърлин се разболеє и ти не разполагаш със средства за лечението ѝ? Какво ще стане, когато тя умре? Как ще поддържаш тази къща с малкото пари, които припечелваш? Как ще

живееш сама, заобиколена със стари снимки, спомени и погубени мечти?

— Престани! — заповяда тя.

— Не, няма да престана! Станах свидетел как една жена погуби живота си. Мога да те уверя, че гледката не бе особено приятна. Бийкман има намерение да ти предложи шестдесет хиляди долара. Разбираш ли, шестдесет хиляди! Мисля, че ще уредя да получаваш и процент от печалбата. Ще бъдете осигурени до края на дните си. А сега какво? Две самотни жени в един умиращ град, зависещи изцяло от случаен шанс.

— Не се оплаквам от съдбата! Може да се каже, че е била по-благоклонна към мен, отколкото към теб. Поне си имам дом. И престани да ме убеждаваш, губиш си напразно времето! Просто няма да те слушам! А, ето го и Бостън Чарли! — възкликна тя. — Здравей, Чарли! Искаш ли ябълка? — с накуцваща походка понито се приближи към нея. Козината му, златиста някога, бе проскубана. Гъста грива скриваше почти напълно очите му. — Чарли! Сладкото ми малко конче, Бостън Чарли! Хапни си!

— Не може да се каже, че е кон от класа! — Конър го изгледа с отвращение. — Това не е пони, а направо зомби...

Джина разчупи ябълката и я поднесе към муцуната на Чарли. Той започна да я дъвче и от устата му потекоха лиги.

— Чарли е най-милото пони! Всички го обичат! — тя притисна лице до гривата му.

— Погледни го само как се лигави! Козината му е проскубана.

— Е, и какво от това? Значи ли, че когато остарееш и се проскубеш, никой да не те обича?

— Джина! Говоря ти за шестдесет хиляди долара. Нищо ли не означават за теб?

— Мъничкото ми, сладичкото ми, най-прелестното конче на света! — галеше понито тя, сякаш не говореха на нея.

— Искам да си ходя! Оня самотен затвор е за предпочитане пред това лигавене!

— Не се оплаквай. Уесли ще ти прави компания.

— Нали се разбрахме! Дръж настрана от мен онова дяволско, тоест — жабешко, изчадие!

Джина направи крачка към него и го изгледа с присвити очи.

— Ти си зомби и сърцето ти е мъртво! Уесли е едно злочесто момче, което трудно се приспособява към света. Баща му е болен. Веднъж ми каза, че знаеш какво означава да си различен. Излъга ме!

— Тези обвинения звучат странно в твоите уста...

— Защо? — изгледа го враждебно Джина.

— Сърцето ти все още тупти, а искаш да го заровиш в гроб. Животът ти е ограничен между езерцето на Мот и градината на стареца. Защо си си въобразила, че живееш пълноценно? Знаеш ли, бих могъл да те науча на някои неща...

— Не ти ли е хрумвало, че и от мен можеш да научиш нещичко?

— Да — изрече той, втрещен в устните ѝ. — Цяла нощ мислих по въпроса...

— Не желая повече да слушам такива намеци! — извика сърдито Джина и с бързи крачки тръгна към колата. Едва не подскочи от изненада, когато пръстите му хванаха ръката ѝ и я задържаха.

— Не смей да ме докосваш! — заповяда тя.

— Защо? Боиш се, че ще ти хареса? И пак ще се озовеш в прегръдката ми? — той приближи лице до нейното. — Какво ти става? Трепериш. Опитваш да си внушиш, че е от страх или от гняв, макар да си наясно, че не аз те плаша или ядосвам. Боиш се от изгарящата страст, която завладява тялото ти.

— Не си въобразявай, че си неотразим!

— Не си въобразявам нищо. А ти престани да лъжеш себе си!

— Говориш глупости!

— Мога да те целуна и сега. Ще ми позволиш. Но после ще избягаш. Както винаги — устните му бяха съвсем близо.

— Няма.

— Бъде спокойна, Джина, уморих се да те спасявам. Устните ти жадуват за целувки. Не само това... Но вече няма да те убеждавам. И ако някога те докосна пак, ще бъде, защото си го поискала.

— Това няма да се случи никога!

— Никога не казвай „никога“!

Наведе глава и устните му почти докоснаха нейните, но не я целуна. Заше метена от противоречиви чувства, тя притвори очи. Дъхът му изгаряше влажните ѝ устни. Неудържими тръпки разтърсиха тялото ѝ. Конър се отдръпна. Погледна го объркана.

— Готова си да опознаеш светове, отвъд пределите на езерцето. Да срещнеш други мъже, освен Лорън — някак тъжно се усмихна той.  
— Аз може би ще съм първият, но не трябва да съм последният. Искам да откряна пред теб вратата към света. Дълбоко в сърцето си се надяваш това да стане...

— Не е възможно между нас да има нещо общо!

— Искам само да откряна вратата към света. Не ти ли стига?

Джина се обърна настрани. Знаеше, че той е прав. Ако поискаше да я целуне, нямаше да се противопостави. Ала никога не би направила първата крачка сама.

— Хайде да се разберем — чу тя гласа на Конър. — През следващите седем дни ще ми покажеш Алегро. Ще те оставя на мира, ако успееш да ме убедиш, че греша. Ще посъветвам и Бийкман да стори същото. Ще си останеш тук, отдадена на умирация град и на умрелия любим. Съгласна ли си?

„Той ще замине и аз ще съм спасена!“ — помисли тя и каза:

— Приемам — не посмя да срещне погледа му.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите дни Джина и Конър следваха рутинна програма. Рано сутрин Ърлин излизаше от къщи. Те тръгнаха да обикалят Алегро и околностите. Джина му разказваше за миналото на градчето — истински случки и легенди за неговите обитатели.

В четвъртък сутрин, деня преди започването на фестивала. Джина го заведе на една ливада. Седнаха в единия ѝ край. Пред погледа им се разстиляше развълнувано море от пъстри цветя, полюшвани от вятъра. Някога на това място имало кокетна къща. Преди години там се провела чудесна забава, най-изисканата, която било виждало градчето.

Бабата на Джина, едва шестнадесетгодишна, била поканена от най-красивия младеж в Алегро. По този случай ѝ купили от магазина първата официална рокля. Пригответила чудесна торта, за да почерпи младежа на връщане. Когато влезли в кухнята обаче, видяла ужасена как някакво ловджийско куче дояждало последните остатъци от тортата...

— Но това не било най-лошото! — възкликна Джина.

— Съблякла роклята и чак тогава забелязала, че е била наопаки. Решила, че момичетата са се присмивали зад гърба ѝ. Било ужасно!

— А кавалерът?

— Чул, че баба плаче. Върнал се при нея и ѝ казал, че била най-красивото момиче, дори с обърната рокля. Не след дълго се оженили...

Конър откъсна една детелина и намръщен я захвърли...

Някак несъзнателно, едва ли не против волята си, Конър започна да разбира. Всяко кътче в Алегро бе свързано за Джина с някакъв спомен. Като малка изглежда бе играла дама на всеки тротоар. Нямаше дърво в градчето, на което да не се е катерила. Бе ходила на гости във всяка къща. Познаваше по име цялото семейство, плюс кучетата, котките и папагалите. Знаеше сякаш всяка тревичка, цветче и кътче.



Конър се опита да предизвика завистта ѝ, разказвайки за пътешествията си до Париж, Милано, Франкфурт, Бостън, Барселона, Мелбърн... Джина го слушаше усмихната, ала по всичко личеше, че е щастлива в своя малък свят.

Следобедите не бяха толкова интригуващи. Джина имаше да върши хиляди неща, свързани с откриването на фестивала. Понякога прескачаше и до магазина си. Конър би предпочел да бъдат заедно или поне да го оставят на спокойствие. В последно време все по-често се отдаваше на размисъл.

За съжаление обаче, всеки ден бе принуден да изтърпява компанията на Уесли Дийн. Нарочно се изтягаше на слънце в задния двор. Надяваше се горещината да прогони момчето в прохладната му къща. Оказа се неподозирано кораво и издръжливо. Пухтеше, плувнало в пот, ала упорито не се отделяше от него, решено да заработи честно своя долар.

В деня преди откриването на фестивала Конър, гол до кръста, седеше в градината, опрял на столче болния си крак. Силното ухание на подправки му напомняше за Джина и както винаги го караше да се чувства неспокоен. Играеха с Уесли някаква досадна игра на карти, чиито сложни правила смътно подозираше, че са измислени от момчето.

— Така не може да се взема! — протестира Конър, когато Уесли прибра последната ръка и започна да брой точките.

— Естествено, че може! Валето е по-силно от асото!

— Да, да и още как! И спатиите са по-силни от пиките, а?

— Може, ако си добър играч! — ухили се момчето. После изведнъж попита: — Вярно ли е, че една моторна лодка едва не ти е откъснала крака в Испания?

— Съвършено вярно. Океанът почервения от кръв. Мисля, че щеше да си във възторг от гледката.

— Значи си бил в океана? А акула хапала ли те е?

— Да ти призная честно, хапала ме е.

— Юпии! И си още жив!?

— Беше доста малка, около двадесетина кила — Конър показва лакътя си, на който личеше белег от отдавна заздравяла рана. — Промуших я с нож в муцуната. Знаеш ли, месото им е доста нежно. Ако някога попаднеш на акула, мушкай я в носа!

— Юпии! А случайно да те е хапала пираня?

— Не. Но ръката на втория ми баща бе покрита с белези...

— Разкажи! Разкажи! Нали ще ми разкажеш?

Конър бе готов на всичко, само да се отърве от тъпата игра на карти. Надълго и нашироко заразказва приключенията на Фред Мъркетър. Привечер с учудване забеляза, че Уесли Дийн го гледаше със симпатия и подчертано уважение.

— Знаеш ли, когато се появи за първи път, като че ли те намразих — призна смутено той. — Отне ми Джина.

— Скоро си отивам и тя пак ще си е твоя — каза сухо Конър.

Уесли оголи закръгленото си шкембе, почеса ухапаното от комар място и заяви:

— Виж кво, когато порасна, мислех да се женя за нея... — заразглежда зачервеното с научен интерес и още по-настървено го зачеса. — Ама нищо... Твоя е!

— Как така моя? Искаш да кажеш да се ожения за нея?

— Ами да! Знаеш ли, малко е възрастна за мене. След двадесет години, когато ще мога да се женя, ще бъде доста старичка. Май най-добре е да се омъжи за някой дъртак като теб.

— Ясно! — намигна Копър.

— Баща ми наистина е стар — той е на четиридесет и девет години! Изкара инфаркт и сега лежи в болницата. След два дни ще го изпишат. Не е задължително да умреш от инфаркт, нали?

Конър смутено отмести поглед, защото прочете в очите му неподправен ужас. Спомни си Фред Мъркетър, който, преди да падне мъртъв, бе казал: „Хубав е животът, нали, момчето ми?“

— Не се тревожи! Не е задължително да умреш от инфаркт...

— Познаваш ли някой, умрял от инфаркт?

— Не познавам! — излъга Конър, макар да виждаше с яснота смъртта на Фред. Струваше му се, че неговото детство бе умряло в мига, когато сърцето на стареца се пръсна.

— Хей, момчета! — гласът на Джина го изтръгна от мрачните спомени. — Защо сте толкова сериозни? Фестивалът започва!

Стоеше на задната веранда, с къси панталонки, яркорозова блузка и бейзболен каскет. На лицето ѝ грееше сърдечна усмивка. Конър усети, че нещо в гърдите му се преобърна.

От известно време в главата му се оформяше план, който би задоволил и Джина, и Бийкман, даже самия него. Откриваше му пътя към морето, към яхтата на Фред Мъркетър. Към свободата.

Вечерта Конър помоли Джина да се разходят с колата. Минаха край общината и съседните поляни. До вчера празни, те бяха изпъстрени със сергии и палатки и очакваха нетърпеливо гостите на фестивала. Над всичко стърчеше виенското колело, все още неосветено, и непривичният му силует се открояваше върху лилавото небе. Навсякъде сновяха работници. Оглеждаха за последен път съоръженията или разпъваха нови палатки.

— Колко души, дошли отвън, се занимават с подготовката на фестивала? — попита Конър, като ги огледа подозрително.

— Около двеста. Паркирали са ремаркетата си в една от нивите на Орсини и ще нощуват там, докато трае фестивалът.

— Не ви ли създават понякога неприятности? Не бих казал, че се отличават с особено изискани маниери...

— Те са добри хора. Прями и почтени. Всяка година възлагаме на тридесетима от тях да се грижат за уличното движение. Поддържат чудесен ред! — уверено заяви Джина.

— Доколкото разбирам, подготовката и провеждането на фестивала в този град минават с научна точност?

— О, как забравих, че разговарям с господин Мениджъра-чудотворец! — подхвърли закачливо тя. — Няма съмнение, че би се справил по-добре от нас. Какво например би променил?

— Много неща — отвърна Конър, без да се усмихва. — Въпрос на управленски подход. Само че не ме засяга. Задачата ми е да посреднича между теб и Бийкман.

— Мисля, че казах всичко на Бийкман! — заяви решително тя.

— Слушай, от известно време обмислям как да се измъкнем от тази каша. Имам две-три идеи. Спри някъде да поговорим!

— Вече цяла седмица разговаряме! Имам много работа. Ще помогна на Ърлин да опакова слоновете. Толкова се уморява, че накрая ще се разболе.

— Искам да разговаряме и за нея. Сигурен съм, че много се безпокоиш.

— Тревожа се за всеки, когото обичам. А ти?

— Никого не обичам и нямам подобни намерения. Спри колата! Държа да разговаряме. Може би ще ти предложи решение...

— Лично аз нямам какво да решавам. Бийкман си има някакви проблеми. Но трябва да го предупредиш, че няма начин да получи рецептата.

— Как би възприела идеята, ако ти предложи вариант, при който всички ще спечелят? Можеш да продадеш рецептата, да запазиш фестивала и да възродиш градчето.

— Какво си намислил пак? — изгледа го подозрително тя.

— Следобед нахвърлих конкретен план за действие. Нали знаеш, в това ми е силата. Ще ме изслушаш ли най-сетне?

Джина намали скоростта. Колата спря пред антикварния ѝ магазин. Конър го огледа критично. Олющената му фасада плачеше за боядисване. На витрината със спукано стъкло, се мъдреха най-ценните ѝ антики: чекрък, пощенски везни от бронз и комплект чинии във формата на роза. До тях седеше старинна кукла, облечена в пожълтяла рокля от дантели.

— Не ме прекъсвай и не казвай нищо, докато не свърша! — нареди Конър.

Тя кимна поразена. Винаги бе мислела за него като за противник. Внезапно си даде сметка, че не бе възможно да пренебрегне факта, че е мъж — силен, вълнуващ, вдъхващ уважение.

— Ти обичаш този град — започна гой. — Обичаш и фестивала. Но твоят град загива, защото е престанал да произвежда. Кажете на Бийкман, че ще продадеш рецептата. Поискайте четиридесет, а не шестдесет хиляди, които е готов да ти даде. Така ще смекчиш удара.

— Какъв удар? — объркана попита Джина.

— Замълчи и само слушай! Кажете на Бийкман, че ще му продадеш рецептата, но само ако произвежда соса в Алегро. Да купи фабриката и да възстанови производството ѝ. Така ще открият много работни места.

— Но... — понечи да го прекъсне Джина.

— Шшт... — предупреди я той и леко допря пръст до устните ѝ. — Това е първото условие да продадеш рецептата. Фабриката ще заработи пак. Селяните ще имат осигурен пазар за своите домати. Стопанствата им отново ще станат печеливши. Второто условие ще

бъде фестивалът да продължи да се провежда в Алегро. Ще имаш право да ползваш рецептата с благотворителна цел, докато трае празникът. Подправки няма да продаваш, но ще запазиш традицията. Нямам сила да спася този град завинаги. Все пак мога да го съживя и запазя за известно време. Колко — не се наемам да предскажа. Може би докато си жива ти, Джина... Помисли, това достатъчно ли ти е?

Предложението бе толкова ненадейно, граничещо с фантазията, че тя не можа веднага да реагира. Да продаде рецептата и да осигури отново работа на хората в Алегро? Та Бийкман изобщо нямаше да удостои с внимание подобно предложение! Все пак...

— Той никога... Не мога... Обещах на татко... — заекна тя.

— За доброто на града, баща ти би продал рецептата. И Лорън би го сторил. Ако бяха живи, щяха да те посъветват да го направиш. Сигурен съм, че е така!

Напълно объркана. Джина опита да отмести поглед встрани, ала Конър прихвана с два пръста брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

— Джина, това е единственото разумно решение. Всеки получава онова, което иска — ти, аз, Бийкман. Ако той приеме, не можеш повече да му отказваш. Знаеш го не по-зле от мен.

— Аз... — измънка Джина. Очите ѝ се навлажниха. — А какво ще стане, ако не се съгласи?

— Ще му се наложи, защото само така ще се сдобие с рецептата. Не плачи. Джина. Постъпваш правилно! Когато уредя въпроса, ще замина. И никога вече няма да плачеш заради мен.

— Не, не... — Джина пое дълбоко дъх. — Не е заради теб... Идеята ти е гениална! Дано успееш, Конър! Само че, когато приключиш всичко... ще си тръгнеш.

С неизразима нежност ръката му докосваше брадичката ѝ. Златистият перчем почти допираше къдриците ѝ.

— Ще си замина, Джина — едва забележимо кимна той. — Но ако поискаш... На сбогуване ще те целуна. Може би с целувка ще изтрия сълзите ти. Но само, ако ти поискаш.

Една сълза се отрони от очите ѝ и като малък бисер заблестя на лунната светлина. „Изтрий сълзите ми с устни, Конър! — искаше да каже Джина. — О, моля те, притисни ме в обятията си и ме целуни! Не си отивай! Моля те, не си отивай!“

Лицето на Конър издаваше противоречивите чувства, които се бореха в него. Джина знаеше, че страшно много му се иска да я целуне. Ала бе стиснал упорито устни. Решителното изражение подсказваше, че ще удържи на дадената дума.

— Сега не мога да поискам такова нещо! — Джина изтри с ръка сълзите си. — Може би, когато наистина си тръгнеш... Но не сега. Не мога, просто не мога...

Конър се наклони леко към нея, сякаш бе решил на всяка цена да я целуне.

— Моля те, недей! — прошепна тя.

За миг очите му останаха впити в нейните. После отпусна ръка и се обърна. Изсмя се дрезгаво, насила.

— Да тръгваме. Ти ще си увиваш слоновете, а аз ще позвъня на Бийкман. Да сложим точка на този фарс.

Когато влязоха вкъщи, Джина се качи веднага в стаята си. Искаше да подреди мислите си. Застана нерешително в средата на стаята. Снимките и дреболиите от Лорън бяха пръснати по скрина. На възглавницата лежеше плюшеното мече, вторачило в празното пространство стъклените си очи.

Преди малко престъпи клетвата, която бе дала пред баща си. Съгласи се да продаде рецептата, ако Бийкман приеме условията. Наистина ли щеше да е доволна? Не беше сигурна... Идеята бе толкова невероятна, че ѝ пречеше да разсъждава.

Джина взе от скрина снимката на Лорън. Конър беше прав. Лорън щеше да я посъветва да продаде рецептата в името на града. Баща ѝ също би я подкрепил.

Издърпа горното чекмедже и започна да подрежда снимките и предметите, останали от Лорън. Не след дълго Конър щеше да си отиде. Ала постигна онова, което искаше.

А тя завинаги се беше променила. За добро или за лошо, никога нямаше да бъде предишната Джина...

Конър скърцаше със зъби. Не бе изпълнил нищо от обещаното. По дяволите, абсолютно нищо! Затвори се в кухнята и половин час

спори с Бийкман по телефона. Като разярено насекомо, леденият глас на стареца бръмчеше в слушалката.

— На никого няма да позволя да ме шантажира! Да не съм кретен, че да ме извозят. Предлагам й пари. Край!

— Морги, тогава отпиши рецептата! — бе казал Конър. — Единствената слабост на тази жена е родният ѝ град.

— Нямам намерение да купувам някаква скапана фабрика в Арканзас, когато имам великолепни предприятия в Монтерей. Защо да плащам на селяните в Арканзас щом притежавам най-голямото и най-доброто стопанство за домати в Калифорния? Работата ми е да печеля пари, а не да пълня съдран мех!

— Слушай, защо не помислиш да разшириш консервната си империя? Нещата тук изглеждат обещаващи...

— Друг път! Та те дори нямат достатъчно домати, за да поддържам целогодишно производството. Ще трябва да ги мъкна от Тексас. Вложил съм огромни суми и нямам намерение да отстъпвам заради съзливни сантименталности.

— Все пак ти държеше на фестивала... — настояваше Конър.

— Заради традицията. Но щом тая твърдоглава жена се опъва, да върви по дяволите, барабар с фестивала. Ще си организирам собствен фестивал в Милиджвил и Алегро ще остане с пръст в устата! Винаги ще мога да платя на няколко жени, които да приготвят спагетения сос. Алегро умира. На кого е притрябвало скапаното им градче?

— Мислех те за по-далновиден, Морги...

— Та ти самият ми представяше картини на разруха, Конър! Ще получа рецептата без никакви условия! Срецу пари в брой. Ако не си способен да се справиш, ще си намеря друг. А междуременно кажи сбогом на „Солитер“. Ще си запазя всички яхти, нещастнико!

— Ти си нещастник, Бийкман! Изпускаш рядък шанс. Местоположението на градчето е сто пъти по-добро от това на Монтерей. В района има данъчни облекчения, евтина работна ръка, ниски режийни...

— Че тогава защо не си я купиш ти тая фабрика? Аз искам рецептата, а не смятам да провеждам програма за оздравяване на някакъв си град, затътрил се към моргата.

— Има само един начин да получиш рецептата! Да ти го повтори ли буква по буква?

— Има много начини да одереш котката. Рано или късно ще се случи нещо. На тая дървена глава ще ѝ потрябват пари. Ще ми приплаче на рамото и тогава аз ще диктувам условията. А ако питаш за „Солитер“, ще я превърна в плаващ ресторант за туристи с тлъсти портфейли. А ти се захапи отзад, Мънроу!

— Искаше да склучиш сделка с Келвино и аз я уредих.

— Ха! Да ти пикая на сделката! И повече не ми губи времето!

Джина седеше във всекидневната и увиваше последния слон. Когато Конър блъсна вратата и влезе, тя го погледна бегло и веднага разбра какво е станало.

— Отказа, нали? — тя не вдигна глава от слона. Накуцвайки, Конър се добра до масата и седна.

— Засега отказва. Човек обаче променя решенията си.

— Кой знае? Може би е по-добре така.

Конър не знаеше какво да каже. Няколко налудничави часа се виждаше като герой — нейния герой. Сега разбираше, че е един безпомощен човек, неспособен да промени дори на йота живота ѝ. Слава Богу, че скоро щеше да се махне оттук. Не обичаше да губи. Без да ще, си спомни пак за Фани Мъркетър.

— Къде е Ърлин? — попита той.

— Чувстваше се зле и си легна. Оплака се от болки в гърдите.

— Болки в гърдите? — в съзнанието му изникна образът на Фред, когато бе получил инфаркта. Сети се и за бащата на Уесли. Питаше се дали Джина е наясно колко сериозни могат понякога да бъдат тези симптоми.

— Ърлин смята, че е от преумора.

— Джина, доволна ли си от решението на Бийкман, или те натъжава?

— Наистина не знам — някак вяло се усмихна тя. — Щях да се чувствам особено, ако бях продала рецептата. Обещах на татко да я запазя в тайна...

— А ти държиш на дадената дума! Знаеш ли, накрая оня ексцентричен глупак Бийкман може да премисли...

— Не вярвам. Никой няма да вложи пари в Алегро.

— Човек не знае... — помъчи се той да ѝ вдъхне кураж.



— Не, чувствам го — замълча за малко и продължи: — Съжалявам за яхтата. Знам какво означаваше за теб!

— Яхта като яхта — сви рамене Конър.

— Не, това е корабът на Мъркетър. Някога си бил щастлив на него. Смяташ ли още да заминеш за Карибско море?

— Мога да се чувствам щастлив навсякъде. Чух, че в Корея се продавали някакви предприятия. Нужни са сериозни инвестиции, но съм убеден, че ще донесат добра печалба. Корея е страна с огромни възможности.

— Толкова е далеч... Но ти харесваш точно това, нали?

— Наистина, обичам да пътувам повече от всичко на света! Така ще е, докато съм жив! — Джина го наблюдаваше мълчаливо и той продължи: — Джина, никъде не мога да остана дълго — нежно каза той. — Бих изневерил на себе си. Все ми е едно дали ще съм в Карибско море, в Корея или на Тимбукту. Душата ми ме тегли към нещо ново и непознато.

Джина се усмихна, сякаш искаше да каже, че го разбира. После и двамата загледаха встрани.

На другата сутрин Ърлин все още се чувстваше зле. Опита се да стане, но ѝ се зави свят. Болките в гърдите се появиха пак. Джина я накара да остане в леглото. Отиде в кухнята и като фурия се захвана с цял куп неща. Смръщил вежди, Конър седеше до масата и я наблюдаваше. Джина приготвяше кафе и чай, препичаше филийки, вареше яйца и овесени ядки, изстискваше портокалов сок. Кашоните със слоновете бяха струпат до вратата, за да ги откара на сергията.

— Дай да свърша нещо! — надигна се Конър. — Не можеш да вършиш всичко сама. Ще наглеждам овесените ядки. Ти се погрижи за Ърлин.

— Трябваше да го предвидя! — в гласа ѝ прозвуча тревога. — Всяка година, щом наближи фестивалът, Ърлин се преуморява и ето, че накрая се разболя. Ако не намеря кой да я замести в павилиончето, ужасно ще се притесни и състоянието ѝ ще се влоши. Трябва да я заведа до болницата. А мен кой ще ме замести? Оставила съм цял куп недовършени неща! Ърлин има право, това е лудост! Защо ли ни е притрябвала тая дандания?

— Аз ще застана на сергията. А ти се погрижи за Ърлин.

— Какво?! Та ти си мой спасител! Но ще се справиш ли?

— Продавал съм и по-завързани неща!

— Сигурно е така. Предполагам, че постигаш всичко, което си решил... Сега ще натоваря кашоните в колата. После ще уредя час при лекаря и веднага ще те откарам до павилиончето.

Джина уреди за девет и половина час за преглед на леля си, после закара Конър на сергията. Остави го да разопакова слоновете. Върна се чак към един. Изглеждаше напрегната и уморена.

— Сядай! Как е Ърлин? — попита Конър.

— Лекарят я задържа в болницата за изследвания. Ужасно с разстроена — Джина се отпусна тежко на стола. Изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се разплаче. — Защо ли се помайвам тук? — надигна се тя. — Имам още толкова работа в общината!

Конър сложи ръка на рамото ѝ и я спря.

— Никъде няма да ходиш! — нареди ѝ той. — Ще се оправят и без теб. Ще затворя и отиваме да хапнеш. Сигурен съм, че не си слагала залък в устата.

— Как ще затваряме? Нали трябва да продаваме... — Джина спря по средата на изречението и огледа изумено празните рафтове. — Къде са слоновете? Защо не си ги разопаковал? Господи, как ще купуват хората, щом не могат да ги видят?

— Бъди спокойна, видяха ги и ги изкупиха.

— Продад си всички слонове?!

— Рано-рано мина един познат. Занимава се с търговия на играчки. Търсеше нещо оригинално. Видя слоновете и направо се влюби в тях. Купи ги всички наведнъж — Конър отвори кутията, в която Ърлин събираше парите от продажбите. Джина видя учудена солидна пачка петдесетдоларови банкноти. — Хиляда седемстотин и петдесет долара — обяви Конър.

Джина подскочи от радост и се хвърли на врага му.

— О, Конър, ти си чудесен! Ърлин ще бъде толкова щастлива! Тя наистина се тревожи за парите.

— Внимавай, Джина! — силните ръце на Конър я прегърнаха през кръста. — Никак не е трудно това да се хареса на един мъж.

— О! — смутено възкликна тя и се помъчи да се отдръпне. Конър обаче я държеше здраво и я гледеше насмешливо.

— Недей, хората ще видят! — гласът ѝ звучеше умолително.

— Та те вече ни видяха. Доколкото разбирам, не възразяват.

Джина се огледа засрамена и забеляза, че няколко чифта очи ги наблюдават с интерес. Наблизо минаваше Ралф Маркези. Изглежда ги с изненада. После се усмихна и кимна одобрително.

— Приятен човек е Ралф — каза Конър. — Поприказвахме си и ме запозна с леля си. Тя ми даде рецептата си за сладки.

— София Маркези ти е дала рецептата си?! Не може да бъде! Представям си какви усмивки са били, докато я получиш!

— Един продавач на слонове не може да стои намусен!

— Моля те, пусии ме, Конър! Толкова ми е неудобно...

— Защо? Нима е лошо един мъж да те харесва?

— Престани, умолявам те! Денят ми беше тежък!

— Ще те пусна, ако ми обещаеш да хапнеш нещо.

— Добре, обещавам. Да тръгваме.

Бавно, с явно нежелание, той разхлаби прегръдката си.

Късно вечерта Джина се върна от болницата. Беше изморена до смърт. Конър я чакаше в кухнята. Беше ѝ донесъл спагети, хляб и салата. Имаше и неотворена бутилка вино.

— Това не е ли домашното вино на Снайки Алонсо? — усмихнато отбеляза Джина, като сядаше до масата.

— Да, подарък е — Конър отвори бутилката и напълни чашите.

— Браво! Днес печелиш приз за популярност в Алегро. Снайки подарява вино само на онези, които наистина харесва.

— Попита ме за Ърлин, а виното е за теб. Изглежда всички те обичат — той чукна чаша в нейната. — За здравето на Ърлин!

Джина отпи малка глътка от силното червено вино.

— Ърлин е по-добре, но докторът държи да ѝ направи някакви специални изследвания. Сигурен е, че се касае за гръдна жаба и иска да разбере колко е сериозно.

— Не увесвай нос, Джина! — успокои я Конър. — Заболяването е сериозно, но се лекува.

— Знам — отвърна Джина, като ровеше салатата с вилица. — Ърлин се нуждае от спокойствие. Вечно е под напрежение. Откакто остана без работа, непрестанно се тревожи, че не осигурява достатъчно средства за дома ни — замълча и сетне попита колебливо: — Успя ли да разговаряш пак с Бийкман?

— Не можах да се свържа — намръщи се Конър. — Секретарката му твърдеше, че е в чужбина. Може и да е вярно, а може просто да ме отбягва. Съжалявам, Джина!

— Значи ли това, че рецептата повече не го интересува?

— Не, по-скоро значи, че не одобрява подхода ми към сделката. Доколкото го познавам, не е от хората, които се отказват. Вероятно е решил да се прави на труднопревземаем.

— Май си прав. Мислиш ли, че трябва да продам рецептата?

— В най-скоро време ще узнаеш какво мисля, Джина. А сега се отпусни! Пийвай си винцето на Снайки, хапвай от тия изумителни спагети... Поне в едно отношение не мога да не се съглася с Бийкман — спагетите са супер!

— Дали не трябва да му се обадя аз? — продължи Джина.

— Не. Изчакай два-три дни!

— Прав си. Прибързаните решения невинаги са най-добрите — усмихна се и продължи: — Много съм щастлива, че Ърлин е по-добре. Благодаря ти за помощта. Тревожеше се, че слоновете ѝ ще останат непродадени. Смята, че си герой! Ще ѝ липсваш, когато си тръгнеш. Едва ли някой ден ще ни погостуваш...

— Не е в кръвта ми да се привързвам към места или предмети.

— Искрено съжалявам за яхтата, за морето и за останалото...

— Няма значение — с безразличие повдигна рамене той. — На света има още толкова морета и кораби. Ще опитам късмета си в Китайско море. Звучи примамливо, нали?

— Да... — потвърди унило тя, макар в този миг да мислеше съкрушена: „Много ще ми липсваш, Конър! Нямам смелост да ти кажа колко много ще ми липсваш. Не си отивай! Остани! Ще те помоля да ме целунеш, да ме притиснеш пак в обятията си. Само изчакай малко. Много ме е страх! Боя се, че никога не бих преживяла още веднъж раздяла. Боли ме!“

Няколко мига Конър я гледаше втренчено, ала с нищо не показва, че е разбрал страстта, противоречията, които бушуваха в душата ѝ. Усмихна се и дяволито изрече:

— Не искам да те гледам тъжна, Джина. Фестивалът, за който толкова примираш, е в разгара си. Яж, пий, весели се!

— Не мога да съм весела — задавено отвърна Джина. Рязко се надигна и излезе от кухнята.

Качи се в стаята си и зарови лице във възглавницата. Сълзи пареха в очите ѝ. Сърцето ѝ болезнено бумтеше в ушите. За няколко безумни мига помисли, че Конър ще се качи след нея, ще я накара честно да признае чувствата си. И тогава... Боеше се да си представи по-нататък... Но той не я последва.

Останалите два дни на фестивала минаха като насън. От сутрин до късна вечер Джина работеше като бясна. Заемаше се с всяко нещо, за което я помолеха. Все пак намираше и време да посети Ърлин в болницата. С огромно облекчение научи, че ще я изпишат в неделя сутринта.

Когато леля ѝ се прибра вкъщи, по нищо не личеше, че е била в болница. Все същата припряна старица, тя направо отказа да легне в кревата.

„Ще се оправи — мислеше успокоена Джина. — Не е спешно да се обаждам на Бийкман. По-добре е да го забравя засега.“

Конър бе предложил да се навърта край Ърлин, докато Джина е заета с фестивала. Предния ден бяха ходили с Уесли Дийн на състезанието по жабешко надскачане. Гигантският жабок господин Мънроу се представи отлично и се класира втори на финала. Конър изглеждаше много горд и с момчето, и с жабока.

Цялото градче изглежда бе очаровано от него.

В неделя вечер Джина остана до много късно в общината. Найсетне изпратиха и последния гостенин, дошъл да опита прочутите спагети. Още дълго след това почистваха маси и миеха чинии. Когато накрая излезе навън, Джина видя, че работниците са разглобили вече въртележките и павилиончета и ги товарят на камионите. Призори щяха на напуснат Алегро.

Малко след полунощ Джина крачеше до Снайки Алонсо по безлюдната алея, около която само преди часове кипеше фестивалът.

— Джина, съвсем не е нужно да ме изпращаш чак до общината — рече с пресипнал глас Снайки, когато тръгнаха обратно. — Прибирай се вкъщи. Знаем, че бързаш да видиш Ърлин.

— Не се тревожи, Снайки. Ърлин е добре. Обаждах се вкъщи всеки час. Легнала си е, тъй че ще я видя чак утре сутрин. Ето че свърши и този фестивал. Не беше ли наистина чудесен, Снайки? Откакто се помня, не е имало по-добър!

— А, прекалено голям... — измърмори Снайки. — Май ще е последният, с който се ангажирам. Защо все пак не тръгваш? Да не се уплаши от момчето?

— От никого не се боя! — натърти Джина. — Искам да ти кажа още нещо. Всяка година, когато фестивалът свърши, всички сте готови да го зачертаете завинаги. И само след седмица, започвате да обсъждате следващия.

— Не може да продължава вечно, Джина — поклати глава Снайки. — Някои от нас остаряхме много — аз, Ърлин, София Маркези... Ако твоето момче иска да продаваш...

— Той не е моето момче, Снайки. А и аз не смятам да продавам нищо. Животът в Алегро ще си остане непроменен.

— Нещата не могат да останат непроменени. Така е било, откакто свят светува. Животът си тече неудържимо и никой не може да го спре... Казваш, че не е твоето момче...

— Утре си заминава и никога няма да се върне...

— Ами тръгвай с него, какво чакаш?

— Какво приказваш? Как ще тръгна с него? — Джина изглеждаше шокирана. — Никога не бих напуснала родния си град!

— Хората казват „Човек се чувства у дома там, където е сърцето му.“ Я помисли и ми кажи искрено. Ако момчето си замине, а ти останеш тук, къде ще е сърцето ти?

Джина сведе поглед и не отговори. Не знаеше какво.

На другата сутрин Джина откара Конър на контролен преглед. Разкъсвана от противоречиви чувства, почти не отрони дума. Конър също мълчеше. Лекарят съобщи, че е добре и може спокойно да се движи, стига да не натоварва крака си много.

— На връщане ще карам аз — обяви той, когато излязоха навън.

Джина искаше да го попита дали ще може, ала прехапа устни. Твърде скоро щеше да напусне Алегро и тогава, ще не ще, трябваше да кара сам. Конър завъртя ключа, натисна газта и колата полетя по пътя към Алегро.

— Предполагам, не си звънял на Бийкман — опита да подхване разговор Джина.

— Не — отвърна сухо той, без да я погледне.

— Аз... Сега, когато Ърлин е по-добре, не виждам причина да бързам с продажбата. Макар че трябва да имам едно на ум. Мисля да

затворя магазина и да потърся работа в Милиджвил. Със сигурност ще печеля повече...

— Ей, Джина, откога започна да мислиш за бъдещето? — попита Конър с горчива насмешка.

За нейна изненада на разклона свиха вляво, вместо да продължат към Алегро. Очакваше някакво обяснение, но Конър упорито мълчеше. Свиха по обраслия с буренаци път към фабриката и заподскачаха по неравния паваж. Не след дълго стигнаха пред порутената сграда. Конър спря колата и я изключи. Облегна лакът на прозореца, подпря брадичка и с отвращение огледа фабриката. На ярката дневна светлина изглеждаше още по-отчайващо занемарена.

— Господи, та тя била по-зле отколкото си мислех — промърмори сякаш на себе си Конър.

— А аз я възприемах като... омагьосана. Сигурно ти е звучало много смешно и нелепо...

— Може и да е омагьосана — нетърпеливо тръсна глава той. — Или да е пълна само с призраци и лош късмет. Ще видим!

— Какво ще видиш? Не те разбирам... — объркано попита Джина.

— Купих я. Тръгнах за яхти, а виж докъде ме докара ти! По дяволите, сигурно съм се побъркал!

— Конър, ти си купил фабриката? Но защо? — Джина зяпна от учудване.

— И аз не знам защо! Стори ми се добра идея. Или пък напук на Бийкман. Все едно. Когато му предложих да купи фабриката и да произвежда в Алегро спагетения сос, а той отказа, изведнъж реших му докажа, че е голям глупак. И купих фабриката. Ще купя и старото кино.

— Киното? Какво говориш? Кино в Алегро?

— О, не. Трябва ми предприятие за плюшени слонове. Реших, че това е най-голямата празна сграда в Алегро.

— За слонове? — Джина не можеше да повярва на ушите си.

— Да. Отказах се от яхтите и от бизнеса в Корея. Оставам тук да произвеждам спагетен сос и плюшени слонове по модели на Ърлин. Нека да ти обясня. Казах ти, че съм продал всички слонове на един производител на играчки. Е, спестих ти информацията, че е новак в бизнеса. Производителят съм аз. Идеята ми хрумна изведнъж и

разбрах веднага, че е гениална. Играчки, ръчна изработка, ограничена бройка, които ще се продават само в луксозни магазини.

— Ама...

— Знам, знам. Ърлин никога не прави два еднакви слона. И не е нужно да ги прави. От нея ще искам само моделите. Работниците ще шият ръчно точни копия — по две-три хиляди бройки. Смятам, че работата може да се разрасне. Надявам се да спечеля добри пари. Ърлин също.

— Кога успя да говориш с нея? — изглежда го недоверчиво тя.

— Докато ти се занимаваше с драгоценния си фестивал. Всъщност говорихме по принцип, но смея да твърдя, че постигнахме взаимно съгласие.

— И ти реши да купиш слоновете?

— Ще ги използвам за модели. Складирали съм ги в гаража на Уесли Дийн. Оказа се чудесно момче. Вече сме приятели. Много държи да остана в Алегро. Според него, никога не бил чувал покървави истории от моите.

Джина стоеше като онемяла.

— И Ърлин иска да остана. Разбира се, причина е друга. Смята, че съм подходящ за теб. Не само тя. В последните дни доста хора ми казаха направо, че сме родени един за друг — Конър я изглежда намръщено и продължи почти предизвикателно: — Например, майката на Уесли Дийн. Ралф Маркези и леля му София. И Линди. След като бях подложен на най-обстойно проучване, получих одобрението даже на прочутия Снайки Алонсо. Всички го твърдят, с едно-единствено изключение. Ти. Нито веднъж не каза, че съм добър за теб. Понякога ми се струваше, че го чета в очите ти. Ако греша, значи пред теб стои най-големият глупак на този свят!

— Не те разбирам...

— Онази вечер, когато започна фестивалът, ти се върна от болницата късно и ме погледна сякаш... Сякаш ме искаше или пък имаше нужда от мен. Не знам... Единственото, което разбрах, е, че трябва да остана, за да проверя дали е истина. Струва ми се, че в очите ти прочетох... — Конър хвана лявата й ръка и внимателно свали пръстена на Лорън. Обърна я, постави го върху дланта й и затвори пръстите, без да откъсва очи от лицето й. — Прочетох, че е време да го сваляш, Джина. Прав ли съм? — той разхлаби пръстите си, които



стискаха ръката ѝ, и Джина бавно я отвори. Пръстенът блестеше на дланта ѝ. Дълго, безкрайно дълго, тя го гледа със свито сърце.

— Да, наистина си прав — най-сетне прошепна тя. Посегна към пръстена и го пусна в джоба. Конър повдигна треперещата ѝ ръка към устните си и я целуна.

— Джина, очите ти ми казваха, че искаш да остана. Вярно ли е това, или като последния глупак се втурнах да купувам консервна фабрика и предприятие за играчки без причина?

— Да, исках да останеш! Повече от всичко на света!

— Хайде да слезем от тази глупава кола. Заведи ме при езерцето, край което сте седели с баща ти и сте наблюдавали птиците.

Слязоха от колата и бавно поеха към езерцето.

— Ако останеш, за колко време ще бъде? — Джина опита да преглътне буцата в гърлото си.

— А колко дълго искаш да съм до теб?

— Конър, знам, че не можеш да останеш дълго в Алегро. Не си роден за такъв живот... — тя се вкопчи по-силно в ръката му, сякаш искаше да го задържи.

Пред очите им блесна сребърната повърхност на езерцето. Приблжиха брега. Конър спря и хвана двете ръце на Джина.

— Дадох си сметка, че искам да купя яхтата на Мъркетър, защото само там почувствах, че имам дом — тихо заговори той. — Завиждах на децата за родния им край, за бащина къща. Единствено на „Солитер“ изпитах усещането, че имам корени. Внезапно всичко свърши. Почувствах се жестоко наранен. Исках да повярвам, че нямам нужда от дом, от близки хора... Предполагам, че исках да си върна „Солитер“, за да съживя детските си спомени. Търсех дом, ала не знаех къде да го намеря. Сега разбрах, това не е определено място. По-скоро това са хората, които живеят там. И обичта...

— Конър! — сияеща от щастие, тя сложи ръце на раменете му.

— Джина, не исках да се привързвам към хора или някакво място! — той плъзна ръце към кръста ѝ и я привлече към себе си. — Не исках да бъда уязвим. Но аз се влюбих в Алегро, защото ме накара да го видя с твоите очи. Влюбих се и в теб, защото... Защото просто не можех да не се влюбя.

— Прегърни ме силно и ме целуни! — тя се надигна на пръсти.

— Джина, ти помоли... — дрезгаво прошепна Конър и докосна устните ѝ. После я целуна с дива страст. Целуваше я, целуваше я, докато дъхът им секна. Останаха прегърнати. Джина опря лице на рамото му. Конър нежно милваше гърба ѝ.

— Никога преди не съм започвал работа от нулата — тихо каза той, заровил лице в косите ѝ. — Поемах компании пред фалит и ги изправях на крака. Не желяех да се чувствам обвързан. Но аз искам да спася твоя град, Джина! Права си — Алегро не трябва да загине! Ще видим дали ще успея...

— Ще успееш! — уверено рече тя, замаяна от любов.

— Да се надяваме. Особено, ако ми помогнеш да реша въпроса, който най-много ме притесняваше, когато те убеждавах да продадеш рецептата на Бийкман. Беше обещала на баща си да я запазиш в семейството и затова не искаше да я продаваш. Знаеш ли, ще удържиш обещанието си, ако се омъжиш за мен. Рецептата ще си остане в семейството. Е, от време на време ще се налага да напускаме Алегро, когато почувствам неудържим копнеж да пътешествам. Ала домът ни ще е тук, в този град. Ако кажеш „да“, обещавам в деня на сватбата да вържа около фабриката огромна розова панделка.

— Мисля, че ни очаква дълъг и щастлив живот, изпълнен е пикантния привкус на малки и големи радости...

— Много дълъг! — Конър целуна лявата ѝ трапчинка. — И много щастлив! — целуна дясната трапчинка. — Изпълнен с много, много любов! — сияещ от щастие, той се наведе към устните ѝ.

**Издание:**

Бетани Кембъл. Солта на живота

ИК: „Арлекин-България“ ЕООД, София, 1993

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0086-4

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.